Mišel Demarke

Proročanstvo sa Hjehuve

Prvi put objavljeno pod naslovom
Otmica na 9. planetu

Verovanje nije dovoljno...
Ti treba da ZNAŠ

Izdavač: Arafura Publishing 2004

Preveo na engleski sa rukopisa (sada izgubljenog) na francuskom Kay Smith

Prevod na engleski priredili Dr Tom Chalko, Louise Ovcar i Manninder Sekhon uz saglasnost autora, Michel Desmarquet. Sve izmene su dokumentovane, osim slovnih grešaka i gramatičkih ispravki.

© Michel Desmarquet, 1993 – 2004, Sva prava zadržana

Izveštaj o putovanju tokom juna 1987.
Rukopis završen januara 1989.
Postskriptum napisan u aprilu 1993.

Često postavljana pitanja i kontakt:
http://thiaoouba.com

Prethodna izdanja:

„Otmica na 9. planetu“ 1993, meke korice ISBN 0-646-15996-8
Doštampavano 1993, 1994, 1999 (Australija), 1995 (SAD)
„Proročanstvo sa Hjehuve“ meke korice ISBN 0-646-31395-9
Doštampano 1997 (Australija)
„Proročanstvo sa Hjehuve“ e-knjiga 2000, ISBN 0 9577882 3 1

Predgovor

Ovu knjigu sam napisao po nalogu koji mi je izdat i po kome sam postupio. Dalje, reč je o događajima koje sam *lično* doživeo – to odgovorno tvrdim.

Pretpostavljam da će, u izvesnoj meri, ova izuzetna priča nekim čitaocima da izgleda kao naučna fantastika – potpuno izmišljena priča – ali ja nemam tako bujnu maštu koja bi bila potrebna za to. Ovo *nije* naučna fantastika.

Dobronameran čitalac će biti u stanju da prepozna *istinu* u poruci koju u ime mojih novih prijatelja prenosim ljudima na planeti Zemlji.

Ova poruka, uprkos čestom pominjanju rasa i religija, ne odražava *ni* rasne *niti* verske predrasude autora.

Mišel Demarke,

januara 1989.

Imaju oči a ne vide,
Imaju uši, a ne čuju...

Biblija

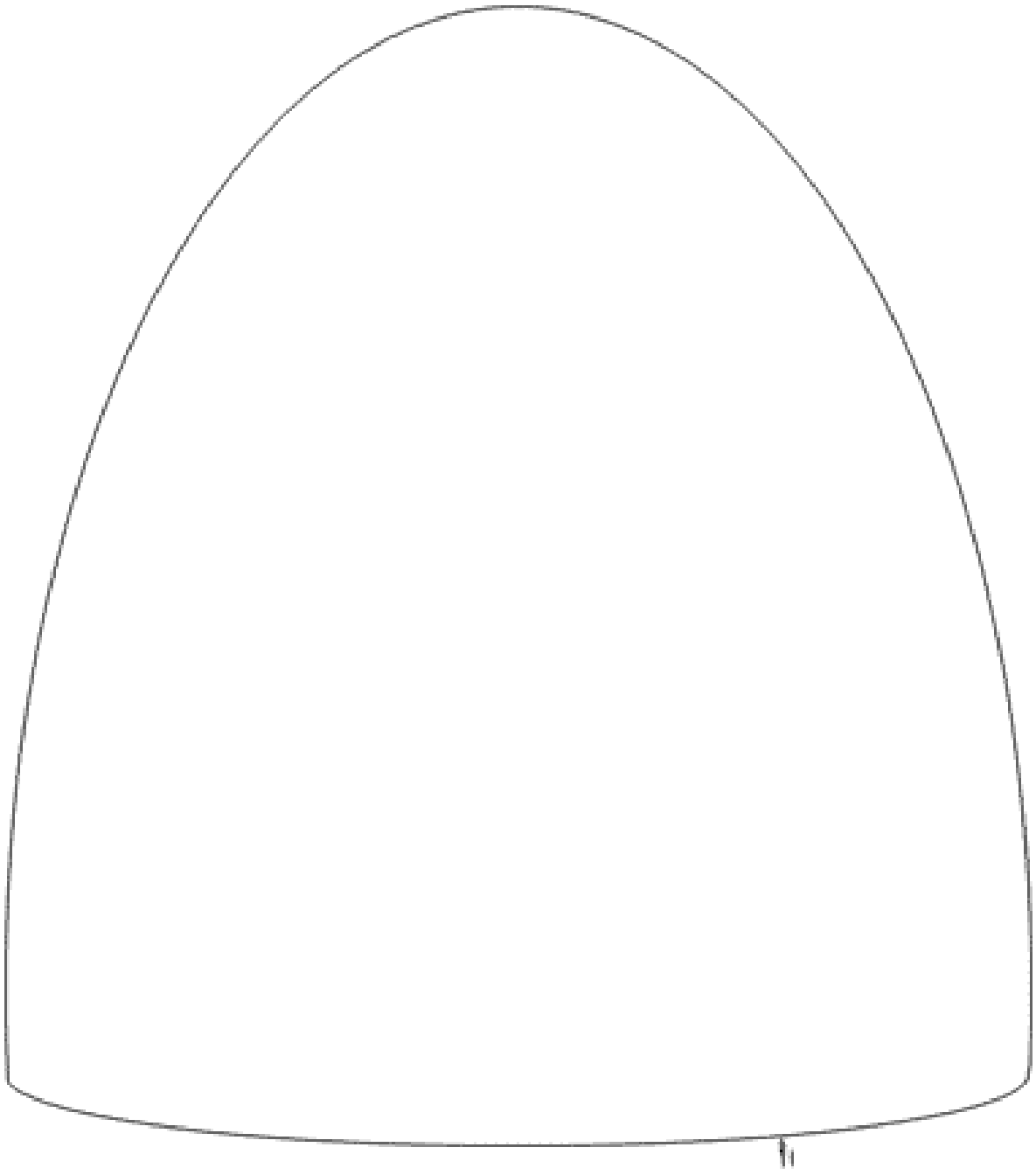

Tao i Mišel ispred dokoa

1

Tao

[0]*

Iznenada se probudih ne znajući koliko sam dugo spavao. Bio sam sasvim budan – svež i čio – ali, blagi Bože, koliko li je to sati? Lina je spavala kraj mene, sa šakama skupljenim u pesnice, ali Lina ionako uvek spava...

Uopšte nisam imao želju da ponovo zaspim, uostalom, možda je već i pet ujutru. Ustao sam, pošao u kujnu i pogledao na sat. Tek je 12.30! Buđenje u to vreme nimalo ne liči na mene.

Skinuo sam pidžamu, obukao pantalone i košulju; zašto, nisam imao predstavu. Ne mogu da objasnim ni zašto sam pošao do radnog stola, uzeo list hartije i hemijsku olovku i *gledao* sebe kako pišem, kao da moja ruka ima svoju sopstvenu volju.

„Draga moja, biću odsutan desetak dana. Nema potrebe da brineš.“

Ostavivši poruku kraj telefona krenuo sam ka vratima i izašao na verandu. Obišao sam oko stola na kojem se sinoć igrala partija šaha, gde je još uvek stajao matirani beli kralj, i tiho otvorio vrata koja vode u baštu.

Noć je bila ispunjena neobičnom osvetljenošću, koja nije imala nikakve veze sa zvezdama. Instiktivno sam pokušao da se prisetim u kojoj je fazi mesec u tom trenutku, pomislivši da će možda uskoro da se pojavi. Ovde gde živim, na severoistoku Australije, noći su uglavnom sasvim vedre.

Sišao sam niz spoljašnje stepenice i krenuo ka pandanusu*. U ovo doba noći bi obično imali pravi koncert, sa učešćem žaba i cvrčaka čiji zvuci ispunjavaju noć. Sada je, pak, vladala mrtva tišina i pitao sam se zašto.

Napravio sam samo nekoliko koraka kada se, sasvim iznenadno, promenila boja filodendrona. Promenila se i boja zidova moje kuće, kao i pandanus – sve je bilo okupano nekakvom plavkastom svetlošću. Travnjak se, naizgled, talasao pod mojim nogama, kao i tlo pod pandanusom. Filodendroni se izobličiše, dok je zid počeo da liči na čaršav koji se leluja na vetru[1].

---

1. Tokom jednog svog javnog predavanja autor je upotrebio reči „treperenje vreline“ (na engleskom „heat haze“)

* Broj u srednjoj zagradi ukazuje na izmenu koja se pojavljuje u ovom izdanju – vidi stranu 178. (Obaveštenje urednika izdanja na srpskom)

* Palmoliko rastinje (Dodatak urednika izdanja na srpskom)

2 *Proročanstvo sa Hjehuve*

Počevši da verujem da mi nije dobro, rešio sam da se vratim u kuću kad, tačno u tom trenu, osetih kako se blago odižem od tla. Podizao sam se najpre polako, do iznad filodendrona, a zatim brže, gledajući kako moja kuća postaje sve manja i manja.

„Šta se to događa?“, uzviknuh unezvereno.

„Sve je sad u redu, Mišel.“

Sada sam već poverovao da sanjam. Preda mnom je bila ljudska prilika impresivne veličine, odevena u jednodelno odelo, sa sasvim providnom kacigom na glavi i gledala me je – prijateljski i osmehivala se.

„Ne, ti ne sanjaš“, reče mi ona, kao odgovor na pitanje u mojoj glavi.

„Da,“, odgovorih ja, „ali tako to obično biva u snu i na kraju vidiš da si pao s kreveta i da ti je na čelu iskočila čvoruga!“ Ona se nasmeši. „Osim toga“, nastavih ja, „obraćaš mi se na francuskom, mom maternjem jeziku, mada smo u Australiji. Govorim ja i engleski, znaš!“

„I ja isto!“

„Ovo *mora* da je san – i to jedan od onih glupih snova. A ako ipak nije, šta ti radiš na mom posedu?“

„Mi i nismo *na* tvom posedu, već *iznad* njega.“

„Pa ovo *jeste* noćna mora! Vidiš da sam bio u pravu. Uštinuću se!“ Te reči sam propratio odgovarajućom akcijom. Jao!

Ona se ponovo osmehnu. „Jesi li sada zadovoljan, Mišel?“

„Ali, ako ovo nije san, zašto sam ovde i sedim na ovoj steni? Ko su oni ljudi tamo, obučeni po modi iz prošlog veka?“

Već sam počeo da razaznajem, na toj mlečnoj svetlosti, ljude koji među sobom razgovaraju, dok su se drugi šetali okolo.

„A ti, ko si ti? Zašto nisi normalne veličine?“

„Ja jesam normalne veličine, Mišel. Na mojoj planeti smo svi ovako veliki. Ali sve u svoje vreme, dragi moj prijatelju. Nadam se da ti ne smeta što te tako oslovljavam? Ako i nismo već sad prijatelji, sigurna sam da ćemo to uskoro biti.“

Stajala je tu ispred mene, dok je njeno nasmešeno lice odavalo visoku inteligenciju, a celo njeno biće zračilo dobrotom. Bilo bi nemoguće naći osobu sa kojom bih se osećao opuštenije.

„Naravno, možeš me oslovljavati kako god želiš. A kako se ti zoveš?“

„Zovem se Tao, ali, najpre bih htela da shvatiš, jednom za svagda, da ovo *nije* san. Zapravo, to je nešto sasvim drugačije. Iz određenih razloga koji će ti biti objašnjeni kasnije, ti si izabran za put na koji je krenuo jako mali broj Zemljana – naročito u poslednje vreme.

Mi smo, ti i ja, ovog trenutka, u univerzumu koji je paralelan onome na Zemlji. Da bismo te preveli, kao i nas same, poslužili smo se ’hermetičkom komorom’.

„U ovom času, vreme je za tebe stalo i možeš ovde da ostaneš dvadeset ili pedeset zemaljskih godina, a zatim da se vratiš kao da nisi ni odlazio. Tvoje fizičko telo bi ostalo apsolutno nepromenjeno.“

„Ali šta rade ovi ljudi?“

„I oni postoje, na svoj način, kao što ćeš da saznaš kasnije, a brojnost stanovništva je veoma niska. Smrt nastupa samo u slučaju samoubistva ili nezgode. Vreme je zaustavljeno. Neki muškarci i žene, kao i neke životinje, imaju po 30 ili 50 hiljada godina, čak i mnogo više.“

„Ali zašto su oni ovde i kako su dospeli ovde? Gde su rođeni?“

„Na Zemlji ... svi su ovde nesrećnim slučajem.“

„Nesrećnim slučajem? Kako to misliš?“

„To je vrlo jednostavno. Čuo si za Bermudski trougao?“ Potvrdio sam klimanjem glavom. „Pa, prosto rečeno, na ovom mestu, kao i na nekim drugim manje poznatim mestima, između ovog paralelnog sveta i tvog sveta granice su nejasne, tako da između njih postoji prirodna zakrivljenost.

Ljudi, životinje, čak i predmeti koji se nađu u neposrednoj blizini zakrivljenja bukvalno su usisani u njega. Tako, čitava jedna flota brodova može da nestane za samo nekoliko sekundi. Ponekad se osoba, ili više njih, vrati u tvoj svet posle svega nekoliko sati, dana, ili godina. Međutim, mnogo češće, oni se nikada ne vrate.

Kada se čovek ipak vrati i prenese svoje iskustvo, velika većina ljudi mu ne veruje, a ako on uporno tvrdi isto, smatra se ’ludim’. Najčešće, takva osoba ništa i ne ispriča, jer shvata kako će to da izgleda u očima drugih ljudi. Ponekad se pak vrati, ali ima amneziju, i ako se vremenom nečega i priseti, to nije o zbivanjima iz paralelnog sveta, te nimalo ne rasvetljava slučaj.

„Bio je“, nastavi Tao, „jedan tipičan slučaj prelaska u paralelni svet u Severnoj Americi, kada je mladić bukvalno nestao dok je išao po vodu na bunar udaljen svega nekoliko stotina metara od kuće. Posle nekih sat vremena, njegova porodica i prijatelji su pošli da ga traže i, pošto je tek bio napadao sneg visine oko 20 centimetara, sve je trebalo da bude vrlo lako – trebalo je samo da prate tragove koje je mladić ostavio. Ali, tačno nasred polja, tragova njegovih stopala više nije bilo.“

„Nije bilo ni drveća okolo, ni kamenja na koje bi mogao da skoči, ničeg ni čudnog ni neobičnog – tragova jednostavno nije više bilo. Neki su mislili da su ga oteli svemirskim brodom, ali to jednostavno nije bilo moguće, kao što ćeš kasnije i sam da vidiš. Ovaj siromašak je naprosto bio usisan u paralelni svet.“

„Sećam se“, rekoh, „čuo sam baš za taj slučaj, ali kako *ti* znaš sve o tome?“

„Kasnije ćeš saznati kako znam“ odgovori ona zagonetno.

Prekinuo nas je iznenadni dolazak jedne grupe ljudi koji su izgledali tako čudnovato da sam se ponovo zapitao nije li sve to samo san. Desetak ljudi, u društvu osobe za koju se činilo da je žena, pojavilo se iza neke hrpe kamenja, sto metara od mesta gde smo mi bili. Ceo prizor je bio utoliko čudniji što su ova ljudska bića izgledala kao da su sišli sa stranica neke knjige o praistoriji. Krećući se korakom gorile, mahali su ogromnim toljagama kakve savremeni čovek ne bi mogao ni da podigne sa zemlje. Ti odvratni stvorovi su išli pravo na nas, zavijajući poput divljih zveri. Krenuo sam da uzmičem, ali mi moja drugarica reče da ne treba ničega da se plašim, i da bi trebalo da mirujem. Stavila je ruku na kopču svog pojasa i okrenula se prema njima.

Začuo sam kako je nekoliko puta nešto kliknulo i petorica onih najjačih među njima padoše na zemlju, i ostaše nepomični. Ostali u grupi stadoše kao ukopani i počeše da ječe. Bacili su se pred nas ničice.

Ponovo pogledah Tao. Stajala je kao kip, smirenog lica. Njene oči su bile prikovane za te ljude, kao da pokušava da ih hipnotiše. Kasnije sam saznao da je onoj ženi u grupi telepatskim putem izdavala naređenja. Najednom, ta žena ustade i poče, kako je meni izgledalo, da ostalima naređuje, nekim grlenim glasom. Zatim su zajedno uklonili tela, noseći ih na leđima, do one hrpe kamenja pomenute ranije.

„Šta oni to rade?“, upitah.

„Kamenjem će da pokriju svoje mrtve.“

„Da li si ih ubila?“

„Morala sam.“

„Kako to misliš? Jesmo li stvarno bili u opasnosti?“

„Naravno da smo bili. Ovo su ljudi koji ovde borave već deset ili petnaest hiljada godina, ko zna? Nemamo sad vremena da to utvrdimo, a sem toga nije ni važno. Pa ipak, to je jako dobar primer za ono o čemu sam ti malopre govorila. Ti su ljudi, u neko doba, prešli u ovaj svet i ostali da žive u tom vremenu.“

„Kako je to zastrašujuće!“

„Slažem se. Ipak, to je deo prirodnog, a samim tim i univerzalnog, zakona. Štaviše, oni su opasni zbog toga što svojim ponašanjem više liče na divlje zveri nego na ljude. Dijalog između njih i nas ne bi bio moguć, kao što nije moguć ni između njih i većine onih drugih koji žive u ovom paralelnom svetu. Kao prvo, ne umeju da komuniciraju; a drugo, oni, manje od svih drugih, mogu da shvate šta im se dogodilo. Stvarno smo bili u opasnosti i ako smem tako da kažem, učinila sam im uslugu, time što sam ih oslobodila.“

„Oslobodila?“

„Nemoj da se praviš tako zaprepašćen, Mišel. Sasvim dobro znaš na šta mislim kad to kažem.

Oslobođeni su svojih fizičkih tela i sada mogu da nastave svoj ciklus, kao i svako drugo živo biće, u skladu sa normalnim procesom.“

„Znači, ako sam dobro shvatio, ovaj paralelni svet je prokletstvo – neka vrsta pakla ili čistilišta?“

„Nisam shvatila da si religiozan!“

„Navodim ovo poređenje samo da ti pokažem da se trudim da shvatim“, odgovorih, pitajući se kako ona može da zna da li sam religiozan ili nisam.

„Znam, Mišel, samo sam te zadirkivala. Bio si u pravu kada si to opisao kao neku vrstu čistilišta, ali je to, naravno, čisto nesrećnim slučajem. U stvari, to je jedan od nekolicine nesrećnih događaja koji se javljaju u prirodi. *Albino* je nezgoda, kao što se i detelina sa četiri lista može smatrati nezgodom. Tvoje slepo crevo je takođe nezgoda. Vaši lekari se još uvek pitaju koja je njegova uloga u telu. Odgovor je: nema baš nikakvu ulogu. U prirodi, obično, sve ima razlog svog postojanja – zato i navodim slepo crevo među ’nezgode’ prirode.

Ljudi koji žive u ovom svetu ne pate ni fizički ni moralno. Na primer, da sam te udarila, ti ne bi osetio bol, ali ako bi ti udarci bili dovoljno snažni, iako bezbolni, ti bi, ipak umro zbog njih. Ovo bi moglo da bude teško za razumevanje, ali tako je. Oni koji ovde žive ne znaju ništa o ovome što sam ti objasnila, i to je srećna okolnost jer bi inače došli u iskušenje da počine samoubistvo; a to čak ni ovde nije rešenje.“

„Šta jedu?“

„Niti jedu niti piju, jer ne osećaju potrebu za tim. Ovde je, ako se sećaš, vreme stalo – oni mrtvi neće čak ni da istrunu.“

„Pa to je strašno! Sve u svemu, najveća usluga koju neko može da učini ovim ljudima bila bi da ih ubije!“

„Time pokrećeš jedno vrlo važno pitanje. To bi bilo jedno od dva rešenja.“

„A šta je drugo?“

„Vratiti ih tamo odakle su došli – ali to bi donelo velike probleme. Budući da umemo da koristimo tu zakrivljenost, mogli bismo da vratimo veliki broj ljudi u vaš univerzum i tako ih [1] oslobodimo, ali sigurna sam da si svestan ogromnih problema koje bi to stvorilo većini tih ljudi. Kao što već rekoh, ovde ima ljudi koji su tu hiljadama godina. Šta bi se desilo kada bi se oni vratili u svet iz kojeg su izašli tako davno?“

„Mogli bi da polude. U suštini, ništa ne može da se učini.“ Ona se blago osmehnu na tu moju potvrdu.

„Ti si zasigurno onaj čovek od akcije koji nama treba, Mišel, ali čuvaj se prebrzog donošenja zaključaka – toliko toga tek treba da vidiš.“

Spustila je ruku na moje rame, a morala je da se nagne malo da bi to učinila. Tada to nisam znao, ali Tao je bila visoka 290 centimetara, što je izuzetna visina za jedno ljudsko biće.

„Svojim očima vidim da smo napravili ispravan izbor odabravši tebe – pronicljiv si, ali ja ne mogu sada sve da ti objasnim, i to iz dva razloga."

„A to su?"

„Kao prvo, još uvek je prerano za takva objašnjenja. Pri tom mislim da prvo moraš da budeš upućen u određene stvari, pre nego što nastavimo dalje."

„Shvatam – a drugo?"

„Drugi razlog je taj što nas čekaju. Moramo da krenemo."

Lakim dodirom me je okrenula. Pratio sam njen pogled i zagledao se, očiju razrogačenih od iznenađenja. Oko 100 metara od nas bila je jedna ogromna sfera, koja je odavala neku plavkastu Auru. Kasnije sam saznao da joj je prečnik bio 70 metara. Svetlost nije bila ujednačena, već je treperila, podsećajući na toplotnu izmaglicu kakvu možemo da vidimo izdaleka nad peskom zagrejanim letnjim suncem.

Ova ogromna sfera je „treperila" na desetak metara od tla. Bez prozora ili bilo kakvih otvora, bez lestvica, izgledala je glatko poput ljuske jajeta.

Tao mi dade znak da pođem za njom i mi krenusmo ka toj mašini. Jako se dobro sećam tog trenutka. Za to kratko vreme dok smo se približavali sferi, bio sam tako uzbuđen da sam izgubio vlast nad sopstvenim mislima. Kroz glavu mi je ogromnom brzinom proletao čitav niz slika, kao na filmu kad se traka premotava sa „brzo-napred". Video sam sebe, kako o ovom doživljaju pričam svojoj porodici, i ponovo sam video novinske članke koje sam čitao na temu NLO.

Sećam se da me je preplavila tuga pri pomisli na moju porodicu koju toliko volim; video sam sebe uhvaćenog, kao u zamci, i pade mi na pamet da ih možda nikad više neću videti...

„Apsolutno nemaš čega da se plašiš, Mišel", reče Tao. „Veruj mi. Vrlo brzo ćeš opet biti sa svojom porodicom, i to u dobrom zdravlju."

Mislim da sam tu zinuo od čuda, što je Tao nagnalo u melodično smejanje, kakvo se vrlo retko čuje među nama Zemljanima. Bio je to drugi put da mi je pročitala misli; prvi put sam mislio da je možda puka slučajnost u pitanju, ali sada nije bilo sumnje.

Kada smo se sasvim približili sferi, Tao me postavi naspram sebe, na oko metar udaljenosti.

„Nikako nemoj da me dodirneš, Mišel, ma šta da se desi. *Ni pod kojim okolnostima* – da li razumeš?"

Bio sam prilično prepadnut ovakvom zvaničnom naredbom, ali potvrdno klimnuh glavom.

Stavila je ruku na nekakav „medaljon“ koji sam još ranije zapazio „zakačen“ u visini njene leve dojke, a drugom rukom je držala nešto što liči na veliku hemijsku olovku, a što je otkopčala sa svog pojasa.

Tu „olovku“ je usmerila negde iznad naših glava, u pravcu sfere. Učinilo mi se da sam video zeleni snop svetla kako je bljesnuo iz nje, ali nisam bio siguran. Tada je „olovku“ usmerila ka meni, dok joj je druga ruka i dalje bila na „medaljonu“, i prilično jednostavno, mi počesmo istovremeno da se uzdižemo prema zidu mašine. Baš kad sam bio siguran da ćemo da udarimo u zid mašine, deo trupa broda se povukao poput ogromnog klipa u središtu cilindra, i ukaza se otvor, ovalnog oblika, visine od oko tri metra.

Ponovo smo imali oslonac za stopala, Tao i ja, na mestu za prizemljenje unutar broda. Ona je sklonila ruku sa svog „medaljona“ i spretnošću koja ukazuje da ona to često radi ponovo je prikopčala svoju „hemijsku olovku“.

„Dođi. Sada smemo da se dodirujemo“, reče ona.

Uhvativši me za rame, povela me je prema nekoj maloj plavoj svetlosti koja je bila tako jaka da sam morao da držim oči poluzatvorene. Takvu boju nikada nisam video na Zemlji. Kada smo bili skoro ispod same svetlosti, zid na kome se nalazila „nas je propustio“. To jedino ovako može da se opiše. Po načinu na koji me je vodio moj mentor, mogao sam da se zakunem da ću da dobijem poveću čvorugu na čelu, *ali prošli smo kroz zidove – kao duhovi!* Tao se od srca nasmeja kad vide moj preneražen izraz lica. To mi je dobro došlo. Pamtim taj smeh – kao svež povetarac, i kao nešto što mi vraća pouzdanje u trenucima kada mi je nelagodno.

Još pre toga sam često razgovarao sa prijateljima o „letećim tanjirima“ i bio sam ubeđen da oni, zapravo, postoje; ali kada ste stvarno suočeni s tim, tolika pitanja vam zamagle mozak da pomislite da će da eksplodira. Naravno, duboko u sebi, bio sam oduševljen. Po Taoinom ophođenju prema meni video sam da nemam čega da se plašim. Ipak, ona nije bila sama: pitao sam se kakvi li će da budu oni drugi. Iako sam bio oduševljen celom ovom avanturom, još uvek sam sumnjao da li ću ponovo da vidim svoju porodicu. Već su mi izgledali jako udaljeni, a samo nekoliko minuta ranije bio sam u mojoj vlastitoj bašti.

Sada smo „klizili“ u nivou poda duž hodnika u obliku tunela koji je vodio u jednu malu prostoriju, čiji su zidovi bili obojeni u tako jarku žutu boju da sam morao da zatvorim oči. Zidovi su napravili svod – kao da smo unutar izvrnute činije.

Tao mi je pokrila glavu šlemom načinjenim od providnog materijala i ja sam, otvorivši jedno oko, ustanovio da sada mogu da podnesem tu svetlost.

„Kako se osećaš?“, upita me.

„Bolje, hvala, ali ta svetlost – kako je ti podnosiš?“

„Nije to nikakva svetlost. To je samo trenutna boja zidova ove sobe.“

„Zašto ’trenutna’? Zar si me dovela ovde da je ponovo okrečim?“ Našalio sam se.

„Nema tu farbe. Postoje samo vibracije, Mišel. Ti i dalje veruješ da si u svom zemaljskom univerzumu, ali *nisi*. Sada se nalaziš na jednom od naših svemirskih brodova za veoma velike udaljenosti, koji su u stanju da putuju brzinom nekoliko puta većom od brzine svetlosti. Uskoro ćemo da pođemo, ako bi hteo da legneš na ovaj ugrađeni ležaj...“

Tamo, na sredini sobe bila su dva sanduka, nalik na mrtvačke kovčege, ali bez poklopaca. Ispružih se u jednom od njih, a Tao u drugom. Čuo sam je kako govori nešto na meni nepoznatom ali vrlo harmoničnom jeziku. Hteo sam da se malo pridignem ali nisam bio u stanju, jer me je zadržavala neka nepoznata nevidljiva sila. Ona žuta boja je sve više nestajala sa zidova, da bi je zamenila neka plava, isto tako prodorna. „Krečenje“ je bilo obavljeno...

Jedna trećina sobe odjednom se zamrači i ja primetih sićušna svetla, kako blistaju poput zvezda.

Taoin glas se jasno začu u tami. „To su zvezde, Mišel. Izašli smo iz Zemljinog paralelnog univerzuma i udaljavaćemo se od tvoje planete sve više i više, da te odvedemo u posetu našoj. Znamo da će ti putovanje biti veoma zanimljivo, kao i sam polazak koji će, za tvoje dobro, da bude prilično spor.

„Možemo da posmatramo na ekranu koji vidiš ispred sebe.“

„Gde je Zemlja?“

„Još ne možemo da je vidimo, budući da smo skoro neposredno iznad nje, na približno 10.000 metara visine...“

Najednom se začu neki glas, kako govori, činilo se, istim onim jezikom kojim i Tao malo ranije. Tao nešto kratko odgovori, a glas se zatim obrati meni na *francuskom* – na odličnom francuskom jeziku (mada je ton bio melodičniji nego što je uobičajeno), upućujući mi dobrodošlicu. Mnogo je ličilo na „dobro došli u avion“ naših aviokompanija i znam da me je to veoma zabavljalo, uprkos jedinstvenim okolnostima u kojima sam se našao.

Istog trena, osetih blagi pokret vazduha i odjednom postade svežije, kao da je uključen klima-uređaj. Sve poče da se dešava brzo. Na ekranu se pojavilo nešto što je moglo da bude jedino sunce. U prvi mah se činilo kao da dodiruje ivicu Zemlje ili, tačnije, Južne Amerike, kako sam kasnije saznao. Opet sam se zapitao da li ja to sanjam. Iz sekunde u sekundu, Amerika se smanjivala. Australija nije mogla da se vidi jer sunčevi zraci još nisu bili stigli do nje. Sada su se već razaznavali obrisi planete, a mi smo se, izgleda, kretali oko nje, do mesta iznad Severnog pola. Tu smo promenili pravac, udaljavajući se od Zemlje neverovatnom brzinom.

Sirota naša Zemlja postade najpre lopta za košarku, zatim bilijarska kugla i na kraju sasvim nestade – ili skoro sasvim – sa ekrana. Umesto toga, moje vidno polje je bilo ispunjeno mračnim plavetnilom vasione. Okretoh glavu prema Tao u nadi da ću dobiti neka nova objašnjenja.

„Kako ti se dopalo ovo?“

„Bilo je predivno, ali tako brzo – zar je moguće da se leti takvom brzinom?“

„Nije to ništa, dragi moj prijatelju. ’Uzleteli smo’ krajnje obazrivo. Tek sada putujemo punom brzinom.“

„Koliko brzo?“, prekinuh je.

„Nekoliko puta brže od brzine svetlosti.“

„*Svetlosti*? Ali koliko puta brže? Neverovatno! A šta je sa svetlosnom barijerom?“

„Jasno mi je da tebi sve ovo izgleda neverovatno. Ne bi ti poverovali čak ni vaši stručnjaci – pa ipak, to je *istina*.“

„Kažeš, nekoliko puta brže od brzine svetlosti – ali, koliko puta?“

„Mišel, tokom ovog putovanja, mnoge stvari će s namerom da ti budu otkrivene – mnoge stvari, ali biće i pojedinosti kojima nećeš imati pristup. Tačna brzina naše svemirske letelice je jedna takva pojedinost. Žao mi je, jer znam da ćeš da budeš razočaran što tvojoj velikoj radoznalosti spram svih stvari neće biti udovoljeno, ali biće tako mnogo novih i zanimljivih stvari da vidiš i saznaš, da ne bi trebalo mnogo da zameraš kada ti je informacija uskraćena.“

Njeno držanje je jasno stavilo do znanja da je razgovor završen te nisam dalje navaljivao, shvatajući da bi istrajavanje u tome bilo nepristojno.

„Pogledaj“, reče mi ona. Na ekranu se pojavila obojena tačkica i ubrzano je rasla.

„Šta je to?“

„Saturn.“

Molim čitaoca da mi oprosti ako moj opis nije dovoljno detaljan, ali mora se imati na umu da se još uvek nisam bio sasvim oporavio. Toliko toga sam video za tako kratko vreme, da sam bio donekle „dezorijentisan“.

Dok smo se približavali, dobro znani Saturn je postajao sve veći na ekranu. Boje su mu bile predivne – neuporedive s bilo čim što sam ikada video na Zemlji.

Bilo je tu žutih, crvenih, zelenih, plavih, narandžastih – u okviru svake boje, bilo je beskrajno mnogo nijansi koje su se preplitale, odvajale, postajale jače a zatim slabije, stvarajući one poznate prstenove i ostajući vezane unutar njih...

Bio je to zadivljujući prizor koji je sve više ispunjavao naš ekran.

Shvativši da me ono polje sile više ne sputava, hteo sam da skinem masku da bih bolje video boje, ali Tao mi dade znak da ne bi trebalo ništa da činim.

„Gde su sateliti?“, upitao sam.

„Možeš da vidiš dva, skoro da su jedan pored drugog, prema desnom delu ekrana.“

„Koliko smo daleko?“

„Mora da smo udaljeni približno 6 miliona kilometara, možda i više. Naravno, oni koji sede za komandnim pultom znaju tačno, ali da bih ja mogla da ti dam određeniju procenu morala bih da znam da li je naša ’kamera’ podešena na maksimalno zumiranje ili nije.“

Saturn je iznenada nestao sa leve strane ekrana, koji se opet ispunio „bojom“ vasione.

Verujem da sam se u tom trenutku osetio ushićenim kao nikada ranije. Ukapirao sam da upravo proživljavam jednu izuzetnu avanturu, ali zašto? Ništa nisam tražio i nikada nisam ni pomislio da postoji mogućnost (ko bi se uopšte usudio?) da doživim ovako nešto.

Tao ustade. „I ti sada možeš da učiniš to isto, Mišel.“ Poslušao sam i opet se nađosmo nasred kabine, jedno do drugog. Tek tada sam primetio da Tao više nije nosila svoju kacigu.

„Hoćeš li da mi objasniš“, upitao sam, „zašto si malopre još uvek nosila kacigu dok sam ja mogao da budem bez nje, a sada je ja imam a ti nemaš?“

„To je veoma jednostavno: mi smo sa planete koja se u bakteriološkom pogledu razlikuje od Zemlje koja je, za nas, istinsko uzgajalište mikroba. Zbog toga, da bih stupila u kontakt sa tobom, morala sam da preduzmem ove osnovne mere zaštite. Ti si, sam po sebi, bio opasan po mene, ali više nisi.“

„Ne shvatam.“

„Kada si ušao u ovu kabinu, boje su za tebe bile prejake, pa sam ti dala kacigu koju nosiš, a koja je posebno i izrađena za tebe. Zaista smo bili u stanju da predvidimo tvoju reakciju.

Tokom onog kratkog vremena, dok je kabina bila žuta, a zatim plava, osamdeset posto opasnih bakterija u tebi je uništeno. A onda si možda osetio svežinu u vazduhu, slično osveženju pod dejstvom klima-uređaja; to je bio drugačiji oblik dezinfekcije pomoću... hajde da kažemo radijacije, mada to nije prava reč – ne može se prevesti ni na jedan jezik na Zemlji. Na ovaj način, ja sam stopostotno dezinfikovana, ali ti još uvek imaš dovoljno bakterija da nam naudiš u velikoj meri. Daću ti sada ove dve pilule, i kroz tri sata ćeš moći da smatraš sebe tako ’čistim’ kao da si jedan od nas.“ Dok je govorila, uzela je jednu kutijicu koja je bila pokraj njenog ležaja, izvadila pilule i dala mi ih, zajedno sa epruvetom u kojoj je bila tečnost za koju sam pretpostavio da je voda. Sve sam progutao, podižući donji deo kacige da bih to uradio. A zatim... pa, sve se desilo veoma brzo i bilo je vrlo čudno.

Tao me je uzela u naručje, spustila me na ležaj i sklonila mi masku. *Gledao sam kako se to dešava udaljen dva-tri metra od sopstvenog tela!* Pretpostavljam da će neke stvari koje pominjem u ovoj knjizi da izgledaju nerazumljive čitaocu koji nije upozoren, ali video sam sopstveno telo sa izvesne udaljenosti, a mogao sam i da se krećem po sobi upravljajući mislima.

Tao progovori. „Mišel, znam da me vidiš i čuješ, ali ja nisam u stanju da te vidim, pa ne mogu ni da gledam u tebe dok ti se obraćam. Tvoje Astralno biće se odvojilo od tvog tela. U tome nema nikakve opasnosti – ne treba da brineš. Znam da ti se to prvi put događa, a neke ljude uhvati panika...

Dala sam ti jedno naročito sredstvo kako bih tvoje telo očistila od svih bakterija koje su za nas opasne. Dala sam ti još jedno sredstvo, koje je učinilo da tvoje Astralno biće napusti tvoje telo – to će trajati tri sata, koliko je i potrebno za tvoje pročišćenje. Na taj način, moći ćeš da obiđeš našu svemirsku letelicu, bez opasnosti da nas kontaminiraš i bez gubljenja vremena."

Ma koliko to čudno izgledalo, meni se sve to činilo sasvim prirodno, te pođoh za njom. Bilo je zadivljujuće. Stala je ispred jedne table koja se pomerila kako bi nas propustila iz jedne odaje u niz drugih. Išao sam za njom na izvesnoj udaljenosti i svaki put, *ako* bi tabla već bila zatvorena kad bih stigao do nje, ja sam jednostavno prolazio *kroz* nju.

Najzad stigosmo i do kružne odaje, prečnika oko 20 metara, u kojoj je bilo bar desetak „astronauta" – sve same žene i sve Taoinih dimenzija. Tao priđe jednoj grupi u kojoj su njih četiri sedele u ogromnim, naizgled, udobnim foteljama postavljenim u krug. Kada ona sede na upražnjeno mesto, sve četiri glave je upitno pogledaše. Skoro da je izgledala kao da uživa u tome što iščekuju da počne; na kraju progovori.

Opet sam bio opčinjen čuvši taj jezik – njegova asonanca* je bila nešto sasvim novo za mene, a intonacija tako harmonična da bi čovek pomislio da pevaju. Sve su izgledale jako zainteresovane za ono što Tao ima da kaže. Pretpostavio sam da govore o meni, ispravno verujući da ja predstavljam osnovnu svrhu njihove misije.

Kada je Tao zaćutala, pitanja stadoše da naviru, a još dva astronauta se priključiše grupi. Razgovor se rasplamsao uz prizvuk rastućeg uzbuđenja.

Budući da nisam razumeo ni reč od onog što su govorili, a još prilikom ulaska sam primetio troje ljudi ispred ekrana sa trodimenzionalnim slikama, manje ili više živih boja, prišao sam bliže i shvatio da to mora da je komandna soba cele vasionske letelice. Pošto sam bio nevidljiv, sve je postalo još zanimljivije, jer je svaka osoba bez uznemiravanja i bez skretanja pažnje obavljala njene dužnosti.

Na ekranu koji je bio veći od ostalih, mogao sam da uočim tačkice – neke veće od drugih, neke sjajnije, koje su se ravnomerno i postojano kretale po svojim putanjama – nekoliko njih ulevo na ekranu, a ostale udesno.

---

* Sklad samoglasnika (Dodatak urednika srpskog izdanja)

Brzina im se povećavala dok su rasle na ekranu, a zatim nestajale sa ekrana. Boje su im često bile sjajne i izvanredno lepe, u rasponu od nežnih tonova do zaslepljujuće žute, slično svetlosti našeg sunca.

Ubrzo sam shvatio da su to bile planete i sunca između kojih smo navigovali i bio sam potpuno opčinjen dok su one nečujno prolazile preko ekrana. Ne bih umeo da kažem koliko sam ih dugo posmatrao, kad odjednom neki neobičan zvuk ispuni kabinu – zvuk koji je bio nežan i u isto vreme uporan , a koji je bio propraćen bljeskanjem brojnih svetala.

Učinak je bio trenutan. Astronautkinje koje su razgovarale sa Tao sada su prišle komandnom pultu i svaka je sela, naizgled, na mesto koje joj je lično pripadalo. Svi su budno motrili šta se događa na ekranima.

Tačno na sredini tih velikih monitora, počeo sam da razaznajem neku ogromnu masu koju je teško opisati. Da kažem samo to da je bila zaobljena i plavosive boje. Bila je nepomična u središtu svakog ekrana.

U sobi je vladala tišina. Pažnja je bila usmerena na tri astronauta zadužena za neke četvrtaste uređaje koji su pomalo ličili na naše računare.

Najednom, na velikom delu nečeg za šta sam verovao da je zid kabine, zapanjeno sam ugledao sliku Njujorka – ne! To je Sidnej, rekoh sebi, a opet, most je drugačiji... da li je to uopšte most?

Bio sam toliko iznenađen da sam morao da pitam Tao, pored koje sam stajao. Međutim, bio sam zaboravio da nisam više bio *u svom fizičkom telu* i da niko nije mogao da me čuje. Bio sam u stanju da čujem Tao i ostale kako komentarišu ono što vide ali, ne znajući njihov jezik, nije mi bilo od koristi. Ipak, bio sam uveren da me Tao nije slagala i da smo stvarno odavno ostavili Zemlju iza sebe. Moj mentor je objasnila da smo putovali brzinom nekoliko puta većom od svetlosne... a video sam i kako prolazimo pored Saturna, a kasnije i sve ono što sam mislio da su planete i sunca – jesmo li se onda vratili, i zbog čega?

Tao je glasno progovorila na francuskom, zbog čega se svi okretoše prema njoj.

„Mišel, nalazimo se iznad planete Aremo X3 koja je skoro dvaput veća od Zemlje i, kao što i sam možeš da vidiš na ekranu, veoma liči na tvoj svet.

Ne mogu sada da ti objašnjavam podrobnije šta je ova naša misija jer je potrebno da i sama učestvujem u operaciji, ali ću to da učinim kasnije. Tek da znaš, reći ću da se naša misija tiče atomske radijacije za koju znate i na Zemlji.“

Svi su bili nečim zauzeti: svako je tačno znao šta treba da radi i kada to treba da uradi. Stajali smo u mestu. Veliki pano je prikazivao sliku centralnog dela nekog grada. Čitalac treba da zna da je taj veliki pano u stvari jedan ogromni televizijski ekran čije su slike toliko realistične da imate utisak da gledate sa prozora neke visoke zgrade.

Moju pažnju privuče jedan drugi, manji ekran koji su nadzirale dve od mojih „hostesa“. Na njemu se videla naša letelica: izgledala je kao kad sam je video u paralelnom svetu. Dok sam je posmatrao, na svoje iznenađenje ugledah, nešto ispod središta letelice, izbacivanje jedne male lopte, kao kad kokoška snese jaje. Našavši se napolju, ta lopta se ogromnom brzinom zaputi ka planeti ispod nas. Čim je ona nestala sa vidika, druga lopta se pojavi na isti način, a zatim i treća. Primetio sam da su svaku od ovih sfernih sondi pratile, preko odvojenih ekrana, različite grupe astronauta.

Sletanje sondi mogli smo sada da pratimo na velikom panou. Tolika daljina je trebalo vrlo brzo da ih učini nevidljivim, ali one su i dalje bile u vidokrugu, pa sam zaključio da te kamere imaju izuzetno jaku moć zumiranja. Zaista, efekat zumiranja je bio tako jak da je prva sonda već nestala sa desnog dela panoa, a druga sa levog dela. Sada smo mogli da posmatramo samo još srednju sondu i da jasno vidimo kako se spušta na tlo. Zaustavila se nasred jednog ogromnog trga, smeštenog između stambenih zgrada. Lebdela je tu, kao okačena, nekoliko metara iznad tla. I druge dve sonde smo mogli da vidimo isto tako jasno. Jedna je bila iznad reke koja je proticala kroz grad, a druga iznad brda u blizini grada.

Iznenada, na panou se pojavi nova slika. Sada sam jasno video vrata stambenih zgrada, ili je možda bolje da kažem ulaze, jer su na mestima gde je trebalo da budu vrata, zjapili goli otvori.

Sećam se da sve do tog momenta nisam primetio kako je taj grad čudan...

Ništa se nije pomerilo...

2

Atomsko razaranje

Dovoljna je jedna jedina reč da opiše ono što smo videli na panou: „Pustoš“. Ulica koju smo posmatrali, deo po deo, bila je zakrčena „humkama” raspoređenim uglavnom jedna iza druge. Neke su stajale odvojeno, dok su neke bile nasred ulaza u zgrade. Neosetno, kamera je zumirala sve bliže i ja sam ubrzo uvideo da su te „humke“ u stvari vozila – vozila slična našim čamcima sa ravnim dnom.

Oko mene, astronauti su radili za svojim radnim stolovima. Iz svake od sondi pojavila se po jedna duga cev koja se polako spustila na tlo. Kad bi kraj cevi dotakao zemlju, podigao bi se oblačić prašine i ja shvatih da su i vozila prekrivena debelim slojem prašine, te su zbog toga i bila bezoblična i neprepoznatljiva. Naravno, sonda koja je lebdela nad rekom svoju cev je spustila u vodu. Moja pažnja je sada bila prikovana za pano zbog jednog fascinantnog prizora – imao sam utisak da se nalazim na ulici.

Ono što je posebno privuklo moju pažnju bilo je jedno zatamnjeno mesto na ulazu u neku ogromnu zgradu. Mogao sam se zakleti da se nešto pomerilo...

Osetio sam i da je bila neka uznemirenost među astronautima. Najednom, uz silno trzanje, ta „stvar“ izroni na svetlo. Užasnulo me je ono što sam ugledao. Što se tiče mojih „hostesa“, osim nekih brže ispuštenih zvukova i nekoliko uzvika u kojima su se mogle nazreti emocije, moram priznati da nisu izgledale nimalo iznenađene. Ipak, ono što smo svi jasno videli na panou bila je grozna bubašvaba, duga oko dva metra i visoka oko 80 centimetara.

Čitalac je sigurno nekad video te odurne male insekte kojih ima i na Zemlji, pogotovo u toplim predelima, koji žive u kredencu ili na vlažnim mestima.

Složićete se da su odvratni, ali ni oni najveći ne bili duži od 5 centimetara. Zamislite samo jednog čije sam dimenzije upravo naveo. Bilo je krajnje gadno.

Cev iz sonde poče da se povlači, ali je bila tek metar iznad zemlje, kad iznenada jedan stvor pojuri napred, da napadne tu stvar u pokretu. Nepoverljivo, opet zastade, kad iz jedne zgrade pokulja čitav roj ovih stvorova, gazeći jedni druge. U tom momentu, pojavi se iz sonde snop jake plave svetlosti koji prekri celu grupu i istog momenta je pretvori u ugljenu prašinu. Oblak crnog dima je zaklonio pogled na ulaz u zgradu.

Moja radoznalost je još više rasla, gledao sam i druge ekrane, ali nisu ukazivali na neki problem. Sonda sa reke se vraćala ka nama, a sonda na brdu je uvukla svoju cev, pomerila se malo u vis i ponovo spustila cev, zajedno sa drugim cilindrom koji je išao iznad sonde. Nagađao sam, naravno, da astronauti sakupljaju uzorke zemlje, vode i vazduha. Pošto sam bio u Astralnom telu, nisam mogao ništa da pitam Tao; u svakom slučaju, činila se veoma zauzetom dok je razgovarala sa dve od „hostesa“. Sonde počeše da se uspinju ka nama i uskoro su bile spremne da budu „resorbovane“ našom svemirskom letelicom.

Kad je operacija kompletno završena, Tao i dva pomenuta astronauta zauzeše svoja mesta za svojim radnim stolovima. Istog trena, prizori na panou i na ekranima se potpuno promeniše.

Shvatio sam da polazimo kad svako zauzme svoje mesto. Zapazio sam da svi astronauti zauzimaju sličan položaj u svojim sedištima, što me je zaintrigiralo. Kasnije sam saznao da ih energetsko polje sputava, kao što zaštitna oprema sputava kaskadera na Zemlji.

Sunca su obasjavala planetu kroz crvenkastu izmaglicu. Do sada smo već bili krenuli, i ja sam pretpostavio da pratimo obrise te planete, na istoj nadmorskoj visini. U stvari, prolazili smo pored oblasti slične pustinji, ispresecane suvim rečnim koritima koja su se na pojedinim mestima sekla pod pravim uglom. Palo mi je na pamet da su to možda kanali – u svakom slučaju, nešto što je čovek bio stvorio.

Na panou su mogli da se vide prizori nekog naizgled netaknutog grada, koji zatim nestade i ekran postade prazan. Brod je očigledno sve brže leteo iznad planete, jer su slike na malim ekranima, prizori jezera ili kopnenog mora, proletale veoma brzo. Odjednom, začuše se neki povici i mi odmah usporismo. Pano se uključio i sada nam je prikazivao jezero izbliza. Stali smo.

Mogli smo jasno da vidimo deo obale, dok su iza nekih stena kraj jezera mogle da se nazru nekakve kockaste građevine, verovatno za stanovanje. Čim smo se zaustavili, sonde počeše da ponavljaju svoj postupak, kao što su to i ranije.

Dobili smo nekoliko izvrsnih snimaka napravljenih sa jedne od sondi koja je lebdela iznad plaže na visini koju sam procenio da je 40-60 metara od tla. Njena cev je dosezala do same obale. Sasvim jasno, prikazivala je grupu *ljudskih bića*... Zaista, na prvi pogled su izgledali istovetno ljudima na Zemlji.

Imali smo pogled iz neposredne blizine. Nasred panoa pojavilo se lice žene neodređenih godina. Imala je smeđu kožu, a duga crna kosa joj je padala do grudi. Na drugom ekranu smo mogli da vidimo da je potpuno gola. Samo je njeno lice izgledalo deformisano – bila je mongoloid.

Kada sam je ugledao, nisam shvatio da je deformisana, jednostavno sam mislio da se radi o rasi koja se malo razlikuje od naše – kao što pisci naučne fantastike vole da ih opisuju – iskrivljene, velikih ušiju i slično. Međutim, na ostalim snimcima smo mogli da vidimo ljude koji jako podsećaju na naše Polinežane. Bilo je, međutim, očigledno da je više od polovine njih ili deformisano ili im je kožu izjelo nešto slično *lepri*.

Gledali su u pravcu sonde i gestikulirali; izgledali su poprilično uzbuđeni. Još mnogo drugih je izašlo iz onih kockastih građevina za koje se ispostavilo da su njihova staništa, i o tome ću malo podrobnije.

Te su građevine jako ličile na bunkere iz Drugog svetskog rata, na koje su dodati još i debeli dimnjaci (postavljeni, pretpostavljam, radi provetravanja građevina) koji su se uzdizali na samo metar od zemlje. Svi su bunkeri bili orijentisani u istom smeru, a ljudi su iz njih izlazili kroz otvore sa strane koji su bili u senci...

Bez ikakvog upozorenja, osetio sam kako me nešto odvlači od panoa. Brzo sam prešao onih nekoliko odeljaka i našao se ponovo u kabini u kojoj je ležalo moje fizičko telo, kao što sam ga i ostavio.

Istog trena, sve se potpuno zacrnelo. Kako se samo dobro sećam onog neprijatnog osećaja koji je usledio! Moje ruke i noge kao da su bile od olova kada sam pokušao da ih pomerim – kao da sam bio oduzet. Nije mi bilo jasno šta me to sprečava da se pomeram. Moram da priznam da me je uhvatila panika i od sveg srca sam poželeo da opet napustim svoje fizičko telo, ali ni to nisam mogao.

Ne znam koliko je vremena proteklo, kada kabina postepeno postade preplavljena nekom jako smirujućom plavo-zelenom svetlošću. Najzad uđe Tao, obučena u drugu odeću.

„Izvini što si me čekao, Mišel, ali baš onda kada te je pozvalo tvoje fizičko telo, bila sam sprečena da dođem i pomognem ti.“

„Nemoj da se izvinjavaš, savršeno razumem“, prekinuh je ja, „ali izgleda da imam problem – ne mogu da se pomerim. Siguran sam da se nešto u meni nije povezalo.“

Ona se osmehnu i stavi svoju ruku odmah uz moju, nesumnjivo baratajući nekim kontrolnim mehanizmom, i ja sam istog trena bio oslobođen.

„Još jednom, molim te izvini, Mišel. Trebalo je da ti pokažem gde se nalazi kontrolna ćelija zaštitnog polja sile. Ima ih na svim sedištima, krevetima i ležajevima, i one se automatski aktiviraju kad je neko na njima ako postoji i najmanja mogućnost opasnosti. [2]

Kada brod uplovi u opasnu zonu, tri sigurnosna računara zatvaraju polja sile, da se poslužim njihovim pravim nazivom. Kada opasnost prođe, automatski ih otpuštaju.

Isto tako, ako mi sami hoćemo da budemo slobodni u opasnoj zoni, dovoljno je da pređemo rukom, ili samo prstom, preko te ćelije i zaštitno polje sile se momentalo neutrališe. Kada se vratimo u svoje sedište, opet ćemo biti automatski sputani.

Sada bih te zamolila da pođeš da se presvučeš – pokazaću ti gde. U toj sobi ćeš da vidiš jedan otvoren sanduk u koji treba da staviš svoju odeću – u stvari sve što imaš na sebi osim naočara. Naći ćeš tu i jedno odelo koje treba da obučeš pre povratka ovamo.”

Tao se sagnula, uzela me za ruku i pomogla mi da ustanem. Bio sam sasvim ukočen. Ušao sam u sobicu koju mi je pokazala, skinuo se i obukao to odelo, koje mi je savršeno odgovaralo. To je bilo sasvim neočekivano jer sam, uprkos svojoj visini od 178 cm, bio pravi patuljak u odnosu na moje hostese.

Malo kasnije, u kabini, Tao mi dade nešto što je ličilo na narukvicu a u stvari je bio par ogromnih naočara.

Ličile su na zaštitne naočare kakve nose motociklisti i imale su jako zatamnjena stakla. Na njen zahtev sam ih odmah stavio ali, da bih to učinio, morao sam prvo da skinem svoje naočare, da se ne bi polomile ispod ovih velikih. Savršeno su odgovarale obliku mojih očnih duplji.

„Još samo jedna predostrožnost“, reče ona.

Podigla je ruku prema pregradi i na taj način aktivirala neki mehanizam, jer se sada ponovo pojavila ona jaka svetlost i ja sam osetio svu tu jačinu uprkos zaštitnim naočarima. Opet sam osetio onaj sveži povetarac.

Svetla se ugasiše. Nije više bilo vazdušnog strujanja, ali Tao je bila nepomična, kao da nešto čeka. Napokon se začu neki glas i ona mi skide zatamnjene naočare. Zamenio sam ih svojima, a ona me zamoli da pođem za njom. Išli smo istim putem kao i dok sam ja bio u Astralnom telu, i ponovo se nađosmo u komandnoj sobi.

Jedan od starijih astronauta (kažem „starijih“, ali je možda bolje da kažem „ozbiljnijih“ jer svi su izgledali približnih godina) dade nakratko neki znak Tao, koja me povede do panoa i zamoli me da tu i ostanem. Zatim se odmah vratila do svog kolege i ja shvatih da su svi jako zauzeti.

Što se mene tiče, pokušao sam da proverim da li mogu sam da se oslobodim polja sile. Čim sam seo, bio sam prikovan za sedište – osećaj koji mi se nimalo nije dopadao.

Kad sam malo pomerio šaku, video sam da bih istog momenta bio oslobođen, sve dok bi mi šaka ostala ispred ćelije.

Na panou je bila slika nekih 500 ljudi koji stoje na obali savim blizu „bunkera“. Zahvaljujući krupnom planu koji su naše kamere omogućavale, savršeno smo videli ove ljude koji su, od najstarijeg sve do najmlađeg, bili potpuno goli. Opet sam video da su mnogi ili deformisani ili imaju gadne rane. Svi su oni gestikulacijom pokazivali na naše sonde, koje su uzimale uzorke peska i zemlje, ali niko im se nije približavao. Najjači muškarci među njima su držali nešto slično mačetama ili sabljama; kao da su nešto posmatrali.

Osetih pritisak na ramenu i okrenuh se, iznenađen. Bila je to Tao. Osmehnula mi se a ja sam po prvi put primetio lepotu i plemenitost njenog lica.

Već sam spominjao njenu kosu, koja je bila duga, svilenkasta i zlatnoblond* boje, padala joj je do ramena i davala okvir licu savršeno ovalnog oblika. Čelo joj je bilo veliko, pomalo izbačeno.

Njene plavoljubičaste oči i duge uvijene trepavice izazvale bi zavist mnogih žena na našoj planeti. Obrve su joj bile povijene nagore, kao galebova krila, dajući joj neku posebnu privlačnost. Ispod očiju, koje su blistale ali su umele i da zadirkuju, bio je nos, lepo oblikovan, pomalo zaravnjen u donjem delu, što je samo naglašavalo senzualna usta. Kada se osmehivala, otkrivala je savršene zube – tako savršene da bi čovek pomislio da su veštački. (To bi me stvarno iznenadilo.) Brada, lepog oblika i pomalo zašiljena, ukazivala je na jaku volju, kao neku mušku crtu, ali to nije umanjivalo njenu privlačnost. Blaga senka maljavosti nad gornjom usnom možda bi i poremetila savršenost ovog lica, da nije reč o plavuši.

„Vidim da već znaš kako da se oslobodiš polja sile, Mišel.“

Taman sam hteo da joj odgovorim, kad nastade neka opšta graja i mi se okrenusmo ka panou.

Ljudi na plaži su se u gomili povlačili ka svojim staništima i sklanjali se unutra, dok ih je kordon muškaraca, naoružanih nekakvim sabljama ili pijucima, zaklanjao od najneverovatnijeg mogućeg „stvora“ koji se teško može i zamisliti.

---

* Blond – „plava“ boja kose; poželjno je da se izbegne moguća zabuna pri opisivanju boja – u odnosu na plavu boju neba. (Napomena urednika izdanja na srpskom)

Jedna grupa crvenih mrava, *velikih kao krave*, jurila je sa stenja prema plaži. Bili su brži od konja u galopu.

Naoružani muškarci su se stalno osvrtali, kao da hoće da procene brzinu kojom se ljudi sklanjaju pred tim mravima koji nadiru. Ovi drugi su već bili jako blizu – preblizu...

Muškarci se hrabro suočiše sa njima i posle neznatnog oklevanja, prva zver ih napade. Jasno smo videli njene vilice – svaka velika kao ljudska ruka. Stvor se najpre pretvarao, tako da je jedan čovek zamahnuo sabljom, ali u prazno. Istog trena, vilice mu okružiše struk i on je bio presečen na dva dela. Stvoriše se tu još dva mrava koji su onom prvom pomogli da rastrgne čoveka na komadiće, dok su ostali krenuli u napad na borce u bekstvu, sustižući ih jako brzo – prebrzo...

Sa sonde bljesnu neonskoplava svetlost neizdržive jačine, upravo dok su mravi napadali ljude. Stvorovi su padali mrtvi, jedan za drugim, pogađani neverovatno precizno i efikasno. Vijugavi oblak dima se podizao sa sprženih tela životinja rasutih po zemlji, dok su im se ogromne noge grčile u poslednjim trzajima.

Snop je nastavio da satire mrave, momentalno i sistematski uništavajući te džinovske insekte. Mora biti da su instinktivno znali da nisu dorasli ovoj skoro natprirodnoj sili, pa se dadoše u bekstvo.

Sve se dešavalo tako brzo. Tao je i dalje bila kraj mene, a lice joj je odslikavalo gađenje i tugu, pre nego ljutnju.

Još jedan pogled na pano otkrio je nov prizor: sonda, zajedno sa svojim smrtonosnim snopom svetlosti, juri za mravima koji beže. Ostatak kolonije već je bio desetkovan. Na kraju nije bilo preživelih.

Sonda se vratila na raniji položaj iznad plaže i sada je koristila neki naročiti alat kojim je pročešljavala teren sa lešinama. Video sam kako jedan astronaut govori nešto u svoj kompjuter. To me je nagnalo da pitam Tao da li ona nadgleda posao koji je trenutno u toku.

„Trenutno, da, jer ovo je bilo neplanirano.Uzimamo uzorke ovih stvorenja, naročito njihovih pluća, da bismo mogli da ih analiziramo. Mislimo da su neke vrste radijacije proizvele ovakve mutante. Mravi, u stvari, i nemaju pluća ali jedino logično objašnjenje ovako iznenadnog džinovskog rasta je...“

Tao zastade. Kamera nam je sada prenosila sliku muškaraca koji ponovo izlaze iz svojih skloništa i mašući rukama pokazuju u pravcu sonde. Širili su ruke i bacali se na zemlju. Stalno su to ponavljali.

„Mogu li oni da vide ovaj brod?“ upitah.

„Ne mogu. Nalazimo se na visini od 40.000 metara a, pored toga, između nas i površine planete nalaze se još i tri sloja oblaka. S druge strane, oni mogu da vide naš satelit i mislim da se njemu obraćaju sa ovim izlivima zahvalnosti.“

„Možda misle da je sonda Bog koji je došao da ih spasi od uništenja?“

„To je sasvim moguće.“

„Hoćeš li mi reći šta se događa? Ko su ti ljudi?“

„To bi predugo trajalo, Mišel, pogotovu sada kad se toliko toga događa na brodu, ali mogla bih tvoju radoznalost da zadovoljim jednim kratkim objašnjenjem.

Ti su ljudi, na neki način, potomci nekih od predaka ljudi koji još uvek žive na Zemlji. U stvari, jedna grupa njihovih predaka je naseljavala jedan kontinent na planeti Zemlji pre nekih 250.000 zemaljskih godina. Ovde su oni već imali svoju visoko razvijenu civilizaciju ali, usled ogromnih međusobnih političkih nesuglasica, sami su sebe uništili, pre 150 godina, pomoću atoma.“

„Pri tom misliš na totalni nuklearni rat?“

„Da, prouzrokovan lančanom reakcijom. Mi povremeno svraćamo, da bismo uzeli uzorke koji nam pomažu u proučavanju stepena radijacije u različitim regionima. Ponekad, kao maločas, mi im i pomognemo.“

„Ali oni sigurno misle da ste vi sam Bog, posle onoga što ste upravo učinili!“

Tao se osmehnu i klimnu glavom. „O da, tu si potpuno u pravu, Mišel. Oni nas smatraju bogovima, kao što su nas, na tvojoj planeti, neki tvoji preci smatrali bogovima. Još uvek, oni govore o nama...“

Mora biti da sam pokazao koliko sam zabezeknut, jer mi Tao uputi pogled koji je odavao da je sve to zabavlja.

„Malo pre sam ti kazala da je moje objašnjenje pomalo preuranjeno. Imaćemo dovoljno vremena da o tome ponovo razgovaramo. Osim toga, to i jeste svrha tvog boravka kod nas.“

Rekavši to, ona se izvini i vrati se na svoje mesto ispred „komandnog ekrana“. Slike na panou su se smenjivale velikom brzinom. Sonda se kretala nagore i mi smo videli čitav jedan deo kontinenta na kojem su se mogle videti, tu i tamo, zelene i smeđe površine. Sonda se smestila na svoje mesto unutar broda i mi krenusmo.

Leteli smo iznad planete vrtoglavom brzinom, a ja sam dopustio da me fotelja zarobi pomoću polja sile.

Na ekranu su bili prizori voda nekog ogromnog okeana. Moglo se raspoznati i jedno ostrvo, koje je zatim, ubrzano „uvećavalo“.

Izgledalo je da je ono tek malo iznad površine vode, ali ja se nisam nikako snalazio u proceni dimenzija.

Ponovljen je ceo postupak koji sam već opisao. Zaustavili smo se iznad obale, ali ovog puta su četiri sonde napustile brod i spustile se na ostrvo. Na panou sam mogao da gledam plažu dok ju je kamera skenirala.

Po obodu mora su bile nekakve naizgled debele drvene ploče oko kojih su bili okupljeni neodeveni muškarci – isti onakvi kakve smo već videli. Izgleda da nisu primetili sondu, pa sam pretpostavio da je ona ovoga puta na mnogo većoj visini, iako smo dobijali snimke iz sve veće blizine.

Na panou se sada videlo kako muškarci unose jednu od ploča u ustalasanu vodu. Ona je ostala na površini, kao da je od plute načinjena. Muškarci se popeše na nju, zgrabiše velika vesla kojima su spretno baratali i zaploviše ka pučini. Kad su se već prilično udaljili, zabaciše ribarske strune i, na moje iznenađenje, skoro istog momenta, izvukoše krupne ribe.

Fascinantno je bilo videti kako ti ljudi preživljavaju, i kako smo u stanju da im pomognemo, kao da smo bogovi.

Oslobodio sam se polja sile, u želji da odem da pogledam druge ekrane, sa drugačijim prizorima. Baš kad sam hteo da ustanem sa svog sedišta, primio sam naredbu, *a da ništa nisam čuo*: „Ostani tu gde jesi, Mišel“. Bio sam preneražen. Kao da je glas bio u mojoj glavi. Okrenuo sam se prema Tao, a ona mi se smešila. Rešio sam da nešto pokušam, i pomislio sam, što sam jače mogao, „Telepatija je silna stvar, zar ne, Tao?“

„Naravno“, odgovori mi ona na isti način.

„Pa to je predivno! Hoćeš li da mi kažeš kolika je trenutna temperatura tamo dole?“

Ona proveri podatke za svojim stolom. „Dvadeset osam vaših Celzijusovih stepeni. Prosečna dnevna temperatura je trideset osam stepeni.“

Pomislih, čak i da sam gluvonem, sa Tao bih mogao da komuniciram kao da se služim izgovorenim rečima.

„Upravo tako, dragi moj.“

Iznenađeno pogledah Tao. Mislio sam nešto za sebe, a ona mi je presrela misli. Ovo mi je malo zasmetalo.

Ona mi se široko osmehnu. „Ne brini, Mišel, samo sam se poigravala i molim te da mi oprostiš.

Obično čitam tvoje misli samo kad me ti nešto pitaš. Ovim sam samo htela da pokažem šta se sve može u ovoj oblasti; neću to ponovo da činim.“

Uzvratio sam joj osmeh i svoju pažnju usmerio na pano. Tu sam video sondu na plaži, veoma blizu grupi muškaraca koji je izgleda nisu primećivali. Ova sonda je uzimala uzorke peska sa mesta udaljenog desetak metara od tih ljudi. Telepatskim putem sam upitao Tao zašto ti ljudi ne mogu da vide mašinu.

„Noć je“, odgovori mi ona.

„Noć? Ali kako ih mi tako jasno vidimo?“

„Posebnim kamerama, Mišel, nešto slično onim vašim sa infracrvenim zracima.“

Sada sam shvatio zašto su ove slike manje „sjajne“ od onih sa ranijih stanica. Ipak, snimci izbliza su bili izvrsni. U tom momentu, na panou se pojavilo jedno, kako se činilo žensko, lice. Bilo je užasno. Siroto stvorenje je na mestu levog oka imalo ogromnu, duboku ranu. Usta su bila smeštena na desnoj strani lica i izgledala su kao sasvim mali otvor na sredini vilice, a oko njega su bile usne koje kao da su bile slepljene. Na vrhu glave, pramičak kose je sažaljivo visio.

Sada smo mogli da joj vidimo dojke, i bile bi veoma lepe da na jednoj od njih, sa strane, nije bila gnojna rana.

„Ako su joj takve grudi, sigurno je mlada?“ upitah.

„Kompjuter kaže da ima 19 godina.“

„Radijacija?“

„Naravno.“

Pojavili su se još neki ljudi, a neki od njih su izgledali sasvim normalno. Među njima je bilo muškaraca, atletske građe, a činilo se kao da imaju oko dvadeset godina.

„Koliko godina ima najstariji od njih? Znaš li?“

„Trenutno nemamo podataka da je iko stariji od 38 godina, a godina na ovoj planeti traje 295 dana po 27 sati. Ako sada pogledaš ekran, videćeš izbliza genitalni deo tela ovog zgodnog, atletski građenog mladića. Kao što vidiš, genitalije su mu potpuno atrofirale. Na osnovu ranijih izviđanja već smo ustanovili da je vrlo malo muškaraca sposobnih za stvaranje potomstva – pa ipak, ima mnogo dece. Sve rase imaju u sebi instinkt da se što pre reprodukuju. Prema tome, očigledno može da se zaključi da su muškarci sposobni za reprodukciju ’oplođivači’. Mislim da je ovaj muškarac sigurno jedan od njih.“

Kamera je prikazivala muškarca od oko 30 godina čiji su atributi govorili da je svakako sposoban da ima potomstvo.

Takođe smo mogli da vidimo i mnogo dece kako prilaze i udaljavaju se od vatre na kojoj se kuvala hrana.

Muškarci i žene su sedeli oko vatre i uzimali kuvane komade koje su zatim delili sa decom. Vatra kao da je bila na drva, ali nisam bio siguran. Kao gorivo su koristili nešto po obliku nalik kamenju.

Iza vatri, ploče slične čamcima kakve smo već videli bile su naslagane i poređane kako bi činile skloništa koja su izgledala prilično udobno.

Nigde na vidiku, dokle kamera dopire, nije moglo da se vidi drveće – možda je i postojalo, jer sam ranije bio primetio zelene površine, dok smo leteli iznad kontinenta.

Između dve kolibe pojaviše se male crne svinje koje su jurila tri besna žuta psa, da bi odmah zatim nestali iza druge kolibe. Bio sam preneražen i nisam bio siguran da li ja to posmatram neku drugu planetu. Ovi ljudi su ličili na mene – bolje reći, na Polinežane, a bilo je tu i pasa i svinja. Iznenađenja sve veća i veća...

Sonda krenu nazad, kao što su sigurno učinile i ostale sonde praćene na ekranima koje ja nisam dobro video iz svog položaja. Započeta je operacija „povratak na brod“ i sve se sonde vratiše na početne pozicije, bez ikakvih incidenata, baš kao i ranije.

Pretpostavio sam da treba opet da krenemo pa sam se udobno smestio u svom sedištu, puštajući da me polje sile sputa.

Nešto kasnije, pojaviše se sunca te planete, njih dva, a zatim je sve brzo nestalo, kao i kada smo odlazili sa Zemlje. Posle nekog vremena, koje se meni učinilo jako kratko, polje sile je neutralisano i ja sam shvatio da mogu slobodno da ustanem. Bio je to lep osećaj. Video sam kako mi se Tao približava, u društvu dve „najstarije“ saputnice, ako smem tako da ih nazovem. Ostao sam iza mog sedišta, naspram ova tri astronauta.

Da bih gledao Tao, ionako sam morao da podignem glavu, ali kada me je, na francuskom jeziku, predstavila onoj „starijoj“ od te dve, osetio sam se još manjim. Bila je najmanje za glavu viša od Tao.

Bio sam sasvim preneražen kada mi se ona, Bijastra, mada polako, obrati na pravilnom francuskom jeziku. Stavila je desnu ruku na moje rame i rekla: „Izuzetno se radujem što si sa nama na brodu, Mišel. Nadam se da si dobro i da će tako da ostane. Htela bih da ti predstavim Latoli, zamenika komandanta ovog broda, dok sam ja ono što biste nazvali glavnim komandantom *Alatore*[1]“.

Okrenuvši se prema Latoli, reče joj nešto na njihovom jeziku a zatim mi i Latoli stavi ruku na rame. Toplo se osmehujući, ona nekoliko puta polako ponovi moje ime, kao neko ko tek uči da govori neki novi jezik.

Ruka joj je i dalje bila na mom ramenu a osećaj dobrobiti, jedno sasvim fluidno stanje, prođe kroz moje telo.

---

1. *Alatora*, na njihovom jeziku, je ime koje je dato njihovoj letelici za super-dugačka putovanja. (Komentar autora)

Ono me je očigledno sasvim svladalo, pa se njih troje nasmejaše. Čitajući mi misli, Tao me uteši: „Mišel, Latoli poseduje jedan poseban dar, mada ga imaju i mnogi naši ljudi. Ono što si upravo osetio je fluid koji ima i magnetna i blagotvorna svojstva, a izbija iz nje“.

„Pa to je divno!“ uzviknuh. „Čestitaj joj, molim te, u moje ime.“ Zatim se obratih dvema astronautkinjama. „Hvala vam na dobrodošlici, ali moram da priznam da sam apsolutno zapanjen onim što mi se dešava. To je nešto najneverovatnije što može da se desi jednom Zemljaninu poput mene. Iako sam oduvek verovao u mogućnost da su druge planete nastanjene bićima koja liče na ljude, teško mi je da sebe ubedim da ovo nije samo jedan krajnje neobičan san.

Često sam sa prijateljima na Zemlji razgovarao o telepatiji, vanzemaljcima i takozvanim ’letećim tanjirima’, ali to su bile samo reči i fraze koje smo izgovarali u svom potpunom neznanju. Sada imam i dokaz za nešto što sam tako dugo samo pretpostavljao u odnosu na postojanje paralelnih svetova, dualnosti naših bića, i drugih neobjašnjenih pojava. Ali sve to i doživeti, kao što sam ja doživeo tokom poslednjih nekoliko sati, jednostavno oduzima dah.“

Latoli, kojoj se dopao moj monolog, uzviknu nešto, rečima koje nisam razumeo, ali mi ih je Tao odmah prevela. „Latoli savršeno dobro razume stanje u kojem se tvoj um nalazi, Mišel.“ „Kao i ja“, dodade Bijastra.

„Kako je mogla da razume šta sam rekao?“

„Telepatskim putem je ’uronila’ u tvoj um dok si govorio. Kao što sigurno i sam shvataš, telepatija nije ograničena jezičkim barijerama.“

Moje zaprepašćenje ih je zabavljalo, te su se neprestano smejuljile. Bijastra mi se obrati: „Mišel, predstaviću ti i ostatak posade, samo molim te pođi za mnom“. Držeći me za rame, odvela me je do najudaljenijeg stola, za kojim su tri astronauta nadgledali instrumente. Do tada još nisam bio kraj tih stolova pa, čak ni u Astralnom telu, nisam obratio pažnju na ispise sa tih kompjutera. Jedan pogled na njih je sada bio dovoljan da se potpuno oduzmem. Cifre preda mnom su bile *arapske*! Znam da će čitalac biti iznenađen isto koliko sam i sam bio, ali to je činjenica. Na ekranu su se pojavljivali brojevi 1, 2, 3, 4 itd, iste one cifre koje postoje na Zemlji.

Bijastra je primetila koliko sam zaprepašćen. „Istina je, Mišel, zar ne, da se za tebe neprestano ređaju iznenađenja. Nemoj da misliš da se zabavljamo na tvoj račun, jer mi u potpunosti razumemo tvoje čuđenje. Sve će vremenom da dođe na svoje mesto. A sada, da ti predstavim Naolu.“

Prvi astronaut ustade i okrete se ka meni. Ona stavi ruku meni na rame, kao što su to pre nje učinile Bijastra i Latoli. Pomislio sam kako taj pokret verovatno odgovara našem rukovanju. Naola mi se obrati na svom jeziku a zatim i ona ponovi moje ime tri puta, kao da se trudi da ga zauvek zapamti. Bila je otprilike iste visine kao Tao.

Isti postupak se ponovio svaki put kad su me predstavljali, pa sam tako i zvanično upoznao sve članove posade. Neobično su ličile jedne na druge. Na primer, kosa im se razlikovala samo po dužini i nijansi, u rasponu od tamnobakarne do svetle zlatnoblond. Nekima je nos bio duži ili širi od drugih, ali svima je boja očiju bila svetlija i sve su imale lepe uši.

Latoli, Bijastra i Tao mi rekoše da sednem u jednu od udobnih fotelja.

Kada smo se svi udobno smestili, Bijastra na poseban način pomeri šaku prema delu naslona za ruke i ja ugledah četiri okrugla poslužavnika kako idu prema nama *lebdeći* u vazduhu. Na svakom od njih je bila po jedna posuda sa nekom žućkastom tečnošću i činija sa nečim belkastim, što je ličilo na „šećernu vatu“, ali u obliku granula. Ravne „mašice“ služile su kao viljuške. Poslužavnici se zaustaviše na rukodržačima naših sedišta.

Kopkalo me je šta će dalje da se dogodi. Tao mi predloži da sledim njen primer ako želim da se poslužim. Otpila je gutljaj iz „čaše“, pa i ja učinih isto, uvidevši da je piće prijatnog ukusa, slično našoj mešavini vode i meda. Moji pratioci upotrebiše „mašice“ kako bi uzimali mešavinu iz činija. Idući za njihovim primerom, po prvi put sam probao ono što na Zemlji nazivamo „mana“. Iako slična hlebu, daleko je lakša i bez nekog posebnog ukusa. Bio sam pojeo samo polovinu hrane iz činije a već sam bio sit, što me je jako iznenadilo ako imam u vidu gustinu te hrane. Kada sam popio piće, osetio sam se izuzetno prijatno i mada se ne može reći da sam večerao u visokom stilu, nisam bio ni gladan ni žedan.

„Možda bi više voleo neko francusko jelo, Mišel?“ upita Tao, sa osmehom koji je titrao na usnama.

Samo sam se osmehnuo, ali Bijastra prasnu u smeh, kroz nozdrve.

U tom momentu pažnju nam privuče signal na panou. Na sredini, izbliza, pojavilo se lice žene koja je ličila na moje hostese. Govorila je brzo. Moje saputnice se malo pomeriše na svojim mestima kako bi bolje pratile šta se govori. Naola, za svojim stolom, započe razgovor sa osobom na ekranu, kao što to čine novinari na Zemlji prilikom intervjua. Neosetno, prikaz je poprimio širi ugao snimanja, pokazujući desetak žena, svaku za svojim radnim stolom.

Tao me povede za rame do Naole i smesti me u jedno od sedišta ispred ekrana. Zatim je sela kraj mene i obratila se ljudima na ekranu. Brzo je govorila, i to prilično dugo, onim svojim melodičnim glasom, okrećući se često prema meni. Po svemu sudeći, bio sam glavna tema tog razgovora.

Kad je završila, ponovo se na ekranu pojavi ona žena u gro-planu i odgovori u nekoliko kratkih rečenica. Na moje veliko iznenađenje, gledala je netremice u mene i osmehivala se. „Zdravo Mišel, želimo ti bezbedan dolazak na Hjehuvu."

Čekala je da joj odgovorim. Kada sam uspeo da prevladam svoje iznenađenje, toplo se zahvalih. Ovo je, sa svoje strane, izazvalo povike i brojne komentare od strane njenih pratilaca, koji su se opet pojavili, u širem kadru, na ekranu.

„Da li su razumeli?" upitah Tao.

„Telepatski jesu, ali oduševljeni su što mogu da čuju nekoga sa druge planete kako govori svojim jezikom. Za većinu njih, to je izuzetno redak doživljaj."

Pošto se izvinila, Tao se opet okrenu prema ekranu i zapodenu, kako mi se činilo, nekakav stručni razgovor u koji se uključila i Bijastra. Na kraju su se osmehnuli prema meni uz reči da ćemo uskoro da se vidimo i slika je prekinuta.

Kažem „prekinuta" jer ekran nije postao sasvim prazan; umesto slike, sada se pojavila jedna prelepa, nežna boja, mešavina zelene i indigo-plave, koja je stvarala osećaj zadovoljastva. Posle minut-dva polako je izbledela.

Okrećući se ka Tao upitao sam šta sve to znači: da li smo mi to imali sastanak sa nekim drugim svemirskim brodom i šta znači ta Hjeva ili Teula...?

„Hjehuva je, Mišel, ime koje smo dali svojoj planeti, kao što vi svoju zovete 'Zemlja'. Naša intergalaktička baza je uspostavila vezu sa nama, jer ćemo stići na Hjehuvu kroz 16 vaših zemaljskih sati i 35 minuta." Ovo je letimičnim pogledom proverila na najbližem kompjuteru.

„Znači, ti ljudi predstavljaju tehničko osoblje na vašoj planeti?"

„Da, kao što sam kazala, na našoj intergalaktičkoj bazi. Ta baza sve vreme nadgleda naš brod i ako bismo se našli u nekoj nevolji iz tehničkih ili ljudskih razloga, u osamdeset jedan odsto slučajeva, oni bi bili u stanju da nam obezbede povratak u luku."

To me nije naročito iznenadilo jer sam shvatio da imam posla sa jednom superiornom rasom čije tehničke mogućnosti prevazilaze moju moć razumevanja. Ono što mi u tom momentu jeste palo na pamet bila je činjenica da posadu, ne samo ovog svemirskog broda, već i čitave intergalaktičke baze, čine isključivo žene. Jedan ovakav isključivo ženski tim na Zemlji bi bio prava retkost.

Pitao sam se da li možda Hjehuvu nastanjuju samo žene... kao neke svemirske Amazonke. Na tu pomisao sam se osmehnuo. Oduvek sam više voleo žensko društvo: kakva prijatna pomisao...!

Moje pitanje za Tao je bilo direktno: „Da li si ti sa planete na kojoj žive samo žene?“

Pogledala me je, naizgled, sa iznenađenjem, a zatim se na njenom licu videlo da je to zabavlja. Malo sam se zabrinuo. Jesam li rekao nešto glupo? Ona me uhvati za rame i reče da pođem za njom. Izašli smo iz komandne sobe i odmah zatim ušli u jednu manju prostoriju (nazvanu *Haalis*) u kojoj je vladala veoma smirujuća atmosfera. Tao reče da nas ovde niko neće prekidati, jer boravak u njoj pruža potpunu privatnost. Ponudila mi je da sam odaberem jedno od brojnih sedišta u sobi.

Neka su ličila na krevete, neka na fotelje, neka su bila slična ležaljkama, dok su neka sedišta bila visoke stolice sa naslonima koja se podešavaju. Bio bih veliki probirač ako mi se nijedno od njih ne bi svidelo.

Kad sam se udobno smestio u nekakvoj fotelji, a Tao je sedela preko puta mene, gledao sam kako joj lice opet postaje ozbiljno. Progovorila je.

„Mišel, na ovom svemirskom brodu uopšte nema *žena*...“

Da mi je tada kazala da se ja i ne nalazim u svemirskom brodu već u australijskoj pustinji, pre bih joj poverovao. Videvši moju nevericu, ona dodade, „kao što nema ni *muškaraca*“. Moja zbunjenost je tek sada bila potpuna.

„Ali“, promucah, „šta ste onda vi? Samo roboti?“

„Ne, mislim da me nisi razumeo. Jednom rečju, Mišel, mi smo hermafroditi. Znaš, sigurno, šta je hermafrodit?“

Potvrdno klimnuh glavom, potpuno pometen, a onda upitah: „Da li na celoj vašoj planeti žive samo hermafroditi?“

„Da.“

„Pa ipak, tvoje lice i tvoji pokreti imaju daleko više ženstvenog nego muškog u sebi.“

„Zaista može tako da deluje, ali moraš da mi veruješ kad ti kažem da mi nismo žene, već hermafroditi. Naša rasa je oduvek bila takva.“

„Moram da priznam kako me to strašno zbunjuje. Biće mi teško da o tebi mislim kao o ’njemu“ a ne kao o ’njoj’, što je bio slučaj od početka mog boravka među vama.“

„Nema tu šta da se zamišlja, dragi moj. Mi smo jednostavno ono što smo: ljudska bića sa druge planete koja žive u svetu drugačijem od tvog. Razumem da bi ti voleo da nas svrstaš u jedan ili drugi pol, budući da si Zemljanin, i to Francuz. Možda bi, makar sad, mogao da upotrebiš onaj srednji rod koji postoji u engleskom jeziku i o nama misliš koristeći zamenicu ’to’ ili ’ono’.“

Osmehnuo sam se na taj predlog, ali i dalje sam bio dezorijentisan. Pre samo nekoliko trenutaka, verovao sam da sam među Amazonkama.

„Ali kako se vi razmnožavate?“ upitah. „Mogu li hermafroditi da se razmnožavaju?“

„Naravno da mogu, upravo kao što vi to činite na Zemlji; jedina razlika je u tome što mi stvarno kontrolišemo rađanje – ali to je druga priča. Kad dođe vreme za to, razumećeš, ali sada treba da se vratimo ostalima.“

Vratili smo se do komandnog pulta i ja shvatih da sada sasvim drugačijim očima posmatram ove astronaute. Gledajući bradu jednoga od njih, uvideo sam da je muževnija nego što mi se to prvobitno činilo. Nos drugog astronauta bio je definitivno muški nos, a frizure nekih od njih sada su bile muškije. [12] Prošlo mi je kroz glavu da mi u stvari ljude vidimo onakvima kakvima ih *smatramo,* a ne kakvi oni *jesu*.

Da bi mi među njima bilo manje neprijatno, odredio sam sebi jedno pravilo: smatrao sam ih ženama, jer mi više liče na žene nego na muškarce, pa ću o njima i da mislim kao o ženama, a onda ću da vidim kako to ide.

Sa mesta na kome sam se nalazio, mogao sam da pratim na glavnom panou kretanje zvezda tokom našeg puta. Ponekad su izgledale ogromno i zaslepile bi nas ako bismo se previše približili – na nekoliko miliona kilometara od njih. Ponekad bi videli i planete neobičnih boja. Sećam se jedne, koja je bila čiste smaragdnozelene boje, tako čiste da sam zanemeo. Ličila je na ogromni dragi kamen.

Tao mi priđe a ja iskoristih priliku da se bliže raspitam o svetlosnoj traci koja se bila pojavila u dnu ekrana. Izgledalo je da tu svetlost čine milioni sićušnih eksplozija.

„Njih stvaraju naši antimaterijski topovi, kako biste ih vi na Zemlji nazvali, i jesu prave eksplozije. Pri brzini kojom putujemo, i najmanji meteorit bi razneo ovaj brod ako bismo na njega naleteli. Iz tog razloga, u posebnim prostorijama čuvamo neke oblike prašine, pod ogromnim pritiskom, i nju, kao municiju, koristimo za svoje antimaterijske topove. Naš brod se može smatrati kosmotronom koji izbacuje mlazeve ubrzanih čestica koje razaraju i najsićušnija zalutala tela u kosmosu, na velikoj udaljenosti ispred broda, kao i sa strane. Zahvaljujući tome, možemo da razvijemo ovako velike brzine. Oko broda, stvaramo svoje sopstveno magnetno polje...“

„Molim te, ne tako brzo. Kao što znaš, Tao, nisam stekao naučno obrazovanje, pa ako mi govoriš o kosmotronima i ubrzanim česticama, nisam u stanju da te pratim. Razumem sam princip, koji je svakako jako zanimljiv, ali ne poznajem stručne izraze. Umesto toga, možeš li da mi kažeš zašto planete na ekranu imaju baš ove boje?“

„Nekad zbog svojih atmosfera a nekad zbog gasova koji ih okružuju. Vidiš li ovu raznobojnu tačku, sa repom, ovde na desnoj strani ekrana?“ Ta ’stvar’ nam se približavala velikom brzinom. Iz sekunde u sekundu, sve više smo mogli da joj se divimo.

Izgledala je kao da svaki čas iznova eksplodira i menja oblik, neopisivo jarkih, živih boja. Pogledao sam Tao.

„To je kometa“, reče ona. „Obiđe put oko svog sunca za 55 vaših zemaljskih godina.“

„Koliko smo udaljeni od nje?“

Ona baci pogled na kompjuter: „4.150.000 kilometara“.

„Tao“, upitah, „kako to da vi koristite arapske brojeve? A kada govoriš o ’kilometrima’, da li ih, mene radi, preračunavaš, ili stvarno koristite tu jedinicu mere?“

„Ne. Pri računanju mi koristimo kato i taki. Brojeve koji su vama poznati kao arapski koristimo jednostavno zato što to i jeste naš sistem – mi smo ga i doneli na Zemlju.“

„Šta? Molim te da mi to malo podrobnije objasniš.“

„Mišel, na Hjehuvu stižemo kroz nekoliko sati. Ovo je, verovatno, najpogodnije vreme da te ozbiljnije ’naučimo’ nekim stvarima. Ako nemaš ništa protiv, hajde da se vratimo u Haalis, gde smo već bili.“

Pošao sam za Tao, radoznaliji nego ikad.

3

Prvi čovek na Zemlji

Kada smo se vratili u Halis, već opisanu prostoriju za odmor, i udobno se smestili, Tao je započela svoje neobično izlaganje.

„Mišel, pre tačno 1.350.000 godina, na planeti Bakaratini, u sazvežđu Kentaur, vođe te planete su, na osnovu brojnih sastanaka i izviđačkih ekspedicija, donele odluku da na planete Mars i Zemlju pošalju letelice sa posadom.

Postojao je vrlo jednostavan razlog za to: njihova planeta se iznutra hladila i u roku od 500 godina postala bi nepodesna za život. S razlogom su smatrali da je bolje da svoj narod izmeste na neku mlađu planetu iz iste kategorije planeta... “

„Šta ti znači to ’iste kategorije’?“

„Objasniću ti kasnije, sada bi to bilo preuranjeno. Kad govorimo o tom narodu – a moram da ti kažem da je reč o ljudskoj rasi – bili su veoma inteligentni, na visokom stepenu razvitka. Pripadali su crnoj rasi, punih usana, spljoštenog nosa i guste, sitno kovrdžave kose – u tom pogledu su veoma ličili na crnce koji danas žive na Zemlji.

Ti su ljudi živeli na planeti Bakaratini već 8.000.000 godina, zajedno sa jednom žutom rasom. Tačnije rečeno, bili su to ljudi koje na Zemlji nazivate kineskom rasom, a nastanili su Bakaratini oko 400 godina pre crnaca. Te dve rase su bile svedoci brojnih revolucija tokom svog boravka na toj planeti. Uprkos našim nastojanjima da im pomognemo, periodično su izbijali ratovi. Zajedno sa prirodnim katastrofama, ratovi su znatno smanjili broj stanovnika obeju rasa.

Na kraju je izbio nuklearni rat takvih razmera da je cela planeta utonula u mrak, a temperatura se spustila ispod –40 vaših Celzijusovih stepeni. Atomska radijacija je uništila veliki deo stanovništva, a na to su se nadovezali hladnoća i nedostatak hrane.

Ostalo je zabeleženo da je 150 ljudi crne rase i 85 ljudi žute rase preživelo, od sedam milijardi crne i četiri milijarde žute rase. Popis preživelog stanovništva obavljen je neposredno pre njihove ponovne reprodukcije, a pošto su prestali da se međusobno ubijaju.

„Kako to misliš 'da se međusobno ubijaju'?"

„Daj da ti podrobnije objasnim sve okolnosti, pa će ti biti lakše da razumeš.

Pre svega, važno je da se objasni da oni koji su pretekli nisu, kako bi možda očekivao, njihove vođe, dobro zaštićeni u posebno opremljenim skloništima.

Preživeli, koje su činile tri grupe crnih i pet grupa žutih ljudi, stizali su kako iz privatnih, tako i iz velikih javnih skloništa. Naravno, u vreme rata, u skloništima je bilo daleko više od 235 ljudi; smatra se da ih je ukupno bilo preko 800.000. Narednih meseci, tokom zatočeništva u tami i po strašnoj hladnoći, na kraju su se usudili da izađu napolje.

Prvi su bili crnci, koji na svom kontinentu skoro da nisu zatekli ni drveće, ni biljke, ni životinje. Ta grupa je, izolovana u planini, prva pribegla kanibalizmu. Kada bi najslabiji umrli, usled nedostatka hrane, bili bi pojedeni; potom, da bi pribavili hranu, počeli su da se ubijaju međusobno – to je bila najstrašnija katastrofa na planeti.

Jedna druga grupa, u blizini okeana, uspela je da preživi hraneći se jedinim preostalim živim bićima na planeti koja nisu bila previše kontaminirana, a to su bili mekušci, neke ribe i rakovi. Imali su i zalihe nezagađene vode za piće zahvaljujući genijalnim instalacijama koje su im omogućavale da dobiju vodu iz neverovatno velikih dubina.

Naravno, ljudi su i dalje umirali u velikom broju, usled smrtonosnog zračenja na planeti, kao i zbog toga što su jeli radioaktivne plodove mora.

Skoro isto se dešavalo i na teritoriji žutih ljudi; tako je, kao što rekoh, preživelo samo 150 crnih i 85 žutih. Na kraju je prestalo umiranje od posledica rata i ponovo je počelo povećavanje broja stanovnika.

Sve se ovo dogodilo, uprkos upozorenjima koja su primili. Treba reći da su i crna i žuta rasa bile dostigle veoma visok nivo tehnološkog razvoja. Živelo se veoma lagodno. Radili su u fabrikama, privatnim i državnim preduzećima, kancelarijama – upravo kao sad na vašoj planeti.

Oni su imali jaku privrženost novcu, koji je jednima značio moć a drugima, mudrijima, predstavljao blagostanje. Radili su prosečno 12 sati nedeljno.

Na Bakaratiniju se nedelja sastoji od šest dana od po 21 sat. Obraćali su pažnju na materijalnu, a ne duhovnu stranu života. Istovremeno, dozvolili su da ih političke i birokratske strukture zavedu i vrte u krug, baš onako kako se sada događa na Zemlji. Vođe obmanjuju narod praznim rečima i, rukovođeni pohlepom ili ohološću, 'vode' ceo narod u propast.

Postepeno, te dve velike rase su počele da zavide jedna drugoj a, budući da je samo jedan korak od zavisti do mržnje, toliko su zamrzele jedna drugu da je došlo do katastrofe. Budući da su obe raspolagale usavršenim oružjem, došlo je do obostranog uništenja.

Naši istorijski podaci pokazuju da je njih 235 preživelo katastrofu, od toga šestoro dece. Statistički podaci su uneti posle pet godina, a preživeli su zahvaljujući kanibalizmu i nekim oblicima života u moru.

Razmnožavali su se, mada ne uvek 'uspešno', jer nije bila retkost da se bebe rađaju sa urođenim deformitetima, sa grozno izobličenim glavama ili ružnim otvorenim ranama. Trebalo je da izdrže sve posledice atomskog zračenja na ljude.

Posle 150 godina, bilo je 190.000 crnaca – muškaraca, žena i dece, i 85.000 žutih. Ja govorim upravo o ovom periodu od 150 godina, jer su tada obe rase počele sa obnavljanjem i mi smo mogli materijalno da im pomognemo."

„Na šta misliš?"

„Pre samo nekoliko sati, video si kako se naš brod zaustavlja iznad planete Aremo X-3 i uzima uzorke zemljišta, vode i vazduha, je li tako?" Klimnuo sam glavom potvrdno. „A zatim si", nastavi Tao, „video kako s lakoćom uništavamo gomilu džinovskih mrava dok napadaju stanovnike jednog sela."

„Tako je."

„U tom konkretnom slučaju, pomogli smo ljudima neposrednom intervencijom. Video si kako žive u poludivljem stanju?"

„Da, ali šta se dogodilo na toj planeti?"

„Atomski rat, prijatelju moj. Uvek i večito ista priča."

„Ne zaboravi, Mišel, da je svemir jedan džinovski atom i to utiče na sve. Tvoje telo se sastoji iz atoma. Hoću da kažem, u svim galaksijama, svaki put kada neka planeta postane nastanjena, na izvesnom stepenu svog razvitka, atom biva pronađen ili ponovo pronađen.

Svakako, naučnici koji pronalaze atom uskoro shvataju da raspad atoma može biti zastrašujuće oružje, te u nekom momentu vođe žele to da iskoriste; isto kao što neko dete sa kutijom šibica poželi da njima zapali balu slame da bi videlo šta će da se desi.

Ali, da se vratimo na planetu Bakaratini, 150 godina posle njihovog nuklearnog holokausta, mi smo želeli da pomognemo tim ljudima.

„Njihova najpreča potreba je bila hrana. Još uvek su preživljavali hraneći se plodovima mora, a povremeno su pribegavali kanibalizmu kako bi zadovoljili svoju žudnju da budu svaštojedi. Bilo im potrebno povrće, kao i nekakav izvor mesa. Povrće, stabla voća, žitarice, životinje – sve je to iščezlo sa planete.

Ostalo je tek toliko nejestivog bilja i žbunja da ozonski omotač može da se obnovi.

S druge strane, jedna vrsta insekta, koji podseća na vašu bogomoljku je preživela i, kao posledica atomske radijacije, dosegla džinovske razmere. Bila je visoka oko 8 metara i postala izuzetno opasna po ljude. Budući da nije imala prirodnih neprijatelja, razmnožavala se velikom brzinom.

Preletali smo planetu locirajući staništa tog insekta; bio je to relativno lak zadatak, zahvaljujući tehnologiji koja nam je od pamtiveka bila na raspolaganju. Kada bi otkrili insekte uništavali bismo ih, tako da smo ih istrebili za vrlo kratko vreme.

Potom je trebalo obnoviti stočni fond, biljke i drveće na osnovu klimatske prilagodljivosti vrsta u pojedinim regionima pre katastrofe. I ovo je bilo relativno lako...“

„Taj posao je sigurno trajao godinama!“

Veliki osmeh je ozario Taoino lice. „Trebalo nam je samo dva dana – dva dana od po 21 sat.“

Videvši moju nevericu, Tao prasnu u smeh. Ona, ili on, tako se srdačno smejala da sam se i ja priključio, pitajući se ipak, da li je istina preuveličana.

Kako sam mogao da znam? Ono što sam slušao je tako neverovatno! Možda sam imao halucinacije; možda su me nečim drogirali; a možda je trebalo uskoro da se „probudim“ u svom vlastitom krevetu? „Ne, Mišel“, prekide me Tao, čitajući mi misli. „Kad bi samo prestao toliko da sumnjaš. Sama telepatija bi trebalo da bude dovoljna da te ubedi.“

Dok je to govorila, sinulo mi je da ni u najrazrađenijim prevarama ne bi bilo moguće skupiti na jednom mestu toliki broj *natprirodnih* elemenata. Tao je mogla da mi čita misli kao da sam otvorena knjiga i to je stalno iznova potvrđivala. Latoli je samim dodirom proizvela tako izvanredan osećaj blagostanja, da moram da potvrdim verodostojnost. Uistinu sam prolazio kroz jedno izvan-izvanredno iskustvo.

„Savršeno“, složi se Tao naglas, „mogu li da nastavim?“

„Svakako nastavi“, ohrabrih je.

„I tako smo pomogli tim ljudima u materijalnom smislu; ali, kao i obično kad se mi umešamo, nismo dozvolili da se sazna za naše prisustvo, a za to postoji nekoliko razloga.

Prvi je u bezbednosti. Drugi razlog je psihološke prirode: da su ti ljudi bili svesni našeg postojanja i da su shvatili da smo tu da bismo im pomogli, samo bi pasivno prihvatili našu pomoć a sebe bi sažaljevali. To bi se nepovoljno odrazilo na njihovu volju za opstanak; kao što kaže vaša izreka: 'Ko se čuva i Bog ga čuva'.

Treći i poslednji razlog je u stvari onaj glavni. Univerzalni Zakon je utvrđen i strogo se primenjuje kao i onaj koji kontroliše obrtanje planeta oko svojih sunaca. Ako pogrešiš, plaćaš kaznu – odmah, kroz deset godina ili kroz deset vekova, ali greške moraju da se plate. Na taj način, s vremena na vreme nam se dozvoljava, čak nam se i savetuje, da ponudimo pomoć, ali nam je zabranjeno da ' poslužimo gotov obrok na tacni'.

Na taj način smo, za dva dana, ponovo naselili planetu sa po nekoliko parova životinjskih vrsta i velikim brojem biljaka tako da su ljudi na kraju mogli da gaje te životinje i biljke. Morali su da počnu od nule, a mi smo vodili i usmeravali njihov napredak, bilo kroz snove ili telepatskim putem. Ponekad smo se služili i 'glasom koji stiže s neba'; taj 'glas' je stizao s našeg svemirskog broda, ali za njih je to bio glas s neba."

„Sigurno su vas smatrali bogovima!"

„Upravo tako, na taj način su i nastajale legende i religije; ipak, u ovako hitnim slučajevima, cilj je opravdavao sredstvo.

Na kraju, posle nekoliko vekova, planeta je izgledala skoro kao da nikada nije ni bilo nuklearne katastrofe. Pa ipak, na nekim mestima su se definitivno pojavile pustinje. Na drugim mestima, manje pogođenim, bujali su biljni i životinjski svet.

Posle sto pedeset hiljada godina, ova civilizacija je bila izuzetno napredna i to, ovog puta, ne samo u tehnološkom pogledu: ljudi su, srećom, naučili lekciju i uzdigli se do visokog psihičkog i duhovnog nivoa. To se dogodilo sa obema rasama, pa su crni i žuti ljudi razvili jake prijateljske veze.

Mir je tako zavladao planetom, jer su legende sačuvale istinu; mnoge su zabeležene u pisanom obliku, kako bi buduće generacije tačno znale šta je dovelo do nuklearne katastrofe i sa kakvim posledicama.

Kao što rekoh, ljudi su znali da u roku od 500 godina život na toj planeti neće biti moguć. Znajući za druge planete u galaksiji, one nastanjene kao i one koje mogu da budu nastanjene, organizovali su jednu od najozbiljnijih istraživačkih ekspedicija.

Konačno su stigli do vašeg sunčevog sistema, posetivši najpre Mars za koji se znalo da je bio pogodan za život a koji u to vreme i jeste *bio* nastanjen.

Ljudska bića na Marsu nisu posedovala tehnološka znanja ali su bili duhovno jako razvijeni. Bili su mali rastom, visine 120 – 150 cm, mongoloidnog tipa. Živeli su u plemenima, u kamenim kolibama.

Životinjski svet na Marsu je bio oskudan. Postojala je neka vrsta patuljaste koze, neka krupna stvorenja slična zecu, nekoliko vrsta pacova, a najkrupnija životinja je ličila na bizona sa glavom tapira. Bilo je tu i nekih ptica i tri vrste zmija, od kojih je jedna bila veoma otrovna. Biljni svet je, takođe, bio slabo razvijen, a drveće je dostizalo najviše četiri metra u visinu. Postojala je i jestiva trava koja može da se uporedi sa heljdom.

Bakaratinci su obavili istraživanja i shvatili da se i Mars hladi takvom brzinom da ni na njemu neće biti moguć život kroz četiri do pet hiljada godina. Što se tiče biljaka i životinja, jedva da ih je bilo dovoljno za ishranu postojećih stanovnika, a kamoli za veliki broj izbeglica sa Bakaratinija. Osim toga, planeta im se nije dopala.

Tako su se dve letelice zaputile ka Zemlji. Prvo sletanje je bilo u današnjoj Australiji. Treba reći da su u to vreme Australija, Nova Gvineja, Indonezija i Malezija bile deo istog kontinenta. Tačno na mestu gde je sada Tajland postojao je moreuz, širine oko 300 km.

U to vreme, u Australiji je postojalo more unutar kopna, u koje se ulivalo nekoliko velikih reka, pa je ovde bujao raznolik i neobičan biljni i životinjski svet. Kad su sve uzeli u obzir, astronauti su ovo mesto odabrali kao svoju prvu doseljeničku bazu.

Moram da kažem, da bude jasnije, crna rasa je odabrala Australiju a žuti narod mesto gde je današnja Burma – i ovde je vladalo obilje živog sveta. Baze su ubrzo uspostavljene duž obale, u Bengalskom zalivu, dok su crnci svoju prvu bazu podigli duž obala kopnenog mora u Australiji; naredne baze su podignute na mestu današnje Nove Gvineje.

Njihove letelice su razvijale brzinu veću od svetlosne pa im je trebalo oko 50 vaših godina da na Zemlju prebace 3.600.000 crnih i isto toliko žutih ljudi. Ovo svedoči o savršenom međusobnom razumevanju i vezama između ove dve rase, odlučne da na novoj planeti prežive u miru. Opšteprihvaćena je i odluka da stari i bolesni ostanu na Bakaratiniju.

Bakaratinci su istražili *celu* planetu Zemlju pre osnivanja svojih baza i potpuno su se uverili u to da pre njihovog dolaska nikada nije bilo ljudi. Više puta im se činilo da opažaju stvorenja slična čoveku, ali se bližim ispitivanjem ispostavljalo da se radi o vrsti krupnih primata.

Gravitacija je na Zemlji bila jača nego na njihovoj planeti pa im je na početku bilo nelagodno, ali su se na kraju sasvim dobro prilagodili.

Srećom, za izgradnju gradova i fabrika poneli su sa Bakaratinija neke materijale koji su istovremeno i veoma lagani i veoma jaki.

Još nisam spomenula da je u to vreme Australija bila na ekvatoru. Zemlja je rotirala oko drugačije ose – njena rotacija je trajala 30 sati i 12 minuta, dok je revolucija oko Sunca trajala 280 takvih dana. Ekvatorijalna klima nije bila kao danas. Bila je mnogo vlažnija, jer se Zemljina atmosfera izmenila od tada do danas.

Krda ogromnih zebri lutala su zemljom, zajedno sa krupnim jestivim pticama, znanim kao ’dodo’; veliki jaguari, kao i jedna ptica visine skoro 4 metra, koja se zvala dinornis. U nekim rekama živeli su krokodili dugi i do 15 metara i zmije duge 25-30 metara; ponekad su se hranili pridošlicama.

Najveći deo flore i faune na Zemlji se sasvim razlikovao od one na Bakaratiniju – kako u odnosu na hranljivu vrednost, tako i sa ekološkog stanovišta. Osnovane su brojne ogledne farme kako bi se na novu klimu privikle biljke poput suncokreta, kukuruza, pšenice, šećerne trske i drugih.

Ove biljke ili nisu ni postojale na Zemlji ili su bile u tako primitivnom obliku da se nisu mogle jesti. Koze i kengure su uvozili, jer su ih doseljenici posebno voleli i mnogo ih konzumirali na svojoj planeti. Posebno im je bilo stalo da uzgajaju kengure na Zemlji, mada su nailazili na ogromne teškoće u pokušajima da ih prilagode ovdašnjoj klimi. Naročit problem je bila njihova hrana. Na Bakaratiniju, kenguri su se hranili jednom finom, ali otpornom travom, *arilu*, koja je bila potpuno nepoznata na Zemlji. Kad god su Bakaratinci pokušali da je uzgoje, propala bi, napadnuta milionima mikroskopskih gljivica. Zbog toga su kenguri hranjeni ručno, da se tako kaže, tokom nekoliko decenija, i polako su se privikli na postojeću travu.

Crna rasa je istrajala u svojim naporima, te su konačno uspeli da odgaje tu biljku, ali kenguri su se za to vreme toliko navikli na novu travu da im stara više nije bila potrebna. Mnogo kasnije, neke vrste biljke arilu su uhvatile korena i, kako nije bilo životinja koje se njima hrane, raširile se po celoj Australiji; još uvek ih ima, pod botaničkim nazivom *Xanthorrhoea*, u narodu poznate kao ’drvo-trava’[1].

Na Zemlji je ova trava mnogo gušća i viša nego na Bakaratiniju, ali to se često događa pri uvođenju vrsta sa drugih planeta. Ova biljka je jedan od retkih tragova iz tog davnog vremena.

---

1. ’drvo-trava’ – u izvornom tekstu je bilo ’crni dečaci’. Ovaj izraz se trenutno izbegava u Australiji zbog rasističke konotacije. (Komentar urednika)

Time što se može naći samo u Australiji, ona pokazuje da su se Bakaratinci jako dugo zadržali na tom delu planete, pre nego što su započeli kolonizaciju ostalih teritorija. Zadržaću se i na tome, ali htedoh prvo da navedem primer kengura i *Xanthorrhoea*, kako bi mogao bolje da razumeš sve probleme oko prilagođavanja koje je trebalo prebroditi; ovo je, naravno, samo jedan mali primer, među mnoštvom drugih.

Već sam rekao da se žuta rasa nastanila u unutrašnjosti kopna oko Bengalskog zaliva. Najveći broj ljudi se smestio u Burmi gde su i oni podigli gradove i ogledne farme. Zainteresovani pre svega za povrće, sa Bakaratinija su bili uvezli kupus, zelenu salatu, peršun, korijander i još neke vrste. Od voća, doneli su drvo trešnje, banane i pomorandže. Ove dve poslednje vrste je bilo jako teško odgojiti, jer je u to vreme klima bila uglavnom hladnija nego danas. Zato su jedan broj stabala ustupili crncima koji su, za razliku od njih, imali mnogo uspeha.

S druge strane, žuti ljudi su bili daleko uspešniji u odgajanju pšenice. Pšenica sa Bakaratinija je rađala ogromna zrna, veličine zrna kafe, dok je klas bio dužine i do 40 cm. Gajili su četiri vrste pšenice i ne gubeći vreme, vrlo brzo postigli veoma visoke prinose.“

„Da li su oni doneli i pirinač na ovu planetu?“

„Nisu. Pirinač je biljka koja potiče sa Zemlje, ali njegove sadašnje poboljšane osobine zasluga su žutih ljudi.

Da se vratimo osnovnoj temi. Izgrađeni su ogromni silosi i uskoro je otpočela trgovina između ove dve rase. Crnci su izvozili meso kengura, ptice dodo (koje je tada bilo u izobilju) i meso zebre. Dok su primpitomljavali zebru, crnci su proizveli nove vrste čije je meso imalo ukus kengurovine ali je bilo hranljivije. Trgovina se obavljala uz pomoć vasionskih brodova sa Bakaratinija, čije su baze već bile podignute širom zemlje...“

„Hoćeš da kažeš, Tao, da su prvi ljudi na Zemlji bili crne i žute rase. Pa kako sam ja onda belac?“

„Ne žuri, Mišel, ne žuri. Prvi ljudi na Zemlji su zaista bili crne i žute rase, ali hoću prvo da izložim njihovu organizaciju i način života.

U materijalnom pogledu su bili uspešni, ali jako su pazili da ne zanemare izgradnju svojih velelepnih dvorana u kojima su obavljali versku službu svog kulta.“

„Imali su kult?“

„Kako da ne, svi su pripadali takionima, što će reći da su verovali u reinkarnaciju; slično današnjim lamaistima na vašoj planeti.

Mnogo se putovalo između te dve države, pa su i zajedničkim snagama detaljnije istražili neke oblasti na Zemlji. Jedna takva kombinovana grupa crnih i žutih ljudi iskrcala se na vrh Južne Afrike, sada znan kao Rt dobre nade. Afrika se od tada veoma malo izmenila – ako ne računamo Saharu, severoistočni deo i Crveno more, koji tada nisu ni postojali. Ali time ćemo se pozabaviti kasnije.

U vreme tog istraživanja, oni su već tri veka nastanjivali Zemlju.

U Africi su otkrili nove vrste životinja, poput slona, žirafe i bizona, kao i novu vrstu voća kakvo nikada do tada nisu videli – paradajz. Nemoj da misliš, Mišel, da je taj paradajz ličio na ovaj današnji. Tada je bio veličine zrna suvog grožđa i užasno kiseo. Ljudi žute rase, budući da su bili najveći stručnjaci u toj oblasti, prihvatili su se zadatka da poboljšaju osobine paradajza u narednom periodu, kao što su to učinili sa pirinčem, sve dok nije postao plod koji ti danas poznaješ. Bili su iznenađeni kada su videli da je drveće banane na prvi pogled mnogo ličilo na drvo banane koje su uvozili. Ipak, nije bilo razloga da im bude žao zbog toga, jer je afrička banana bila praktično nejestiva i puna krupnog semenja.

U ovoj afričkoj ekspediciji učestvovalo je po 50 žutih i crnih ljudi, koji su doneli slonove, paradajz i veliki broj mungosa, jer su otkrili da su mungosi smrtni neprijatelji zmija. Nažalost, s puta su doneli, a da to nisu ni znali, i strašni virus koji se danas naziva ’žutom groznicom’.

Za jako kratko vreme, umrli su milioni ljudi a da njihovi medicinski stručnjaci nisu znali čak ni kako se bolest širi. Budući da je, uglavnom, prenosi komarac, a oko ekvatora ih ima mnogo više jer ne postoji zima kao godišnje doba koje smanjuje njihov broj, najviše žrtava je bilo među crncima u Australiji, čak četiri puta više nego među žutima.

Žuta rasa je na Bakaratiniju oduvek bila naprednija na polju medicine i patologije; pa ipak, trebalo je da prođu mnoge godine dok nisu pronašli lek za ovu pošast, a za to vreme, stotine hiljada ljudi je umrlo u teškim mukama. Konačno su žuti proizveli vakcinu koja je odmah bila dostupna i crncima – postupak koji je učvrstio i ojačao prijateljske veze između ove dve rase.

„Kako su ti crnci izgledali fizički?“

„Prilikom doseljavanja sa Bakaratinija, bili su oko 230 cm visoki – kao i njihove žene. Bila je to izuzetno lepa rasa. Žuti su bili niži, sa prosečnom visinom od 190 cm za muškarce i 180 cm za žene.“

„Ali rekao si da su današnji crnci potomci tih ljudi – zašto su onda toliko niži od njih?“

„Zbog gravitacije, Mišel. Budući da je znatno jača na Zemlji nego na Bakaratiniju, obe rase su se postepeno smanjivale.“

„Ti isto reče i da ste u stanju da pomognete ljudima u nevolji – zašto im onda niste pomogli prilikom epidemije žute groznice? Ili ni vi niste umeli da pronađete vakcinu?“

„Mogli smo da pomognemo; kada budeš posetio našu planetu shvatićeš kolike su naše mogućnosti – ipak, nismo se mešali jer to nije bio deo našeg programa. Već rekoh, i ponoviću koliko god puta bude bilo potrebno – možemo da pomognemo u izvesnim situacijama, ali samo *donekle*. Izvan tog okvira, zakon strogo zabranjuje bilo kakvu pomoć.

Daću ti jednostavan primer. Pomisli na dete koje svakodnevno ide u školu da bi učilo. Kad se uveče vrati kući, dete traži pomoć oko izrade domaćeg zadatka. Ako su mu roditelji pametni, oni će mu pomoći da razume pojmove o kojima je reč kako bi samo umelo da završi zadatak. Međutim, ako roditelji umesto njega urade zadatak, ono neće mnogo da nauči, zar ne? Svake godine bi moralo da ponavlja razred i roditelji mu, u stvari, ne bi učinili nikakvu uslugu.

Kao što ćeš da vidiš kasnije, mada to već i sad znaš, ti si na svojoj planeti da bi naučio kako se živi, pati i umire, ali i da se duhovno razviješ najviše što možeš. Tom temom ćemo se još pozabaviti kada ti se obrate Taoriji. A sada, da ti kažem još nešto o tim ljudima...

Prebrodili su žutu groznicu i odomaćili se na novoj planeti. Uz Australiju, gusto je naseljen bio i Antarktik – naravno, u ono vreme njegov položaj je bio takav da je klima bila umerena. Nova Gvineja je takođe bila gusto naseljena. Kad je prošla žuta groznica, crnaca je bilo *795* miliona.“

„Mislio sam da Antarktik zapravo i nije kontinent?“

„U to vreme, bio je povezan sa Australijom, a klima je bila mnogo toplija nego danas jer je Zemlja rotirala oko drugačije ose. Klima je bila slična klimi dašnje južne Rusije.“

„Zar se nikada više nisu vratili na Bakaratini?“

„Ne. Kada su se odomaćili na Zemlji, doneli su zakon da niko ne sme da se vrati.“

„Šta se dogodilo sa njihovom planetom?“

„Ohladila se kao što su i predvideli i postala pustinja – vrlo slična Marsu.“

„Kakva im je bila politička struktura?“

„Vrlo jednostavna – biranje (podizanjem ruku) seoskih ili oblasnih čelnika. Ovi oblasni čelnici birali su vođu na nivou grada, kao i još osam starijih poštovanih ljudi biranih na osnovu njihove mudrosti, zdravog razuma, čestitosti i inteligencije.

Nikada nisu birani zbog bogatstva ili porodice iz koje potiču, a svi su imali između 45 i 65 godina. Gradske ili regionalne vođe (region se sastojao od 8 sela) imale su zadatak da pregovaraju sa osmoricom staraca. Savet od osam izabranih (tajnim glasanjem, gde je najmanje sedam istomišljenika) birao je delegata koji će ih predstavljati na sastancima Državnog saveta.

U Australiji, na primer, bilo je osam država, a svaka od njih se sastojala od po osam gradova ili regiona. Tako je na sastancima državnog saveta bilo osam delegata, svaki je predstavljao svoj grad ili region.

Na sastanku državnog saveta, kojim je predsedavao veliki mudrac, razmatrali su iste one svakodnevne probleme koji se postavljaju pred svaku vladu: snabdevanje vodom, bolnice, putevi itd. Kad je reč o putevima, ljudi i crne i žute rase su koristili veoma laka vozila sa hidrogenskim motorom, koja su se kretala iznad tla, zahvaljujući sistemu zasnovanom na antimagnetskoj i antigravitacionoj sili.

Ali, da se vratimo političkom sistemu: partije kao takve nisu postojale, sve se zasnivalo isključivo na ugledu stečenom zahvaljujući časti i mudrosti. Iz dugog iskustva su znali da su dva zlatna sastojka neophodna ako se teži održivom poretku: pravednost i disciplina.

Nekom drugom prilikom ću ti reći više o njihovoj ekonomskoj i društvenoj organizaciji, a sada ću ti predočiti njihov pravosudni sistem. Na primer, lopov koji se zasnovano smatrao krivim, žigosao se vrelim gvožđem na nadlanicu one ruke koju obično koristi; tako se dešnjaku žigosala desna nadlanica, dok je naredni prestup imao za posledicu odsecanje njegove leve šake. Ovo je praksa koja se sretala do skoro među Arapima – praksa koja se održala sve ovo vreme. Ako bi on ili ona ipak nastavio da krade, izgubio bi i desnu šaku a na čelo bi bio utisnut neizbrisiv znak. Bez ruku, lopov bi bio prepušten na milost i nemilost svoje porodice i prolaznika – za hranu i za sve ostalo. Pošto su ljudi prepoznavali znak lopova, život je postajao izuzetno težak; čak je i smrt bila poželjnija.“

„Lopov je tako postajao živi primer onoga što se događa višestrukom prestupniku. Ne treba ni da se kaže da je krađa bila prava retkost.

Ubistvo je takođe bila retkost. Okrivljene ubice su odvodili u posebnu prostoriju i tamo ih ostavljali same. Iza zavese bi postavljali ’čitača misli’; to je bio muškarac koji ne samo da je posedovao posebne telepatske sposobnosti, već je taj dar i negovao neprekidnim usavršavanjem, na nekom od univerziteta. On bi presretao misli navodnog ubice.

Ti možeš reći da je čovek u stanju, uz vežbu, da um drži praznim, ali sigurno ne po šest sati odjednom. Štaviše, povremeno, kad bi on ili ona to najmanje očekivao, začuli bi se zvuci koji bi mu prekidali koncentraciju.

Kao mera predostrožnosti, bilo bi angažovano šest čitača misli. Isti postupak primenjivan je i za svedoke optužbe ili odbrane, ali u drugoj zgradi. Niko ne bi izgovorio nijednu reč, a sve bi se ponovljalo u naredna dva dana, u trajanju po osam sati.

Četvrtog dana, svi čitači misli bi predali svoje beleške i zapažanja veću sačinjenom od tri sudije koji su obavili razgovor, uz unakrsno ispitivanje optuženog i svedoka. Nije bilo ni advokata ni porote na koju je trebalo ostaviti utisak. Sudije su imale pred sobom sve pojedinosti datog slučaja i hteli su da budu *potpuno* uvereni u krivicu optuženoga.“

„Zašto?“

„Kazna je bila smrt, Mišel, ali strašna smrt: ubicu su živog bacali krokodilima. Za silovanje, koje se smatralo strašnijim od ubistva, kazna je bila čak okrutnija [13]. Prestupnika bi premazali medom i do ramena zakopali u blizini mravlje kolonije. Ponekad je smrt nastupala tek posle 10-12 sati.

Razumljivo, stopa kriminala je kod obe rase bila tako niska da nije bilo potrebe za zatvorima.“

„Zar ne misliš da je to bilo isuviše okrutno?“

„Pomisli, na primer, na majku jedne šesnaestogodišnje devojke koja je silovana i ubijena. Zar ona, gubitkom deteta, ne podnosi okrutnost najgore vrste? Ona ničim nije prouzrokovala taj gubitak, pa ipak mora da pati. S druge strane, kriminalac je svestan posledica svojih postupaka; prema tome, pravedno je da kazna bude okrutna. Kao što već rekoh, kriminala skoro da i nije bilo.

Da se vratimo religiji: rekoh ranije da su obe rase verovale u reinkarnaciju, ali bilo je varijacija koje su ih povremeno razdvajale. Neki sveštenici su odvlačili na drugu stranu veliki broj ljudi, u odvojene grupe pod svojim vođstvom, u okviru tih različitih religija. Podele koje su nastale među crncima kao posledica toga imale su katastrofalne posledice.

Na kraju se 500.000 crnaca, idući za svojim sveštenicima, iselilo u Afriku, tamo gde je sada Crveno more. U to vreme još nije bilo Crvenog mora, već afričko kopno. Tu su počeli da grade sela i gradove, ali onaj pravedni i praktični politički sistem koji ti opisah oni su napustili. Sami sveštenici su birali predvodnike u vladi, tako da su oni u manjoj ili većoj meri postajali marionete kojima su sveštenici manipulisali. Od tog vremena naovamo ljudi su počeli da se suočavaju sa problemima kakve i dan-danas vrlo dobro poznajete na Zemlji: korupcija, prostitucija, droge i svakakve nepravde.

Što se tiče žute rase, oni su bili veoma dobro organizovani i, uprkos nekim manjim religioznim razilaženjima, njihovi sveštenici se nikada nisu mešali u državne poslove.

Živeli su u miru i blagostanju – sasvim različito od crne rase u Africi, tako sklone otcepljenju.“

„A kakvi su bili po pitanju naoružanja?“

„Oružje im je bilo je veoma jednostavno, a jednostavnost je često nadmoćna u odnosu na složenost, tako da je izvrsno služilo svojoj svrsi. Obe rase su sa sobom ponele nešto što bismo mogli da nazovemo laserskim oružjem. To oružje je kontrolisala jedna posebna grupa kojom su, sa svoje strane, naizmenično upravljali rukovodioci svake od država. Važio je dogovor o razmeni po 100 ’posmatrača’ koji su stalno boravili u svakoj stranoj zemlji. Ti posmatrači su bili ambasadori i diplomate svojih zemalja, istovremeno brinući o tome da se ne pojavi višak naoružanja. Ovaj sistem je savršeno radio i mir je vladao tokom 3.550 godina.

Crncima koji su prebegli u Afriku nije dozvoljeno da sa sobom ponesu oružje, budući da su bili secesionistička grupa. Malo-pomalo širili su se, naseljavajući oblast na kojoj je danas pustinja Sahara; u ono vreme, to je bilo plodno zemljište sa umerenom klimom, a bujna vegetacija je bila stanište mnogim životinjama.

Sveštenici su podigli hramove, a radi zadovoljenja svoje želje za moći i bogatstvom, narodu su nametnuli visoke poreze.

U narodu koji nikada dotad nije znao za siromaštvo, nastale su dve jasno odvojene klase: veoma bogati i veoma siromašni. Sveštenici su, naravno, pripadali onim prvim, kao i oni koji su im pomagali da eksploatišu siromašne.

Religija se pretvorila u idolatriju a ljudi su obožavali kamene i drvene bogove, prinoseći im žrtve. Nije prošlo mnogo vremena, a sveštenici su počeli da zahtevaju ljudske žrtve.

Od samog početka otcepljenja, sveštenici su dali sve od sebe da obezbede da se narod drži u što većem neznanju. Smanjujući nivo njihovog intelektualnog i fizičkog razvoja tokom godina, sveštenici su lakše mogli da nastave da vladaju. Religija koja se tako razvila nije imala apsolutno ničeg zajedničkog sa ’kultom’ koji je prvobitno i podstakao otcepljenje; držanje masa pod kontrolom je zbog toga bilo neophodno.

Univerzalni Zakon nalaže da je osnovna čovekova obaveza, bez obzira koju planetu naseljava, da se duhovno razvija. Ovi sveštenici su prekršili taj fundamentalni zakon, time što su degradirali ceo jedan ’narod’ držeći ga u neznanju i služeći se lažima.

U tom trenutku smo odlučili da intervenišemo ali, pre toga smo sveštenicima pružili još jednu, poslednju priliku. Služeći se telepatijom, ali i kroz snove, stupili smo u vezu sa Vrhovnim sveštenikom: ’Prinošenje ljudskih žrtava mora da prestane a ovi ljudi moraju da budu vođeni nazad na Pravi put. Čovek ima fizičko postojanje samo da bi se duhovno razvijao. Ovo što vi radite krši Univerzalni Zakon.’

Vrhovni sveštenik je bio jako uzrujan i sledećeg dana je sazvao sastanak svojih sveštenika kako bi im ispričao svoj san. Nekolicina ga je optužila za izdaju; drugi su to pripisali senilnosti, a neki su sumnjali na halucinacije. Konačno, posle višečasovne rasprave, 12 od 15 sveštenika koji su činili ovaj savet, ostali su odlučni u tome da se religija sačuva u istom obliku u kojem je i bila, tvrdeći da je glavni cilj održati kontrolu i podstaći veru, i strah od, 'osvetoljubivih bogova' koje oni zastupaju na Zemlji. Nisu poverovali ni reč od onoga što im je Vrhovni sveštenik ispričao o svom 'snu'.

Ponekad se nalazimo u veoma delikatnom položaju, Mišel. Mogli smo da se pojavimo u svojim svemirskim brodovima i da se obratimo direktno svештenicima, ali oni bi sigurno prepoznali svemirske letelice, budući da su ih i sami imali pre otcepljenja.

Odmah bi nas napali – bez ikakvih pitanja – jer su bili jako sumnjičavi i u stalnom strahu da ne izgube prevlast nad 'narodom'. Oformili su vojsku i imali vrlo moćno oružje, koje je trebalo upotrebiti u slučaju pobune. Mogli smo da uništimo sveštenike i obratimo se neposredno narodu, kako bismo ih poveli nazad na Pravi put, ali to bi bila psihološka greška. Ti su ljudi bili navikli na poslušnost svештenicima i ne bi ni shvatili zbog čega se mi mešamo u njihovu unutrašnju politiku – time bismo sve pokvarili.

Stoga smo jedne noći preletali zemlju na visini od 10.000 metara, u jednoj od naših radnih sondi. Hram i Sveti grad su se nalazili na oko jedan kilometar od grada. Telepatski smo probudili Vrhovnog sveštenika i ona dva člana saveta koji su prihvatili njegov savet i učinili da odu pešice do jednog lepog parka, na oko kilometar i po od Svetog grada. Zatim smo kolektivnom halucinacijom naložili čuvarima da otključaju vrata zatvora i oslobode zatvorenike. Sluge, vojnici – u stvari, svi stanovnici Svetog grada izuzev onih 12 zlih sveštenika, bili su evakuisani. Ohrabreni neobičnim 'vizijama' na nebu, svi su potrčali ka drugom kraju grada.

A na nebu, krilate prilike su lebdele oko usijanog oblaka koji se blistao u noći..."

„Kako je to urađeno?"

„Kolektivnom iluzijom, Mišel. Na taj način smo postigli da za vrlo kratko vreme, u Svetom gradu ostane samo 12 zlih sveštenika. Kad je sve bilo spremno, 'radna sonda' je uništila ceo grad, uključujući i Hram, onim istim oružjem koje si već video na delu. Stene su raznesene a zidovi smrvljeni do visine od jednog metra, da bi njihove ruševine mogle da svedoče o posledicama ovog 'greha'.

Zaista, da su bili potpuno zbrisani, ljudi bi svakako vrlo brzo sve zaboravili, jer ljudi lako zaboravljaju...

Osim toga, kako bismo ljude još nečemu poučili, iz onog usijanog oblaka dopirao je glas koji je upozoravao da je Božji gnev strašan – mnogo strašniji od onoga što su videli – i da moraju da slušaju Vrhovnog sveštenika i pridržavaju se novih pravila i krenu novim putem koji će im on pokazati.

Kad je sve bilo gotovo, Vrhovni sveštenik stade pred njih i obrati im se. Objasnio je nesrećnicima da on nije bio u pravu i da je važno da se sada svako trudi da se sa drugima drži novog puta.

Na tom zadatku su mu pomagala ona dva sveštenika; naravno, bilo je teških trenutaka, ali im je pomagalo sećanje prožeto strahom od događaja koji je uništio, za samo nekoliko minuta, Sveti grad, zajedno sa zlim sveštenicima. Ne treba ni govoriti da se taj 'događaj' smatrao čudotvorstvom bogova, jer je tom prilikom oslobođeno i 200 zatvorenika koji su sutradan trebali da budu prineti kao žrtva.

Pisari su zabeležili sve pojedinosti o ovom događaju, ali tokom narednih vekova su nastale legende u kojima je istina bila iskrivljena. Ipak, neposredna posledica bila je sveopšta promena. Bogataši koji su pre toga izrabljivali narod sada su strahovali da ne dožive sudbinu sličnu sudbini zlih sveštenika u Svetom gradu. Postali su znatno ponizniji i pomagali novim vođama u uvođenju potrebnih promena.

Postepeno, ljudi su ponovo postali zadovoljni, kao i u vreme pre otcepljenja.

Naklonjeni više seoskom načinu života nego industrijalizovanom i gradskom okruženju, tokom narednih vekova su se proširili na celu Afriku i dostigli broj od nekoliko miliona. Ipak, gradove su podigli samo na području današnjeg Crvenog mora i duž obala jedne velike reke koja je proticala kroz središnju Afriku.

Ljudi su u jako velikoj meri razvili paranormalne sposobnosti; mnogi su mogli da prelaze kraća rastojanja levitacijom, a telepatija je postala uobičajena, svakodnevna pojava. Česta su bila i izlečenja fizičkih bolesti polaganjem ruku na obolelo mesto.

Obnovljeni su prijateljski odnosi sa crncima u Australiji i Novoj Gvineji, koji su ih redovno posećivali svojim 'vatrenim kočijama', kako su ponekad nazivali svemirske brodove koje su još uvek koristila njihova braća u Australiji.

Pripadnici žute rase, kao njihovi najbliži susedi, počeli su da se doseljavaju, najpre u malom broju, u severnu Afriku i opčinjavale su ih priče o Božjem dolasku na vatrenim kočijama. Tako su kasnije legende govorile o našoj intervenciji.

Žuti ljudi su bili prvi koji su se, u fizičkom smislu, mešali sa crnom rasom. Začudo, na Bakaratiniju se rase nikada nisu mešale kao na Zemlji. Etnologe su jako zanimali rezultati ovakvog sjedinjavanja, koje je dovelo do stvaranja velikog novog plemena. Ovi 'mešanci', kako ću ih nazivati, nastali su ukrštanjem većeg broja žutih nego crnih ljudi i daleko prijatnije su se osećali u društvu sebi sličnih nego u društvu bilo žutih bilo crnih ljudi. Na kraju su obrazovali jednu odvojenu grupu i nastanili se u oblasti današnjeg Alžira i Tunisa, u Severnoj Africi. Na taj način je rođena nova rasa – Arapi. Samo, nemoj da misliš da su u početku ličili na današnje Arape. Klima i vreme, svi ti vekovi iza njih, učinili su svoje. Moja priča ti samo pruža sliku o tome kako je rasa nastala putem međusobnog ukrštanja.

I tako se sve lepo odvijalo za stanovnike planete Zemlje, osim jedne stvari – astronomi i naučnici su bili veoma zabrinuti jer se jedan ogroman asteroid približavao Zemlji – gotovo neprimetno ali neumitno.

Prva ga je locirala opservatorija u Ikiritu, u središnjoj Australiji. Nekoliko meseci kasnije, mogao je da se vidi i golim okom, pod uslovom da znate gde da gledate; blistao je nekim zlokobnim jarkim crvenilom. Sledećih nedelja je mogao da se vidi sve jasnije.

Vlade Australije, Nove Gvineje i Antarktika su donele važnu odluku, sa kojom su se uskoro složili i lideri žutih. Pre nego što dođe do sudara sa asteroidom, da svi raspoloživi svemirski brodovi uzlete sa Zemlje, sa što većim brojem stručnjaka – lekara, inženjera itd. – kako bi mogli da pomognu zajednici posle katastrofe."

„Gde su se zaputili? Na Mesec?"

„Ne, Mišel, Zemlja u to vreme nije imala satelit. Njihove letelice su mogle, u to vreme, da lete po 12 nedelja. Još odavno su oni bili zaboravili kako se leti na duge staze. Planirali su da ostanu u orbiti oko Zemlje, spremni da se spuste čim to bude potrebno i da pomognu tamo gde bude najpotrebnije.

Osamdeset australijskih svemirskih brodova je opremljeno i utovareno za svoje probrane putnike, koji su odabrani tokom danonoćnih sastanaka. Žuti narod je učinio isto, i spremio 98 letelica. U Africi, naravno, nikad nije ni bilo svemirskih brodova.

Usput bih da skrenem pažnju da je samo po jednom vrhovnom vođi svake od država obezbeđeno mesto, ali nijednom od njegovih 'ministara' – kako bi ih danas nazivali. Ovo bi tebi moglo da zvuči čudno, jer bi u sličnoj situaciji na Zemlji danas mnogi političari potegli sve moguće veze da spasu svoje kože.

Sve je bilo spremno. Ljudi su, potom, upozoreni na predstojeći sudar. Uloga svemirskih brodova je čuvana u tajnosti, da ljudi ne bi pomislili kako su ih njihove vođe izdale i da ljudi u paničnom strahu ne bi, možda, napali aerodrome. Iz istih razloga, vođe su umanjivale očekivani ishod predstojećeg sudara, kako bi se kolektivna panika svela na najmanju moguću meru.

Sudar je bio sve bliži i sve izvesniji, imajući u vidu procenjenu brzinu asteroida. Delilo ih je svega 48 sati. Svi stručnjaci su se slagali u vezi sa proračunima, zapravo – skoro svi.

Trebalo je da svi svemirski brodovi uzlete u isto vreme – dva sata pre navodnog trenutka udara; ovako kasno poletanje je planirano da bi se što bolje iskoristilo onih 12 nedelja za boravak u orbiti, nakon katastrofe. Prema proračunima, asteroid je trebalo da udari na mestu današnje Južne Amerike.

Znači, sve je bilo spremno, čekalo se na znak za poletanje u podne zakazanog dana po srednjoaustralijskom vremenu. Da li je došlo do greške u proračunu, mada je to skoro neverovatno, ili je odjednom došlo do nepredviđenog ubrzavanja asteroida, ne zna se, ali asteroid se pojavio u 11 sati pre podne, sijajući poput narandžastog sunca. Naredba za uzletanje je data istog momenta i svi svemirski brodovi su se vinuli u nebo.

Da bi se brzo izašlo iz Zemljine atmosfere i van domašaja gravitacije, neophodno je da se koristi ’zakrivljenje’[1] koje se u to doba nalazilo iznad mesta današnje Evrope. I pored velikih brzina koje su mogle da razviju, te letelice nisu baš uspele da stignu do zakrivljenja kada je asteroid udario u Zemlju. Ulaskom u Zemljinu atmosferu, asteroid se raspao na tri ogromna komada. Najmanji, prečnika od nekoliko kilometara, udario je na mesto današnjeg Crvenog mora.

Drugi, znatno veći, srušio se na mestu Timorskog mora, dok je najveći pao na mestu današnjeg ostrva Galapagos.

Istovremeni udari su doveli je do strašnih posledica. Sunce je postalo crveno ali bez sjaja i skliznulo ka horizontu kao da je balon koji pada. Zatim se zaustavilo, polako počelo da se podiže, ali je prevalilo samo pola puta do mesta gde je trebalo da bude i na kraju ’palo’. Zemlja je odjednom promenila ugao pod kojim se obrće oko svoje ose! Došlo je do eksplozija neviđene siline, jer su dva veća asteroida probila Zemljinu koru. Započele su erupcije vulkana u Australiji, Novoj Gvineji, Japanu, Južnoj Americi – takoreći svuda na planeti. Istog trena su nastale planine a plimski talasi od preko 300 metara visine prekrili su četiri petine Australije. Tasmanija se odvojila od australijskog kontinenta, dok je veliki deo Antarktika potonuo, stvarajući dva ogromna podvodna kanjona između Australije i Antarktika. Jedan ogromni kontinent se uzdigao u središtu južnog dela Tihog okeana. Veliki deo Burme je potonuo, na mestu gde je danas Bengalski zaliv. na mestu uleganja jednog drugog kopnenog basena nastalo je današnje Crveno more.“

---

1. Ovde zakrivljenje označava „gravitacionu rupu“ – oblast slabe gravitacije (Napomena urednika utemeljena na objašnjenju autora)

„Da li je bilo vremena da se svemirski brodovi izvuku?“

„Ne sasvim, Mišel, jer se stručnjacima potkrala jedna greška. Nisu imali načina da potpuno predvide šta će da se desi. Oni jesu predvideli da će Zemljina osa da se nakrivi, ali nije bilo načina da predvide i njenu oscilaciju. Svemirski brodovi su bili bukvalno uhvaćeni [3] i povučeni u ’kovitlac’ nastao iza asteroida prilikom njegovog ulaska u Zemljinu atmosferu. Osim toga, bombardovani su milionima malih delova asteroida koji su ga pratili.

Samo je sedam letelica, na jedvite jade, uspelo da izbegne sav užas na Zemlji: tri sa crnim putnicima i četiri sa žutim.“

„Mora da im je bio zastrašujući prizor da gledaju kako se Zemlja menja pred njihovim očima. Koliko je trebalo vremena da se pojavi onaj pomenuti kontinent u Pacifiku?“

„Svega nekoliko sati. Ovaj kontinent su uzdigli pojasevi gasova nastali kao posledica potresa duboko u središtu planete.

Previranja na površini su potrajala mesecima. Na tri mesta udara asteroida, nastale su hiljade vulkana. Otrovni gasovi su se širili skoro po celoj Australiji, od čega su milioni crnaca, za samo nekoliko minuta, umrli bezbolnom smrću. Naša statistika ukazuje na skoro potpun pomor ljudi i životinja u Australiji. Naknadno prebrojavanje, kad se sve stišalo, pokazalo je da ima samo 180 preživelih ljudi.

Otrovni gasovi su uzeli strašan danak. U Novoj Gvineji, gde je bilo manje gasova, umrlo je i manje ljudi.“

„Već neko vreme hoću nešto da te pitam, Tao.“

„Samo izvoli.“

„Ti reče da su se crnci iz Australije proširili po Novoj Gvineji i Africi. Kako to da su onda Aboridžini toliko različiti od crnaca u ostalim delovima sveta?“

„Odlično pitanje, Mišel. Trebalo je da detaljnije izložim celu priču. Vidiš, kao rezultat katastrofe, došlo je do takvih pomeranja da su se naslage uranijuma rasule po površini Zemlje, i počele da emituju snažno zračenje. To se dogodilo samo u Australiji, a oni koji su izbegli smrt su strašno pogođeni, kao da su preživeli atomsku eksploziju.

To je uticalo i na njihov genetski materijal, tako da se geni Afrikanaca danas veoma razlikuju od gena Aboridžina. Osim toga, životna sredina se sasvim izmenila, pa i njihov način ishrane. Vremenom, ovi potomci Bakaratinaca su ’transformisani’ u današnju rasu Aboridžina.

Kako su se previranja nastavila, obrazovane su nove planine, neke odjednom a neke tokom više dana. Stvarali su se rasedi koji su gutali čitave gradove, a zatim se ponovo zatvarali, brišući svaki trag postojeće civilizacije.

Povrh svega, nastao je potop kakvog na planeti nije bilo eonima. U stvari, vulkani su istovremeno izbacili toliko pepela ka nebu, i to do neverovatnih visina, da je nebo potamnelo. Vodena para iz okeana, koji su na površinama od po više hiljada kvadratnih kilometara čak i ključali, spojila se sa oblacima pepela. Ovako stvoreni gusti oblaci doneli su obilnu kišu kakvu je teško zamisliti...“

„A vasionski brodovi koji su kružili u orbiti?“

„Posle 12 nedelja, morali su da se vrate na Zemlju. Odlučili su da se spuste na područje današnje Evrope, jer se na ostalim delovima planete ništa nije videlo. Od sedam letelica, samo je jedna uspela da sleti. Ostale su se srušile na Zemlju pod udarima olujnih vetrova koji su divljali celom planetom brzinama od 300 do 400 km na sat. Ovi ciklonski vetrovi su nastajali zbog temperaturnih razlika – a ove, sa svoje strane, usled iznenadnih vulkanskih erupcija.

I tako je jedini preostali vasionski brod uspeo da sleti na mesto današnjeg Grenlanda. Na njemu je bilo 95 putnika žute rase, većinom lekara i stručnjaka za razne oblasti. Budući da se spustio pod krajnje nepovoljnim uslovima, oštećen je te nije bilo moguće da ponovo uzleti. Ipak, poslužio je kao sklonište. Imali su dovoljno zaliha potrepština pa su se organizovali na najbolji mogući način.

Posle nekih mesec dana, progutao ih je zemljotres, uključujući i svemirski brod – to je bila poslednja katastrofa koja je zatrla svaki trag civilizacije na Zemlji. Katastrofe koje su se nizale posle sudara sa asteroidom raspršile su čitave narode – u Novoj Gvineji, Burmi, Kini, i u Africi, mada je region Sahare stradao manje od ostalih. Međutim, sve gradove u području Crvenog mora prekrilo je novonastalo more. Ukratko, na Zemlji nije ostao ni jedan jedini grad, a milioni ljudi i životinja su zbrisani sa lica Zemlje. Zato je vrlo brzo zavladala glad.

Bez potrebe da se napominje, od predivnih kultura Australije i Kine ostalo je samo sećanje, koje je uskoro preraslo u legendu. I tako su ljudi (rasuti i međusobno razdvojeni novonastalim provalijama i morima) po prvi put na planeti Zemlji upoznali *kanibalizam*.“

4

Zlatna planeta

Dok je Tao pričala, moju pažnju je privukla raznobojna svetlost koja se upalila kraj mesta gde je sedela. Kad je završila svoje izlaganje, ona napravi pokret rukom. Na jednom zidu sobe pojavi se niz slova i brojeva, koje je Tao pažljivo proučila. Svetla se zatim ugasiše i slika nestade.

„Tao“, rekoh, „upravo si spominjala halucinaciju i kolektivnu iluziju. Problem mi je da shvatim kako mogu da se obmanu hiljade ljudi odjednom – zar se tu ne radi o šarlatanstvu, kao kad iluzionista na podijumu obmane publiku pomoću desetak manje-više probranih ’dobrovoljaca’?“

Tao se opet osmehnu. „Donekle si u pravu, jer je to danas na tvojoj planeti, a pogotovu na podijumu izuzetno retko. Moram da te podsetim da smo mi stručnjaci u raznim vrstama paranormalnih pojava Mišel, i za nas je to sasvim lako jer...“

U tom trenutku, potres izuzetne jačine uzdrmao je letelicu. Tao me užasnuto pogleda – celo lice joj se potpuno izmenilo i na njemu je mogao da se vidi krajnji užas. Uz zastrašujući zvuk raspadanja, svemirski brod se prelomio u nekoliko delova, a ja začuh vrisak astronauta dok smo svi izletali u vasionu. Tao me zgrabi za ruku i mi vrtoglavom brzinom poletesmo u međuzvezdanu prazninu. Po brzini kojom smo se kretali, shvatih da ćemo naleteti na kometu – istu onakvu pored koje smo prošli nekoliko sati ranije.

Osećao sam ruku od Tao na svojoj nadlaktici ali nisam ni pomišljao da se okrenem u njenom pravcu – bio sam bukvalno opčinjen kometom. Išli smo pravo ka njenom repu – to je bilo izvesno – i već sam osećao strašnu vrelinu; koža na mom licu je bila nadomak toga da pukne – bio je to kraj...“

„Je li ti dobro, Mišel?“ nežno upita Tao sa svog sedišta. Mislio sam da ludim. Sedeo sam preko puta nje na istom onom mestu sa kojeg sam slušao njenu priču o prvim ljudima na Zemlji.

„Da li smo mrtvi ili smo poludeli?“ upitah.

„Ni jedno ni drugo, Mišel. Na tvojoj planeti postoji izreka da jedna slika govori više od hiljadu reči. Pitao si me kako smo uspeli da obmanemo mase naroda. Odmah sam ti odgovorila *stvarajući obmanu*. Shvatam da je trebalo da odaberem nešto manje strašno, ali je u ovom slučaju tema razgovora veoma važna.“

„To je neverovatno! Nikad ne bih poverovao da bi tako nešto moglo da se dogodi – i to tako iznenada; sve je bilo tako veoma *stvarno* – ceo taj scenario. Ne znam šta da kažem... Samo te jedno molim, da me nikada više tako ne uplašiš. Sem toga, mogao bih i da umrem od straha...“

„Ni slučajno. Fizička tela su nam bila u sedištima a mi smo samo odvojili svoja... da kažemo ’astropsihička’ tela od fizičkih i ostalih tela...“

„Kojih drugih tela?“

„Sva ostala: fiziološko, psihotipsko, astralno i druga. Tvoje astropsihičko telo je bilo odvojeno od ostalih telepatskim sistemom koji potiče iz mog mozga, a moj mozak u ovom slučaju deluje kao predajnik. Ostvaruje se neposredna korelacija između mog i tvog astropsihičkog tela.

Sve što bih zamislila, projektovalo se na tvom astropsihičkom telu kao da se to stvarno događa. Jedino što sam ja morala izuzetno da pazim jer nisam imala vremena da te pripremim za ovo iskustvo.“

„Kako to misliš?“

„Kada stvaraš iluziju, subjekta, ili više njih, bi trebalo unapred pripremiti da vide ono što ti želiš da vide. Na primer, ako hoćeš da vide vasionski brod, važno je da već pre toga očekuju da ga vide. Ako očekuju slona, nikada neće videti vasionski brod. Tako će, uz odgovarajuće reči i mudro vođene sugestije, masa iščekivati svemirski brod, belog slona, ili Devicu iz Fatime – tipičan primer takve pojave na Zemlji.“

„Mora da bi bilo jednostavnije sa jednim subjektom nego sa njih 10.000.“

„Nikako. Baš naprotiv, kod većeg broja ljudi dolazi do lančane reakcije. Ti otpustiš astropsihička tela nekolicine pojedinaca i započneš postupak, a oni međusobno deluju telepatski jedni na druge. Slično domino-efektu – kad padne prva, moraju da popadaju i sve ostale, do poslednje.

Tako je i sa tobom bilo veoma jednostavno. Otkako si napustio Zemlju, stalno si nekako zabrinut. Ne znaš šta je sledeće što će *logički* da se desi.

Iskoristila sam onaj uobičajeni svesni i nesvesni strah koji je uvek prisutan tokom putovanja u letelici – strah od eksplozije ili rušenja. Onda, pošto si na ekranu video kometu, zašto i ona da se ne iskoristi? Umesto da ti spečem lice dok se približavaš kometi, mogla sam da te nateram da prođeš kroz rep misleći da je zamrznut.“

„U svakom slučaju, zbog tebe sam mogao da poludim!“

„Ne bi za tako kratko vreme...“

„Ali to mora da je trajalo najmanje pet minuta..?“

„Ne više od deset sekundi – kao i u snu, ili je bolje da kažem noćnoj mori, kada se stvari odvijaju, približno, na isti način. Recimo da spavaš i počinješ da sanjaš... Nalaziš se u polju sa prelepim belim pastuvom; približavaš mu se, u nameri da ga uhvatiš, ali on svaki put pobegne. Posle pet ili šest pokušaja, što naravno traje, skačeš mu na leđa i daješ se u galop. Sve brže i brže... uživaš omamljen brzinom; Pastuv je sada tako brz da zemlju i ne dotiče. Sada leti, dok se predeli nižu ispod vas – reka, doline i šume.

Prekrasno je. Onda se na horizontu pomalja planina, postaje sve viša kako joj se približavate. Morate da se podignete na veću visinu, ali teško je. Konj leti nagore, skoro je dostigao najviši vrh, ali potkovica udara o stenu, on gubi ravnotežu, tako da padate i padate... sve niže... u ponor koji kao da nema kraja... i ti shvatiš da si pao s kreveta na pod.“

„Sigurno sada hoćeš da mi kažeš kako taj san traje samo nekoliko minuta.“

„Trajao bi oko četiri sekunde. San je započeo kao kada na video-kaseti, u nekom trenutku, premotaš film unazad a zatim ga gledaš. Znam da je teško da se razume, ali u ovom snu, sve bi počelo u momentu kada si u krevetu izgubio ravnotežu.“

„Moram priznati da ne shvatam.“

„To me nimalo ne čudi, Mišel. Da bi se sasvim shvatilo, neophodno je mnogo prethodnog proučavanja na tom polju, a na Zemlji u ovom momentu nema nikoga ko bi mogao tome da te podučava. Snovi trenutno i nisu mnogo važni Mišel, ali ono što jeste važno je da si boraveći sa nama u poslednjih nekoliko sati mnogo napredovao u nekim drugim oblastima, a da toga nisi ni svestan. Došao je trenutak da ti izložim motive zbog kojih te vodimo na Hjehuvu.

Poveravamo ti misiju. Misija se sastoji u tome da objaviš sve ono što ćeš ovde da vidiš, doživiš i čuješ tokom vremena provedenog sa nama. Objavi sve to u jednoj ili više knjiga koje ćeš da napišeš kada se vratiš na Zemlju. Mi već hiljadama godina posmatramo ponašanje ljudi na tvojoj planeti, što sada sigurno shvataš.

„Izvestan broj ovih ljudi dostiže jednu vrlo kritičnu tačku u istoriji i mi osećamo da je došlo vreme da pokušamo da im asistiramo. Ako budu hteli da slušaju, mi možemo da se pobrinemo da odaberu pravi put. Zato si ti odabran...“

„Ali ja nisam pisac! Zašto se niste odlučili za nekog dobrog pisca – nekoga poznatog, ili nekog dobrog novinara?“

Tao se osmehnu zbog moje burne reakcije. „Jedini pisci koji bi to mogli da urade, a kako jedino i može da se uradi, su umrli – mislim na Platona, Viktora Igoa – čak bi i oni uz činjenice uneli previše stilskih ukrasa. Nama treba najpreciziji mogući izveštaj.“

„Onda vam treba novinar-izveštač...“

„Mišel, i sam znaš da su novinari na tvojoj planeti skloni senzacionalizmu, tako da često iskrivljuju istinu.

Koliko si samo puta nailazio na izveštaje koji se razlikuju od jednog do drugog kanala ili od jednih do drugih novina? Kome da veruješ kada, na primer, jedni navode da je u zemljotresu bilo 75 žrtava, drugi 62 a treći 95 žrtava? Zar stvarno misliš da bismo imali poverenja u novinara?“

„Potpuno ste u pravu!“ uzviknuh.

„Posmatrali smo te i znamo sve o tebi kao što znamo o nekim drugim ljudima na Zemlji – i ti si bio *odabran...*“

„Ali zašto baš ja? Nisam ja jedini objektivan čovek na Zemlji.“

„Zašto ne ti? Vremenom ćeš da shvatiš osnovni razlog našeg izbora.“

Nisam znao šta da kažem. Štaviše, moji prigovori su zvučali smešno budući da sam se već upustio u sve to i nije mi više bilo povratka. Povrh svega, moram da priznam da sam sve više uživao u ovom svemirskom putovanju. Izvesno je da bi milioni ljudi dali sve što imaju samo da budu na mom mestu.

„Tao, neću više da se raspravljam. Ako je to vaša odluka, meni ostaje samo da joj se priklonim. Nadam se da sam dorastao zadatku. Da li ste uzeli u obzir da 99 odsto ljudi neće poverovati ni reč od onoga što imam da kažem? Za većinu ljudi to će biti suviše neverovatno.“

„Mišel, da li su, pre skoro 2.000 godina, verovali Hristu da ga je Bog poslao, kao što je tvrdio? Sigurno nisu, inače ga ne bi razapeli na krst. Sada, pak, milioni veruju u ono što je tvrdio...“

„Ko mu veruje? Da li mu stvarno veruju? I ko je on uopšte bio, Tao? Kao prvo, ko je Bog? Da li on postoji?“

„Očekivala sam ovo pitanje i važno je da ga postaviš. Na jednoj drevnoj kamenoj ploči, mislim da je u pitanju *Naacal*, napisano je: ’U početku ne beše ničega – sve bilo je mrak i tišina.

Duh – Superiorna Inteligencija je odlučio da stvori svetove i On je zapovedio da četiri više sile...'

Krajnje je teško ljudskom umu, čak i kada je vrlo razvijen, da shvati tako nešto. U stvari, u izvesnom smislu je i nemoguće. S druge strane, vaš Astralni Duh to asimiluje kad je oslobođen fizičkog tela. Ali previše žurim – da se vratimo na početak.

U početku ne beše ničega osim tame i duha – *Duha*.

Duh je bio i jeste, beskrajno moćan – moćniji nego što bilo koji ljudski um to može da shvati. Duh je tako moćan da je on bio u stanju, isključivo svojojom voljom, da pokrene atomsku eksploziju sa lančanim reakcijama nezamislive sile. U stvari, Duh je zamislio svetove – zamislio je kako da ih stvori – od najvećeg do najsitnijeg. On je zamislio atome. Kada ih je zamislio, on je stvorio, u svojoj mašti, sve što se kretalo i što će da se kreće; sve što je živelo i što će da živi; sve što je nepokretno ili samo tako izgleda – svaku stvar ponaosob.

Ali sve je to postojalo samo u njegovoj mašti. Sve je i dalje bilo u mraku. Kada je sagledao ono što je hteo da stvori, on je mogao, svojom izuzetnom duhovnom silom, da stvori, momentalno, četiri sile Univerzuma.

Uz njihovu pomoć, upravljao je prvom i najjačom atomskom eksplozijom svih vremena – što neki ljudi na Zemlji nazivaju 'Veliki prasak'. Duh je bio u njenom središtu i pokrenuo ju je. Tama je nestala a Univerzum se stvarao u skladu sa voljom Duha.

Tako je Duh bio, i jeste, i uvek će biti, u središtu Univerzuma jer on je njegov Gospodar i Stvoritelj..."

„Pa dobro", umešah se „to je priča o Bogu, onako kako je propoveda hrišćanska religija – ili vrlo slično tome – a ja nikada nisam verovao u njihove besmislice..."

„Mišel, ne govorim ni o kakvoj religiji nalik onima na Zemlji, pogotovu ne o hrišćanskoj veri. Nemoj brkati religije sa Stvaranjem i jednostavnošću svega što je usledilo. Nemoj da pobrkaš logiku sa nelogičnim iskrivljenjima religija. Imaćemo prilike da o ovome još razgovaramo kasnije, a svakako ćeš čuti neke iznenađujuće stvari.

Počeh da ti objašnjavam Stvaranje. Tokom milijardi godina (Stvoritelju je to, naravno, večno 'sadašnje' vreme, ali radi našeg boljeg razumevanja računaćemo u milijardama godina) stvoreni su svi svetovi, sunca i atomi, kao što su vas učili u školi, planete su se okretale oko svojih sunca, ponekad su imale svoje satelite itd. U određeno vreme, u nekim solarnim sistemima, neke planete se ohlade, nastane zemljište, stene očvrsnu, stvaraju se okeani, a kopnene mase postaju kontinenti.

Konačno, ovakve planete postaju pogodne za postojanje nekih oblika života. Sve je to bilo na početku, u zamisli Duha. Možemo njegovu prvu silu da nazovemo ’Atomska sila’.

Pomoću njegove druge sile, u toj fazi je zamislio primarna živa bića i mnoge primarne biljke, iz kojih su kasnije izvedene podvrste. Ovu drugu silu nazvaćemo ’Ovokosmička sila’, pošto su ta stvorenja i biljke stvorene prostim kosmičkim zracima, koji su se završavali kosmičkim jajima.

Na samom početku, Duh je zamislio da doživljava osećanja kroz jedno posebno stvorenje. Zamislio je Čoveka koristeći treću silu, koju ćemo da nazovemo ’Ovoastromična sila’. Tako je stvoren Čovek. Da li si ikad razmišljao o tome, Mišel, kolika je to inteligencija koja je mogla da stvori čoveka ili bar životinju? Krv koja kruži zahvaljujući srcu koje otkucava milionima puta nezavisno od čovekove volje... pluća koja pročišćavaju krv pomoću jednog složenog sistema... nervni sistem.... mozak koji izdaje naređenja, potpomognut sa pet čula... kičmena moždina koja je izuzetno osetljiva i nateraće te [momentalno] da skloniš šaku sa vrele ringle da se ne bi opekao – bio bi potreban samo jedan deseti deo sekunde da mozak izda naredbu da predupredi da se tvoja šaka opeče. [4]

Da li si se ikada zapitao zašto, među milijardama pojedinaca na planeti poput tvoje, nema ni dva ista otiska prstiju: i zašto je ono što nazivamo ’kristalasta struktura’ u krvi isto tako jedinstvena za pojedinca kao i otisak prsta?

Stručnjaci na Zemlji, a i na drugim planetama, pokušavali su i još pokušavaju da stvore ljudsko telo. Jesu li uspeli? Ako pogledamo robote koji su do sada napravljeni, čak i najsavršeniji robot će biti samo prosta mašina u poređenju sa ljudskim mehanizmom.

Da se vratimo na kristalastu strukturu koju upravo pomenuh: može da se opiše kao određena vibracija svojstvena krvi svakog pojedinca. Ona nema nikakve veze sa krvnom grupom. Razne verske sekte apsolutno veruju u ispravnost odbijanja transfuzije. Kao razlog navode učenja i knjige iz njihovih religijskih doktrina, kao i svoja tumačenja istih; a trebalo bi da se osvrnu na pravi razlog, a to je međusobni uticaj različitih vibracija.

Ako se radi o transfuziji veće količine krvi, ona može uticati na primaoca u izvesnoj meri i za izvesno vreme, što zavisi od količine. Ovaj uticaj nikada nije opasan.

Posle izvesnog vremena, a nikada duže od mesec dana, vibracije krvi primaoca preuzimaju kontrolu, ne ostavljajući ni traga od vibracija davaoca.

Ne treba zaboraviti da su ove vibracije mnogo više [5] odlika fiziološkog i fluidnog tela, nego fizičkog.

Primećujem da se prilično udaljih od osnovne teme, Mišel. U svakom slučaju, vreme je da se pridružimo ostalima. Nije ostalo mnogo do prispeća na Hjehuvu.“

Nisam se tada usudio da pitam Tao o prirodi četvrte sile, jer se već bila zaputila ka izlazu. Ustao sam i krenuo za njom ka komandnom pultu. Na panou, u krupnom planu, neka osoba je pričala polako i skoro bez prekidanja. Brojevi i figure, sa sjajnim raznobojnim tačkicama neprekidno su prelazili preko ekrana, prošarani simbolima.

Tao me je smestila na sedište koje sam ranije zauzimao i kazala da ne remetim svoj bezbednosni sistem. Zatim se udaljila, da se nešto dogovori sa Bijastrom, koja je izgleda nadgledala astronaute; svaki od njih bio je zauzet za svojim radnim stolom. Konačno se vratila i sela kraj mene.

„Šta se događa?“, upitah ja.

„Sve više usporavamo kako se približavamo našoj planeti. Sada smo udaljeni 848 miliona kilometara i stižemo za oko 25 minuta.“

„Da li možemo sad da je vidimo?“

„Strpljenja, Mišel. Dvadeset pet minuta nije smak sveta!“ Namignu ona, očigledno dobro raspoložena.

Krupni plan na ekranu zamenjen je širokim kadrom, dajući nam pogled na komandnu sobu međugalaktičke baze, kao što smo videli i ranije. Svaki operater je bio duboko koncentrisan na posao za svojim stolom. Mnogi od njihovih računara su bili na glasovne komande, a ne ručne. Brojevi, u pratnji svetlećih tački raznih boja, preletali su brzo preko ekrana. Niko na brodu više nije stajao.

Odjednom se pojavi, posred ekrana. Međugalaktički centar je zamenila... Hjehuva!

Moja pretpostavka je *morala* da bude ispravna – *osećao* sam to. Tao mi je telepatski potvrdila istog trena, odagnavši svaku sumnju.

Dok smo se približavali, a Hjehuva na ekranu postajala sve veća, nisam mogao da odvojim oči od tog prizora, jer ono što sam gledao bilo je neopisivo lepo. Najpre, prva reč koja mi je pala na pamet bila je „blistava“, da bi joj se zatim pridružila „zlatna“ ali utisak koji je ova boja ostavljala ne može da se opiše. Ako treba da smislim novu reč, možda bi odgovarala „blistavo-isparavajuće-zlatna“. Zapravo, imao sam utisak da uranjam u blistavu zlatnu kupku – skoro kao da je u atmosferi bila neka fina zlatna prašina.

Lagano smo se spuštali na planetu, tako da se na ekranu nisu više videli njeni obrisi, već su se razaznavali obrisi nekog kontinenta koji je oštro oivičen okeanom, posutim mnoštvom ostrva različitih boja.

Što smo se više približavali, to se više detalja uočavalo – sočiva za uvećanje nisu se koristila tokom sletanja iz razloga koji mi je naveden kasnije. Ono što me je najviše očaravalo bile su *boje* preda mnom – bio sam *zabljesnut* lepotom!

Sve boje, u svim tonalitetima, bile su življe od naših. Svetlozelena, na primer, skoro da je sijala – isijavala je boju oko sebe. Tamnozelena je imala suprotno dejstvo – „zadržavala" je svoju boju. Izuzetno je teško opisati ih, jer boje na toj planeti ne mogu da se porede ni sa čim što postoji na Zemlji. Crvena je mogla da se prepozna kao crvena, ali to nije crvena koju mi poznajemo. Na jeziku kojim govori Tao postoji reč koja opisuje boje na Zemlji i njoj sličnim planetama. Naše boje su *Kalbilaoka* što bih preveo kao „beživotne", dok su njihove *Theosolakoviniki*[2] što znači da iznutra zrače bojom.

Pažnju mi je uskoro privuklo nešto što je na ekranu ličilo na jaja – da, jaja[1]. Mogao sam da vidim zemlju posutu jajima – neka su bila napola prekrivena vegetacijom, dok su ostala bila ogoljena. Neka su bila veća od ostalih, a neka položena. Neka su postavljena uspravno, sa zašiljenim vrhom okrenutim ka nebu.

Bio sam tako zapanjen ovim prizorom da sam se ponovo okrenuo ka Tao da je upitam šta su ova jaja, kad se na ekranu odjednom pojavi kružni oblik oko kojeg je bilo nekoliko lopti različitih veličina, a samo malo dalje još „jaja". Ova su bila ogromna.

Razaznao sam da su lopte svemirski brodovi slični našem.

„Tako je", reče Tao sa svog mesta, „a kružni oblik koji vidiš je ćelija u koju će se smestiti naša letelica kroz nekoliko minuta, jer mi sada pristajemo."

„A šta su ona džinovska jaja?"

Tao se nasmeši. „Zgrade, Mišel. Ali prvo moram da ti objasnim nešto što je važnije. Tebe čeka veliki broj iznenađenja na našoj planeti, ali postoje dva koja bi mogla štetno da deluju na tebe. Iz tog razloga moram da se postaram da preduzmeš neke mere predostrožnosti. Hjehuva nema istu gravitacionu silu kao tvoja planeta. Na Zemlji ti imaš oko 70 kilograma, a ovde ćeš imati 47 kg. Kad budeš sišao sa broda, ako ne budeš pazio, možeš da izgubiš osećaj za ravnotežu, kako u pokretima tako i u refleksima. Težićeš da praviš prevelike korake, i ako padneš možeš da se povrediš..."

---

1. Trebalo bi da kažem *polovine jaja*, a videćemo kasnije da taj opis više odgovara. (Napomena autora)

2. Theosolakoviniki – slično dejstvo može da se primeti kod čistih monohromatskih boja, kad svetlost vibrira unutar malog raspona frekvencija. Autor se u ovo uverio kada su mu pokazali takve boje. Da li je slučajnost to što *Theos* na grčkom znači Bog? Da li su ove boje „čiste" i otuda „Božje"? (Objašnjenje urednika)

„Ali, ne shvatam. U vašoj svemirskoj letelici se dobro osećam.“

„Mi smo podesili internu gravitaciju tako da odgovara Zemljinoj – ili bar približno.“

„Ali onda je vama sigurno jako neprijatno, jer onda vi imate oko 60 kg više od svoje prave težine, ako uzmemo u obzir vašu visinu.“

„Tačno je da su nam tela teža pod dejstvom ove sile, ali mi postižemo protiv-težu polu-levitacijom pa nam i nije neprijatno, a u isto vreme imamo zadovoljstvo da gledamo kako se ti s lakoćom krećeš među nama.“

Lagani udar označio je da smo prizemljili. Završeno je ovo izuzetno putovanje – zakoračiću na *drugu planetu*.

„Ona druga stavka“, nastavi Tao, „je u tome što ćeš morati da nosiš masku, bar neko vreme, jer bi te blještavilo i boje bukvalno opili, kao da si pod dejstvom alkohola. Ove boje su vibracije koje deluju na izvesne tačke na tvom fiziološkom telu. Na Zemlji su te tačke tako slabo, gotovo neznatno stimulisane, da bi ovde posledice mogle da budu nepovoljne.“

Bezbednosno polje sila oko mog sedišta se „isključilo“ pa sam opet mogao slobodno da se krećem. Komandna tabla je bila prazna ali su astronauti još uvek imali posla. Tao me povede prema vratima, a zatim u prostoriju u koju sam prvo ušao, gde sam ležao puna tri sata. Tu mi je dala jednu vrlo laganu kacigu koja mi je prekrivala lice od čela do ispod nosa.

„Krećemo, Mišel, i dobro došao na Hjehuvu!“

Izašavši iz letelice, krenuli smo jednom kratkom stazom. Odmah sam se osetio lakšim. Osećaj je bio vrlo prijatan, mada pomalo zbunjujuć, pa sam nekoliko puta gubio ravnotežu i Tao je morala da me zadrži da ne padnem.

Nikoga nismo videli, što me je iznenadilo. Iz ugla Zemljana, očekivao bih dobrodošlicu od strane gomile novinara, da sevaju blicevi... ili nešto slično – možda i crveni tepih! A što ne i predsednika države lično? Zaboga, ne dolaze im svaki dan u posetu ljudi sa drugih planeta! Ali ništa...

Nešto dalje, stigosmo do jedne kružne platforme, odmah pored staze. Tao sede na jedno ovalno sedište na toj platformi [6] i dade mi znak da sednem naspram nje.

Izvadila je neki predmet veličine voki-tokija a ja sam istog momenta osetio kako sam prikovan za sedište nekom nevidljivom silom, kao što je to bilo na svemirskom brodu. A onda se, polako i uz jedva čujno zujanje, platforma podiže nekoliko metara i brzo krenu prema „jajima“, udaljenim nekih 800 metara. Proređen i blago mirišljav vazduh me je šibao po licu ispod nosa, što mi je prijalo, a njegova temperatura je bila oko 26°C.

Stigosmo za samo nekoliko sekundi, a zatim smo prošli kroz zidove jednog „jajeta“, kao da prolazimo kroz oblak. Platforma se zaustavila i nežno prizemljila, ostavši na podu „zgrade“. Osvrnuo sam se oko sebe.

Činilo se apsurdnim, ali „jaje“ je nestalo. Stvarno smo ušli u „jaje“, a svuda oko nas, dokle pogled seže, prostirali su se prirodni predeli. Mogli smo da vidimo i pistu i prizemljene vasionske brodove, kao da se nalazimo napolju...

„Sasvim te razumem, Mišel“, reče Tao koja je znala šta mislim, „ovu zagonetku ću da objasnim kasnije“.

Nedaleko od nas, skupilo se dvadeset do trideset ljudi, svi u nekoj meri zauzeti, ispred radnih stolova i uključenih raznobojnih ekrana – slično unutrašnjosti vasionskog broda. Čula se neka tiha muzika koja me je dovodila do euforije.

Tao mi dade znak da je pratim, te se zaputismo ka jednom od manjih „jaja“, smeštenog odmah kraj mesta gde je trebalo da bude zid ovog našeg većeg „jajeta“. Dok smo prolazili, svi su nas srdačno pozdravljali.

Ovde moram da spomenem da smo Tao i ja bili čudan par dok smo išli kroz sobu. Usled velike razlike u visini, ona je morala da se kreće sporo, kako ja ne bih morao da trčkaram da bih je sustigao – moji pokreti su ličili na nezgrapne skokove – a ako bih pokušao da ubrzam, samo bih pogoršao problem. Trebalo je da mišiće koji su naviknuti na težinu od 70 kg prilagodim težini od 47 kg – možete samo da zamislite kako je to delovalo.

Išli smo prema svetlu koje je sijalo sa zida malog „jajeta“. I pored maske na licu, bio sam svestan njegove blistavosti. Prošli smo ispod svetla, kroz zid, u sobu koju sam prepoznao sa ekrana u vasionskom brodu. I lica su mi bila poznata. Shvatio sam da se nalazim u međugalaktičkom centru.

Tao mi skide masku. „U redu je za sada, Mišel, ovde ti neće trebati“.

Lično me je predstavila svakome od desetak prisutnih. Svako od njih bi uskliknuo nešto i stavio mi ruku na rame u znak dobrodošlice. Na licima im se videla iskrena radost i dobrota i bio sam ganut toplinom njihovog dočeka. Kao da su me smatrali svojim.

Tao mi objasni da je njihovo glavno pitanje: zašto je tako tužan – da li je bolestan?

„Nisam tužan!“ – usprotivih se.

„Znam, ali oni nisu naviknuti na izraz lica ljudi sa Zemlje. Ovde, kao što vidiš, lica odražavaju stanje neprestane radosti.“

To je bilo tačno. Izgledali su kao da svake sekunde dobijaju neke dobre vesti.

Osećao sam da ima nešto čudno u vezi sa ovim ljudima i najednom mi je sinulo: *Svi koje sam do sada video izgledaju kao da su istih godina!*

5

Učenje življenja na drugoj planeti

Izgledalo je da je i Tao ovde omiljena, te je odgovarala na brojna pitanja – uvek sa onim svojim prirodnim, širokim osmehom. Uskoro je nekolicina naših domaćina morala da se vrati svojim obavezama, što smo mi shvatili kao priliku da i sami odemo. Maska mi je ponovo bila na licu i mi se oprostismo od tih ljudi, kao i od onih u većoj prostoriji, što je praćeno iskazivanjem prijateljstva i dobre volje.

Vratili smo se našem vozilu i odmah požurili ka šumi koja je mogla da se vidi u daljini. Leteli smo na visini od oko pet ili šest metara, brzinom koju procenjujem na oko 70 – 80 kilometara na sat. Vazduh je bio topao i mirisan a ja sam se opet osećao euforično, na način kakav na Zemlji nikada nisam doživeo.

Stigli smo do ivice šume, i sećam se da sam bio pod jakim utiskom veličine najvećeg drveća. Izgledalo je kao da se uzdiže 200 metara u nebo.

„Najviše drveće ima 240 vaših metara, Mišel“, objasni Tao a da nisam morao ni da pitam, „dok je prečnik pri osnovi između 20 i 30 metara.

Neka stabla su stara i po 8.000 naših godina. Naša godina se sastoji od 333 dana u 26 *karsa*; karsa je period od 55 *lorsa*, lorsu čini 70 *kasia,* dok je kasio gotovo jednak jednoj vašoj sekundi. (Eto prilike za malo računanja...) Da li bi radije pošao do svog ’stana’ ili bi prvo pogledao šumu?“

„Hajde da prvo odemo do šume, Tao“.

Vozilo je značajno usporilo i mogli smo da klizimo, ili čak zastajemo između stabala i posmatramo drveće izbliza, na visini koja se kretala skoro od nivoa samog tla do 10 metara iznada zemlje.

Tao je sa zadivljujućom preciznošću i veštinom vodila naš „leteću platformu“. To me je podsećalo na leteći ćilim koji me vodi na čarobno putovanje kroz ovu prelepu šumu.

Tao se naže prema meni i skide mi masku. Šumsko rastinje je svetlelo blagim zlatastim sjajem ali to mi je bilo podnošljivo.

„Pravo je vreme da počneš da se privikavaš na svetlost i boju, Mišel. Pogledaj!“

Prateći njen pogled, ugledah, visoko u granju, tri leptira, živih boja i ogromnih dimenzija.

Ove lepidoptere, čiji je raspon krila sigurno bio oko jednog metra, lepršale su visoko u krošnji drveta, ali smo imali sreće da ih vidimo i izbliza, sa plavim, zelenim i narandžastim krilima. To mi je ostalo živo u sećanju kao da se juče desilo. Blago bi nas dodirnuli krilima koja su imala neobične ivice, što je svojom lepotom oduzimalo dah. Jedan je stao da se odmara na listu nekoliko metara od nas te sam mogao pomno da ga posmatram sa uživanjem: imao je srebrne i zlatne prstenove i antene zelene boje žada; rilica mu je bila zlatna, a vrhovi krila zeleni sa svetloplavim prugama i tamnonarandžastim karo-šarama. Donja strana krila je bila tamnoplava ali luminozna, kao da ih je neki projektor osvetlio odozgo.

Dok je bio na listu, ovaj džinovski insekt kao da je ispuštao tih zviždukav zvuk, što me je iznenadilo. Nikada nisam čuo da ova vrsta leptira na Zemlji ispušta bilo kakve zvuke. Naravno, nismo bili na Zemlji već na Hjehuvi, a to je bio tek početak dugog niza iznenađenja za mene.

Na šumskom tlu su rasle neverovatno raznolike biljke, sve jedna neobičnija od druge. Potpuno su prekrile zemlju iako je među njima bilo vrlo malo grmlja. Pretpostavljam da su šumski džinovi sprečavali njihov razvoj.

Po veličini, ove biljke su se veoma razlikovale: od onih nalik mahovinastom tepihu do jedne dimenzija velikog ružinog žbuna. Jedna vrsta, sa listovima debljine ljudske šake i različitih oblika – srcastog ili kružnog, nekad veoma izduženog i tankog – bila je više plava nego zelena.

Cveće najrazličitijih oblika i boja – čak i potpuno crne – međusobno se obavijalo. Sa naše visine od nekoliko metara delovalo je veličanstveno.

Podizali smo se sve do najviših grana, kada sam vratio masku, po nalogu Tao. Izašli smo iz krošnji i kretali se polako, tik iznad lišća ovog ogromnog drveća.

Iznad šume, svetlost je opet bila neverovatno jaka i imao sam utisak da putujem kroz predele unutar čistog kristala. Čudesne ptice su bile načičkane na vrhovima većeg drveća, posmatrajući bez straha kako prolazimo. Njihove boje, raznolike i bogate, bile su praznik za moje oči, uprkos ograničavajućem uticaju moje maske. Bilo je tu raznih papagaja makao, sa perjem plave, žute, roze i crvene boje; a među njima i neka vrsta rajske ptice, usred oblaka, reklo bi se, kolibrija.

Ovi kolibriji su bili blistavo crvene boje, sa zlatnim flekama. Crvena, roze i narandžasta repna pera rajskih ptica su bila dugačka oko 250 centimetara, a njihov raspon krila skoro dva metra. Kada su ovi „dragulji“ poleteli, sa donje strane njihovih krila se ukazala nežna magličasta roze boja, sa malkice svetloplave na vrhovima pera – tako neočekivano, posebno zbog toga što je gornja strana njihovih krila bila narandžastožute boje. Na njihovim glavama su bila pera impresivne veličine, svako pero, za sebe, druge boje: žuto, zeleno, narandžasto, crno, plavo, crveno, belo, krem...

Osećam se frustrirano zato što su moji pokušaji da opišem boje koje sam video na Hjehuvi tako neprimereni – čini mi se da mi treba ceo novi rečnik, jer na mom jeziku ne mogu da se izrazim. Neprekidno sam imao utisak da boje izbijaju iz *unutrašnjosti* onog što sam posmatrao i da boja predstavlja *više* od onog što sam ranije smatrao. Na Zemlji znamo, možda, za nekih 15 nijansi crvene; ovde mora da ih je bilo više od stotinu...

Nisu samo te boje vezivale moju pažnju. Zvuci koje sam čuo, od kad smo počeli da letimo iznad šume, nadahnuli su me da potražim objašnjenje od Tao. Bilo je to skoro kao neka muzika koja se čuje iz pozadine, veoma laka i nežna, nalik flauti koja neprekidno ispušta isti zvuk, ali iz daleka. Kad smo krenuli dalje, činilo se kao da se muzika promenila, ali se potom vratila na izvornu melodiju.

„Da li ja to čujem muziku?“

„To su vibracije koje ispuštaju hiljade insekata, koje, kad se sklope sa vibracijama boja sunčevih zraka koji su se odbili od nekih biljaka, na primer *Xinoxi*, daju upravo muziku koju čuješ. Mi sami je čujemo samo ako se namenski usredsredimo na nju, jer ona čini sastavni deo naših života i našeg okruženja. Tako odmara, zar ne?“

„Apsolutno.“

„Ako bi ove vibracije prestale, po mišljenju stručnjaka, mi bi imali ozbiljne probleme sa očima. Možda to, isprva, zvuči neobično, jer se ove vibracije percipiraju uvom pre nego okom. Ali stručnjaci su stručnjaci, Mišel, a to se, ionako, malo dotiče nas, jer oni kažu i da je verovatnoća da vibracije prestanu tako zanemarljiva, kao i mogućnost da se naše sunce ugasi sutra.“

Tao je promenila putanju našeg vozila i nekoliko trenutaka kasnije iza nas su ostali vrhovi krošnji. Sad smo leteli iznad ravnice preko koje je tekla reka boje žada.

Spustili smo se na oko tri metra visine i pratili njen tok.

Sad smo mogli da pratimo kretanje neobičnih riba – stvorenja koja su više podsećala na (australijske) kljunare nego na ribe. Voda je bila bistra, kao kristal, i sa ove visine smo mogli da uočimo bilo šta, i najmanji oblutak.

Podigavši pogled, video sam da se približavamo okeanu. Palmino drveće, nalik na kokosove palme, njihalo je svoje veličanstvene grane na povelikoj visini, po rubu plaže sa zlatnim peskom. Plavetnilo okeana je činilo prijatan kontrast svetlocrvenim stenama posutim po obroncima koji su nadvisili jedan deo plaže.

Stotinak obnaženih ljudi se sunčalo na pesku ili kupalo u prozirnim vodama okeana.

Osećao sam se malo ošamućeno, ne samo zbog novih i čudnovatih stvari koje sam neprestano otkrivao, već i zbog stalnog osećaja lakoće, usled promene u gravitaciji. Ovaj osećaj je bio moj podsetnik na *Zemlju* – kakva čudna reč, i kako je samo bilo teško da je sada zamislim!

Pored toga, zvučne i optičke vibracije su uticale na moj nervni sistem u ogromnoj meri. Mada veoma napeta osoba, ovde sam osećao potpunu opuštenost – kao da sam utonuo u toplu kupku i plutao na mehurićima uz nežnu muziku.

Ne, bio sam opušteniji i od toga – toliko opušten da mi se plakalo.

Nastavili smo, prilično ubrzano, preko voda prostranog zaliva, na nekih 12 metara iznad talasa. Mogao sam da razaznam nekoliko tačaka na horizontu – neke veće od ostalih, i shvatio sam da su to ostrva; bez sumnje ona koja sam video pre spuštanja na Hjehuvu.

Dok smo išli ka najmanjem ostrvu, pogledao sam dole i video da nas prate brojne ribe; zabavljale su se unakrsnim plivanjem kroz senku naše letelice na vodi.

„Da li su to ajkule?“ upitao sam.

„Ne, to su Dajiki – braća vaših delfina. Vidiš li? Mnogo vole da se igraju, kao i vaši delfini.“

„Pogledaj!“, prekidoh Tao. „Pogledaj!“

Tao baci pogled tamo gde sam pokazivao i poče da se smeje – zapanjilo me je što sam ugledao grupu ljudi koja nam se približava, naizgled bez pomoći nekog vozila.

Bili su oko dva metra iznad vode u uspravnom položaju, a nisu samo lebdeli u vazduhu nego su se i kretali veoma brzo ka nama.

Uskoro nam se putevi ukrstiše i mi razmenismo projateljske pozdrave. Istovremeno, mene preplavi osećaj blagostanja koji je trajao nekoliko sekundi. Isti takav osećaj bila je pobudila Latoli i ja ga sada prepoznah kao pozdrav od strane ovih „letećih ljudi".

„Kako oni to rade? Da li je to levitacija?"

„Ne, oko struka imaju Taru[1], a u rukama Litiolak[2]. Njima se proizvode izvesne vibracije koje neutrališu hladno magnetsko polje planete, omogućavajući neutralisanje sile gravitacije. Čak i teret od miliona tona se ponaša kao perce. Zatim se, uz pomoć drugačijih vibracija, sličnih ultrazvuku, usmeravaju gde god požele, što upravo sada i čine. Na ovoj planeti svi koriste ovaj način putovanja, kad god treba da se pređu veće razdaljine."

„Zašto onda mi koristimo ovo vozilo?" pitao sam, jer sam i sam želeo da probam tu opremu; uzgred, bila je sasvim bešumna.

„Mišel, nestrpljiv si; povezla sam te ovom napravom jer nisi u stanju da letiš uz pomoć Litiolaka. Bez iskustva bi mogao da se povrediš. Ako budemo imali vremena, možda ću kasnije da te naučim kako da ga koristiš. Vidi, samo što nismo stigli."

I zaista, velikom brzinom smo se približavali nekom ostrvu i mogli smo jasno da vidimo zlatnu plažu na kojoj se nekoliko ljudi sunčalo. Odmah zatim, leteli smo ispod palminih grana duž jedne široke staze, oivičene procvalim mirišljavim grmljem. Sve je vrvelo od tih zvukova i boja insekata, leptira i ptica.

Vozilo je polako nastavilo pri zemlji i mi se, posle završne krivine na stazi, nađosmo ispred jednog „malog jajeta", smeštenog između niskog drveća i loze u cvetu. Na ovoj planeti kao da je svaka građevina bila jajastog oblika, najčešće položena postrance, ali ponekad i uspravno, sa zašiljenom stranom nagore, kao što već rekoh. „Ljuske" su bile belkaste boje, bez vrata i prozora.

Ovo jaje je bilo položeno, napola ukopano u zemlju. Bilo je dugačko oko 30 metara, prečnika oko 20 metara – veoma malo u poređenju sa ostalima koje sam do tada video.

Tao zaustavi vozilo ispred jednog jakog svetla u središtu zida jajeta. Pošto smo sišli s platforme, uđosmo u prebivalište. Prilikom samog ulaska osetih neki lagan pritisak, kao da je neko preko mene prebacio jorgan. Sećam se da sam imao isti osećaj dok smo prolazili kroz zid kosmičkog centra.

Neobična je bila već i sama činjenica da nema ni vrata ni prozora, ali je još čudnije kad se nađete unutra. Kao što već napomenuh, ima se utisak da ste još uvek napolju.

---

1. Tara je aparat koji se nosi kao pojas kad poželiš da letiš (Komentar autora)
2. Litiolak radi u sadejstvu sa Tarom, radi letenja, ali se drži u ruci (Komentar autora)

Zadivljujuća lepota boja je dolazila sa svih strana: zelenilo; grane drveća presecaju rozikasto-plavo nebo; leptiri; cveće... Sećam se jedne ptice koja je došla da se odmori nasred „krova“, pa se video donji deo njenih nogu – izgledalo je kao da se zaustavila u vazduhu – efekat je bio neverovatan.

Jedino odudaranje od spoljašnjeg sveta je predstavljao pod prekriven nekakvim tepihom po kojem su poređane fotelje udobnog izgleda i veliki stolovi sa postoljem. Naravno, sav nameštaj je bio velikih dimenzija – kako i priliči velikim ljudima.

„Tao“, upitah, „ako su zidovi providni, kako to da se ništa ne vidi sa spoljne strane? I kako to da možemo da prolazimo kroz zidove?“

„Najpre, Mišel, hajde da se rešimo te tvoje maske, a ja ću da podesim unutrašnju svetlost tako da ti bude podnošljiva.“

Tao priđe nekom predmetu na podu i dotače ga. Kad sam skinuo masku, svetlo mi nije smetalo ništa više nego sa maskom, ali se sjaj povratio.

„Vidiš, Mišel, ovakva kuća postoji zahvaljujući jednom naročitom magnetnom polju. Mi smo preslikali sile prirode i njene tvorevine i prilagodili ih svojim potrebama. Da objasnim. Svako telo – ljudsko, životinjsko, mineralno – ima jedno polje oko sebe. Na primer, telo čoveka je obavijeno i Aurom i eteričnom silom (poljem)[1] ovalnog oblika. Ali ti to već znaš, zar ne?“

Klimnuo sam glavom potvrdno.

„Ovo drugo polje se delom sastoji iz elektriciteta i, ali u većoj meri, od vibracija koje nazivamo *Ariacostinaki*.

Te su vibracije neprestane, i postoje radi naše zaštite sve dok smo živi, i ne treba da ih mešamo sa vibracijama Aure. Praveći naše domove mi smo podražavali prirodu stvarajući mineralno polje od elektro-eteričnih vibracija oko jezgra.“

Tao pokaza na jedno „jaje“ veličine nojevog jajeta koje se nalazilo nasred sobe, između dve fotelje. „Mišel, hoćeš li molim te da gurneš ovu fotelju?“

Pogledah Tao, iznenađen ovakvim zahtevom, procenjujući veličinu fotelje i činjenicu da do sada ništa od mene nije tražila. Pokušah da poslušam, ali uz mnogo napora, jer je fotelja zaista bila teška; ipak, nekako sam uspeo da je pomerim oko 50 centimetara.

„Vrlo dobro“, reče ona, „a sada mi dodaj jaje“.

Nasmeših se, jer ovo bi trebalo da bude mnogo jednostavnije. Mogao bih da ga podignem i jednom rukom, bez ikakvih teškoća; ali, da ga ne bih ispustio, uhvatio sam ga obema rukama i... pao na kolena! Ne očekujući toliku težinu, izgubio sam ravnotežu! Ustadoh da pokušam još jednom, ovog puta iz sve snage, ali se ništa ne dogodi.

---

1. Komentar urednika

Tao me dotače po ramenu. „Gledaj“, reče mi. Pošto se okrenula prema fotelji koju sam ja pomerio s teškoćom, postavila je jednu ruku ispod nje i podigla je iznad glave. I dalje koristeći samo jednu ruku, ponovo ju je spustila, naizgled bez imalo napora. Zatim je obuhvatila jaje obema rukama i vukla, i gurala, iz sve snage, dok joj vene na vratu nisu iskočile. Ipak, jaje se nije pomerilo ni deseti deo milimetra.

„Zavareno je za pod“, iznesoh mišljenje.

„Ne, Mišel, ono *samo* je Središte i *ne* može da se pomeri. To je ono jezgro o kome sam ranije govorila.

Stvorili smo oko njega tako jako polje da ne mogu da prodru ni vetar ni kiša. Što se tiče sunčevih zraka, možemo da podesimo u kojoj meri će da prodiru. Ni ptice, koje dolaze da se gore odmaraju nisu dovoljno teške da prođu kroz ovo polje; ako slučajno sleti neka teška ptica, počeće da propada. Za pticu je to tako zastrašujući osećaj da će istog trena da odleti i ništa joj se loše neće desiti.“

„Genijalno zamišljeno“, rekoh, „ali čemu služi ono svetlo na ulazu? Zar ne možemo da prolazimo kroz zidove gde god mi to hoćemo?“

„Mogli bismo, svakako. Ali spolja se ne vidi unutrašnjost, pa ne znaš da li ćeš da naletiš na neki komad nameštaja. Mesto koje je napogodnije za ulazak je označeno spoljnim svetlom. Dođi, da te provedem kroz kuću.“

Išao sam za njom i otkrio, iza jednog bogato ukrašenog paravana, čudesan prizor. Tu je bio jedan minijaturani bazen, napravljen od nečega nalik zelenom porfiru, a kraj njega, lavabo od istog materijala nad kojom je bio nagnut labud od porfira, otvorenog kljuna... bilo je prelepo.

Tao stavi dlan ispod labudovog kljuna i istog trena voda poteče preko ruke u lavabo. Ona povuče ruku i mlaz vode nestade. Dade mi znak da i ja probam. Lavabo je bio oko 150 centimetara iznad poda, tako da sam morao visoko da podignem ruku, ali sam uspeo i voda je opet potekla.

„Kako je ovo domišljato!“, uzviknuh. „Ima li na ovom ostrvu vode za piće, ili ste morali da kopate bunare?“

Ponovo se Taoino lice ozari osmehom, koji ukazuje da se zabavlja. Ovaj osmeh mi je već bio vrlo poznat, jer se pojavljivao svaki put kad bih rekao nešto što je za nju bilo „simpatično“.

„Ne, Mišel, ne snabdevamo se vodom kao vi na Zemlji. Ispod ove divne kamene ptice nalazi se aparat koji dovodi vazduh spolja, i po potrebi ga preobražava u vodu za piće.“

„Pa to je divno!“

„Mi samo koristimo jedan zakon prirode.“

„A šta radite kad vam treba topla voda?“

„Elektro-vibraciona sila. Da bi dobio toplu vodu, staneš jednom nogom ovde; a za kipuću vodu, staneš tamo.

Ćelije postavljene sa strane nadziru rad aparata... ali to su samo materijalne pojedinosti i nisu posebno važne. Ovo ovde, reče Tao, videvši gde gledam, „je prostor za odmor i opuštanje. Tamo možeš da se ispružiš.“ Pokazala mi je jednu debelu podnu prostirku, malo dalje prema osnovi jajeta.

Legoh i odmah osetih kao da lebdim neposredno iznad tla. Mada je Tao i dalje pričala, nisam joj više čuo glas. Nestala je iza neke zavese od izmaglice, pa sam imao utisak da me je obavila nekakva gusta magla sačinjena od vate. Istovremeno, čule su se neke muzičke vibracije, pa je konačno dejstvo bilo izuzetno opuštajuće.

Ponovo sam ustao i posle nekoliko trenutaka opet začuo glas od Tao, kako postaje sve glasniji dok „magla“ nije postepeno sasvim iščezla.

„Kako ti se ovo čini, Mišel?“

„Ovo je zaista vrhunac udobnosti“, odgovorih oduševljeno. „Ali ima nešto što još nisam video, a to je kuhinja – a znate koliko je kuhinja važna Francuzima!“

„Ovuda“, reče ona, opet sa osmehom, uputivši se u drugom smeru.

„Vidiš li onu providnu fioku? Izdeljena je na mnogo pregradaka, s leva nadesno: riba, školjke, jaja, sir, mlečni proizvodi, povrće i voće, a ovde na kraju je ono što vi nazivate ’mana’, naš hleb.“

„Ti me ili zadirkuješ ili mi se podsmevaš. U ovoj tvojoj fioci ja vidim samo crvenu, zelenu, plavu, smeđu i mešavine svih tih boja...“

„To što vidiš su koncentrati različitih namirnica – ribe, povrća itd. Najboljeg su kvaliteta, a spremili su ih vrsni kuvari koristeći svoje posebne metode. Kad budeš probao, videćeš da je sve ovo izvrsna hrana i vrlo hranljiva.“

Tao zatim izusti nešto na svom jeziku i, kroz nekoliko sekundi, preda mnom je bio poslužavnik sa prelepo aranžiranim uzorcima ove hrane. Kada sam probao, bio sam prijatno iznenađen. Zaista je bilo predivno, mada se jako razlikovalo od svega što sam do tada u životu probao. Manu sam već bio probao na svemirskom brodu. Sada sam je opet uzeo i uvideo da predstavlja izvrstan dodatak ostalim jelima.

„Kažeš mi da se ovakav hleb na Zemlji zove ’mana’. Kako to da on uopšte postoji na Zemlji?“

„To je proizvod koji uvek nosimo sa sobom prilikom intergalaktičkih putovanja. Veoma je podesan, jer se lako kompresuje i vrlo je hranljiv. U stvari, sam za sebe predstavlja kompletnu hranu. Pravi se od pšenice i ovsa i mesecima može da se živi samo od toga.“

U tom trenutku, našu pažnju privuče dolazak nekih ljudi, koji su leteli odmah iznad tla, pod granama drveća. Prizemljili su se pred ulazom u „jaje“, otkopčali svoje tare i odložili ih na neku mermernu ploču, koja je tu sigurno i bila postavljena za tu namenu. Ušli su jedno za drugim i ja sa zadovoljstvom prepoznah Bijastru, Latoli i ostale članove posade svemirskog broda. Presvukli su se i umesto kosmičkih uniformi sada su imali dugu odeću kakvu nose Arapi, treperavih boja. (Kasnije sam saznao zašto sve te haljine tako dobro stoje onima koji ih nose). Na trenutak je izgledalo neverovatno da su to oni isti ljudi koje sam upoznao na svemirskom brodu, bio je to potpun preobražaj.

Latoli mi priđe, sa blistavim osmehom na licu. Stavila mi je ruku na rame i telepatskim putem kazala: „Izgledaš preneraženo, dragi moj. Zar ti se ne dopadaju naše naseobine?“

„Pročitala“ je moj potvrdni, zadivljeni odgovor, što ju je oduševilo. Okrenuvši se ostalima, prenela je moj odgovor, a komentari su doletali sa svih strana, jer su svi govorili odjednom. Svi posedaše, i bilo im je mnogo udobnije u njihovim sedištima nego meni u mome. Odudarao sam kao pače među pilićima, ponajviše zbog svog stasa, koji se nikako nije uklapao uz stvari napravljene za ljude njihove veličine.

Tao ode do njihove „kuhinje“ i vrati se sa poslužavnikom punim hrane. Zatim, na jednu njenu reč, sve ruke su bile ispružene ka poslužavniku, koji se polako podiže uvis.

Išao je po sobi i zaustavljao se ispred svakog gosta, koji nije morao ni da ga dotakne. Najzad se zaustavio ispred mene i ja sam, krajnje obazrivo, da ne bi pao (što je prisutne jako zabavljalo), uzeo čašu hidromela. Poslužavnik se sam udalji i vrati na svoje prvobitno mesto, a sve ruke se spustiše.

„Kako se to radi?“ upitah Tao. Svi su moje pitanje razumeli telepatski, te nastade bura smeha.

„Pomoću onoga što vi nazivate ’levitacijom’, Mišel. I mi se, sa istom lakoćom, možemo vinuti uvis, ali nema neke svrhe osim da se sami zabavimo.“ Rekavši to, Tao, koja je sedela prekrštenih nogu, poče da se diže i da lebdi po sobi, dok se konačno nije zaustavila u vazduhu. Zurio sam u nju, ali sam uskoro shvatio da sam jedini kojeg fascinira njeno delo. Sigurno sam izgledao idiotski, jer su sve oči bile uprte u mene. Način na koji se Tao ponašala očigledno je mojim prijateljima bio sasvim normalan i više ih je zanimao moj zapanjeni izraz lica.

Tao se polako spusti na svoje mesto.

„To je demonstracija jedne od mnogih nauka koje ste vi na Zemlji izgubili, Mišel – izuzev nekolicine pojedinaca koji su još uvek u stanju da to čine.

Beše vreme kada su mnogi to mogli, kao i mnogo toga drugog da učine.“

Prijatno smo proveli to popodne, moji prijatelji i ja, u neobaveznom telepatskom razgovoru, sve dok sunce nije skoro zašlo.

Tada Tao reče: „Mišel, ovaj ’doko’, kako mi nazivamo prebivališta na ovoj planeti, biće tvoj dom za vreme tvog kratkog boravka na Hjehuvi. Sada te ostavljamo preko noći, da te pustimo da spavaš. Ako hoćeš da se okupaš, znaš kako to da uradiš, a možeš da spavaš na krevetu za opuštanje. Ali gledaj da sve to obaviš u narednih pola sata, jer u ovom staništu nema svetla. Mi vidimo po mraku isto tako dobro kao i po danu, te nemamo potrebe za svetlom.“

„Da li je bezbedno u ovoj građevini? Hoću li ovde biti na sigurnom?“ upitah zabrinuto.

Tao se opet osmehnu. „Na ovoj planeti možeš da spavaš i na zemlji usred grada, pa ćeš opet biti daleko bezbedniji nego da te čuvaju naoružani čuvari i psi uz uključen alarm na Zemlji.

Ovde žive samo jako razvijena bića i niko, zasigurno, ne liči na kriminalce kakvih ima na Zemlji. Takvi se, u našim očima, mogu porediti samo sa najgorim divljim zverima. I da završim s tim, laku noć.“

Tao se okrete i prođe kroz „zid“ dokoa, te se pridruži prijateljima. Mora da su i njoj poneli „Litiolak“, jer je odletela sa njima. A ja sam se spremio za svoju prvu noć na Hjehuvi.

6

Sedam velikih učitelja i Aura

Jedan ogromni plamen je goreo plavom bojom; okruživali su ga narandžasto-žuti i crveni plameni jezici. Jedna ogromna crna zmija skliznu pravo kroz plamen i krenu ka meni. Niotkuda se stvoriše džinovi i potrčaše da uhvate zmiju. Tek su sedmorica uspela da je zaustave pre nego što je stigla do mene. Ali uspela je da se okrene i proguta vatru, da bi je odmah zatim bljunula, poput zmaja, na džinove. Oni se istog momenta pretvoriše u ogromne kipove, u položaju u kom su zatečeni, na repu zmije.

Ovaj gmizavac postade kometa i odnese kipove – na Uskršnje ostrvo[1]. A onda su me pozdravljali, sa nekim čudnim šeširima na glavama. Jedan od kipova, koji je veoma ličio na Tao, uhvati me za rame i reče: „Mišel, Mišel, probudi se“. Tao me je drmusala i blago se osmehivala.

„Blago meni“, rekoh, dok sam otvarao oči, „sanjao sam da si jedna od statua sa Uskršnjeg ostrva i da si me uhvatila za rame...“

„Ja i *jesam* ta statua, i ja te *jesam* drmusala.“

„Ali sada ipak ne sanjam, je li tako?“

„Ne sanjaš, ali tvoj san je zaista bio vrlo čudan, jer na Uskršnjem ostrvu stvarno postoji jedna statua, izvajana veoma davno, koja je trebalo da me ovekoveči i kojoj je dato moje ime.“

„Šta mi to govoriš sada?“

„Samo istinu, Mišel, ali kad dođe vreme mi ćemo sve to da ti objasnimo. A sada, da probaš odeću koju sam ti donela.“

Tao mi pruži jednu raznobojnu odoru koja mi se mnogo dopala, te je obukoh posle tople i mirišljave kupke. Potpuno neočekivano, preplavi me neka razdraganost. Spomenuh to Tao, koja me je sačekala sa čašom mleka i malo mane za mene.

1. Uskršnje ostrvo – izdvojeno ostrvo u Tihom okeanu, nekoliko hiljada kilometara od obale Čilea, bez drveća, sa brojnim ogromnim statuama od kamena. Neke od njih su visoke i po 50 metara i oduvek se smatraju „jednim od sedam svetskih čuda“. Već vekovima zbunjuju arheologe i istoričare. (Urednikov komentar uz saglasnost autora)

„Boje ovog ogrtača su posebno odabrane, u skladu s tvojom Aurom; zato se tako dobro osećaš. Kada bi ljudi na Zemlji mogli da vide Aure, i oni bi mogli da biraju boje koje im odgovaraju, što bi znatno poboljšalo njihovo raspoloženje. Koristili bi boje, a ne aspirin.“

„Šta u stvari hoćeš da kažeš?“

„Navešću ti primer. Da li se sećaš da si za nekoga rekao: „ah, ta ti odeća nikako ne pristaje“, ili „on ili ona baš nema ukusa“?

„Da, više puta, zapravo.“

„Vidiš, u tim slučajevima, ti ljudi su samo manje vešto odabrali svoju odeću od drugih, ili su je sa manje uspeha uklapali. Kao što vi kažete na francuskom *jurent*, ili ’sudaraju se’ ti delovi odeće, ali to bolje vide drugi sa strane. Međutim, ti ljudi se neće osećati dobro, ne shvatajući zašto. Ako bi im rekao da to možda potiče od boja koje nose, smatrali bi te čudakom. Neće ti poverovati ni ako im objasniš da se vibracije tih boja ne slažu sa vibracijama njihove Aure. Na tvojoj planeti, ljudi veruju samo u ono što sami mogu da vide ili dodirnu... pa ipak, Aura može da se vidi...“

„Aura je stvarno u boji?“

„Naravno. Aura neprestano vibrira različitim bojama. Pri vrhu glave je pravi buket boja, sa skoro svim bojama za koje znaš.

Oko glave je zlatni oreol, ali on se jasno vidi samo kod duhovno najrazvijenih ljudi i kod onih koji su se žrtvovali da bi pomogli nekom drugom. Oreol liči na zlatnu izmaglicu, umnogome kao što su slikari na Zemlji predstavljali oreole svetaca i Hrista. Oreoli su se pojavljivali na slikama jer su neki od tadašnjih umetnika stvarno mogli da ih vide.“

„Da, čuo sam da se to pominje, ali bih voleo da od tebe čujem o tome.“

„Sve su boje tu u Auri: neke sijaju izraženije, dok su neke, prigušene... na primer, kod ljudi slabog zdravlja ili loših namera...“

„Tako bih voleo da mogu da vidim Auru. Znam da neki ljudi mogu da je vide...“

„Mnogi su ljudi na Zemlji su mogli da je vide i čitaju, u dalekoj prošlosti, ali danas ih je samo nekolicina. Smiri se, Mišel. Videćeš je i ti, i to ne jednu već nekoliko. Ipak, sada bih te zamolila da kreneš za mnom, jer ima toliko stvari koje treba da ti pokažemo, a tako malo vremena.“

Išao sam za Tao, koja mi je stavila masku na lice i povela me ka letećoj platformi koju smo koristili prethodnog dana. Zauzeli smo svoja mesta i Tao uzlete, manevrišući tako da izbegne grane drveća.

Za samo nekoliko trenutaka izađosmo na obalu.

Sunce je tek izašlo iza ostrva i obasjalo okean i okolna ostrva. Gledano sa površine vode, efekat je bio čaroban. Dok smo leteli obalom, video sam druge dokoe kroz lišće, smeštene između procvalih žbunova. Ovde na plaži su se ti stanovnici kupali u providnoj vodi ili šetali zajedno po pesku. Naizgled iznenađeni što vide našu leteću platformu, pratili su nas pogledom. Palo mi je na pamet da ovo nije uobičajeno prevozno sredstvo na ostrvu.

Treba da spomenem i to da se na Hjehuvi ljudi uvek kupaju i sunčaju potpuno nagi, ali se uvek oblače ako idu u šetnju plažom ili negde dalje. Na ovoj planeti ne postoje ni licemerje, ni egzibicionizam, ni lažna skromnost (ovo će biti objašnjeno kasnije).

Uskoro stigosmo do kraja ostrva i Tao, dodajući ubrzanje, upravljaše vozilom nad površinom vode.

Išli smo ka jednom velikom ostrvu koje je moglo da se vidi na horizontu. Iskreno sam se divio spretnosti kojom je Tao pilotirala, pogotovu kad smo stigli na obalu tog ostrva.

Još dok smo se približavali obali, mogao sam da uočim ogromne dokoe, s vrhovima usmerenim, kao i obično, ka nebu; izbrojao sam ih devet u grupi, ali po ostrvu su bili razbacani i drugi, manji, slabije vidljivi u svom tom rastinju. Tao nas podiže i uskoro smo leteli iznad, kako Tao reče, *Kotra quo doj Doko* – Grada devet dokoa.

Tao nas vešto spusti između dokoa, u jedan prelep park u njihovom središtu. I pored maske, osetio sam da je zlatna izmaglica, koja obavija Hjehuvu, mnogo gušća oko ovih dokoa nego drugde.

Tao potvrdi da je moja percepcija ispravna, ali nije imala kad da mi objasni tu pojavu, jer su nas čekali.

Povela me je ispod jednog luka od zelenila, pa niz stazu koja je vodila pored malih jezera. Prelepe barske ptice su se tu igrale uz šum malih vodopada.

Da bih održao korak sa Tao, skoro da sam morao da trčim, ali nije mi se dalo da je zamolim da usporimo. Izgledala je zamišljeno, na neki neuobičajen način. U jednom momentu, zamalo da dođe do nesreće kada sam skočio, delom da bih se zabavio a delom da bih je sustigao. Zbog razlike u gravitaciji, pogrešno sam odmerio jedan moj skok i morao sam da se uhvatim za drvo, tik uz ivicu vode, da izbegnem pad u jezerce.

Konačno stigosmo do Centralnog Dokoa i stadosmo ispod svetiljke za ulaz. Tao kao da je nekoliko trenutaka posvetila koncentrisanju, a zatim me je uhvatila za rame i mi prođosmo kroz zid.

Odmah mi je skinula masku, istovremeno savetujući da pritvorim oči, što sam i učinio. Svetlost se filtrirala pri prolasku kroz moje donje kapke i uskoro sam mogao normalno da otvorim oči.

Moram da kažem da je ovolika blistavost, sa više zlatnog u sebi nego u mom dokou, bila u početku vrlo neprijatna. Moja radoznalost je sada bila nezajažljiva, pogotovo što je Tao, obično opuštenog i slobodnog ophođenja sa svima, odjednom promenila ponašanje. Zašto?

Ovaj doko mora da je imao 100 metara u prečniku. Uputili smo se, mada nešto sporije, pravo ka njegovom središtu, gde je bilo sedam sedišta postavljenih u polukrug i na svakom osoba. Ljudi na njima su sedeli kao skamenjeni i ja sam najpre mislio da su to statue.

Izgledom su ličili na Tao, mada im je kosa bila duža a izraz lica ozbiljniji pa su izgledali starije. Oči kao da su im svetlele iznutra, što je bilo donekle uznemiravajuće. Najjači utisak je na mene ostavila zlatna izmaglica, još jača ovde nego napolju, koja je izgleda bila skoncentrisana u oreolima oko njihovih glava.

Još od svoje petnaeste godine, ne sećam se da sam ikada osetio straho-poštovanje prema drugoj osobi. Bez obzira koliko je to bila snažna ličnost; bez obzira koliko je on ili ona bila važna (ili sam mislio da jeste), nikad nisam bio zaplašen, niti sam se ustručavao da bilo kome kažem svoje mišljenje. Za mene je predsednik države i dalje samo čovek i zabavlja me to što ljudi sami sebe smatraju važnima. Ovo spominjem da bi bilo jasno da nečiji položaj na mene ne ostavlja utisak.

U ovom dokou, sve se to promenilo.

Kada je jedan od njih podigao ruku da pokaže da bi Tao i ja trebali da zauzmemo mesta licem okrenuti ka njima, uistinu sam osetio *strahopoštovanje*, blago rečeno. Ne bih mogao ni da zamislim da tako zračeća bića uopšte postoje: kao da je u njima plamtela neka vatra koja iznutra odašilje zrake.

Sedeli su na četvrtastim, tkaninom presvučenim stolicama, uspravljenih leđa. Svaka stolica je bila različite boje – neke su se vrlo malo razlikovale od one susedne, dok su neke bile sasvim različite. I njihova odeća se razlikovala u bojama, a svakom je savršeno pristajala. Svi su sedeli, kako mi to kažemo na Zemlji, u položaju lotosa, tj. u sedećem položaju Bude, sa šakama spuštenim na kolena.

Kao što je već pomenuto, načinili su polukrug i, pošto ih je bilo sedam, pretpostavio sam da je središnja figura i glavna, sa po tri pomoćnika sa svake strane. Naravno, tada sam bio suviše zatečen da bih obraćao pažnju na takve sitnice. To mi je tek kasnije palo na pamet.

Središnja figura mi se obratila, glasom koji je ujedno bio i milozvučan i autoritativan. Bio sam zapanjen, pogotovo što je govorio na *savršenom francuskom*.

„Dobro nam došao, Mišel. Neka ti Duh asistira i prosvetli te.“ Ostali su ponavljali: „Neka te Duh prosvetli“.

On poče polako da se podiže iznad njegovog sedišta, i dalje u položaju lotos, te lebdeći krenu ka meni. Ovo me nije sasvim iznenadilo, jer mi je Tao prethodno već bila prikazala tehniku levitacije. Hteo sam da ustanem pred ovom nesumnjivo velikom i visoko produhovljenom ličnošću, kako mi je nalagao osećaj beskrajnog poštovanja koje se u meni pobudilo. U pokušaju da se pokrenem otkrio sam da ne mogu – sedeo sam kao oduzet.

Zaustavio se tačno iznad i ispred mene, i položio svoje šake na moju glavu; s palčevima spojenim na mom čelu iznad nosa, naspram epifize, dok su ostali prsti bili spojeni na mom temenu. Sve mi je to Tao kasnije opisala, jer sam u to vreme bio potpuno ophrvan osećajem, pa takve detalje nisam ni zapažao.

Dok su mu ruke bile na mojoj glavi, izgledalo mi je kao da moje telo više ne postoji. Negde iz mene, u talasima su izbijali blaga toplina i fini parfem koji su se mešali sa nežnom, jedva čujnom muzikom.

Iznenada, mogao sam da vidim začuđujuće boje koje okružuju figure nasuprot mene i, nakon što se „vođa“ polako vratio na svoje mesto, mnoštvo isijavajućih boja oko njega; boje koje do tada nisam bio u stanju da opažam. Osnovna boja je bila bledo ružičasta koja je obavijala svih sedam figura, kao u nekom oblaku, a njihovi pokreti su činili da ta čudesna, sjajna ružičasta obavije i nas!

Kad sam dovoljno povratio svoja čula i okrenuo se prema Tao, videh da je i ona bila obavijena tim čudesnim bojama, mada sa manje sjaja nego u onima oko sedam figura.

Primetićete da, kad govorim o ovim ličnostima, instinktivno govorim „on“, a ne „ona“. Objašnjavajući ovo, mogu samo da kažem da su te ličnosti bile izuzetno jake i impozantnog držanja, da sam u njima prepoznao više muškog nego ženskog principa – pri tom *ja nikako ne želim da uvredim žene* – moja reakcija je bila instinktivna. To je malčice kao kad bismo Metuzalema zamišljali kao ženu... Pa ipak, bili oni žene ili muškarci, preobratili su me. Znao sam da su boje koje ih okružuju njihove *Aure*. Bio sam u stanju da *vidim* njihove *Aure* – ko bi znao koliko dugo – i bio sam zadivljen onim što sam video.

Vođa se vratio na svoje mesto i sve su oči bile uprte u mene, kao da su hteli da pogledaju unutar mene, što su zapravo i činili. Prevladala je tišina, neko vreme, što je izgledalo beskrajno dugo. Gledao sam kako različite boje njihovih Aura vibriraju i igraju oko njih, ponekad i na velikoj udaljenosti, i prepoznao sam „buket boja“ koji mi je pre toga spominjala Tao.

Zlatni oreoli, jasno ocrtani, skoro da su bili boje šafrana. Palo mi je napamet, da oni ne samo što mogu da vide moju Auru, već verovatno mogu i da je *čitaju*. Odjednom se osetih potpuno razgolićeno pred ovim učenim skupom. Opsedalo me je pitanje: zašto su me doveli ovde?

Najednom, „vođa“ prekide tišinu. „Kao što ti je Tao već objasnila, Mišel, tebe smo odabrali, da posetiš našu planetu da bi preneo izvesne poruke i da bi ponudio razjašnjenja za nekoliko važnih tema kada se budeš vratio na Zemlju. Došlo je vreme kada neki događaji *moraju* da se odigraju. Posle nekoliko hiljada godina tame i divljaštva na planeti Zemlji, pojavila se takozvana 'civilizacija' i neminovni razvoj tehnologije – razvoj koji je ubrzan u poslednjih 150 godina.

Prošlo je već 14.500 godina otkako je na Zemlji poslednji put postojao uporediv nivo tehnološkog razvoja. Ova tehnologija, koja nije ništa u poređenju sa istinskim *znanjem*, ipak je dovoljno razvijena da bi postala štetna za ljudsku rasu na Zemlji u vrlo bliskoj budućnosti.

Štetna, jer se radi samo o materijalnom a ne duhovnom znanju. Tehnologija treba da *asistira* duhovnom razvoju, a ne da ljude zatvara, sve više i više, unutar okvira materijalističkog sveta, kao što se sada događa na vašoj planeti.

U još većoj meri, vaši su ljudi opsednuti jednim jedinim ciljem – bogatstvom. Životi su im ispunjeni svim onim što sticanje bogatstva povlači za sobom; zavist, ljubomora, mržnja prema bogatijima od sebe i prezir prema siromašnijima. Drugim rečima, vaša tehnologija, koja je ništavna u poređenju sa onom koja je postojala na Zemlji pre više od 14.500 godina, povlači vašu civilizaciju nadole i gura je sve bliže i bliže moralnoj i duhovnoj katastrofi.“

Primetio sam da kad god bi ovaj veliki čovek govorio o materijalizmu, njegova Aura, kao i one njegovih pratilaca, bljesnule bi nekom mutnom, „prljavom“ crvenom bojom, kao da su se na trenutak nalazili usred nekog gorućeg žbunja.

„Mi, ljudi sa Hjehuve, imamo zadatak da asistiramo*, vodimo i ponekad kažnjavamo stanovnike planeta pod našim starateljstvom.“

Srećom, Tao me je upoznala sa Zemljinom istorijom tokom putovanja ka Hjehuvi. U suprotnom, sigurno bih pao sa stolice kad bih čuo tako nešto.

„Ja mislim“, nastavio je „da već znaš šta mi podrazumevamo pod 'štetno za ljudsku rasu'. Mnogi ljudi na Zemlji veruju da je atomsko oružje glavna opasnost, ali nije tako. Najveća opasnost se odnosi na 'materijalizam'. Ljudi na vašoj planeti traže *novac* – nekima on predstavlja sredstvo da steknu moć; drugima je sredstvo da dođu do droge (još jedno prokletstvo), dok je za neke to način da poseduju više od svojih komšija.

---

* U engleskom jeziku postoji bitna razlika u značenju pomaganja i asistiranja. Osoba kojoj se pomaže nije u stanju sama da reši neki „problem“, bez tuđeg presudnog učešća. Odgovornost za ishod je na onome ko pruža pomoć. Cilj asistiranja je upravo u tome da se osoba koja ima „problem“ maksimalno potrudi dag a reši, uz odgovornost za ishod. Osoba koja asistira, čini to nenametljivo i bez bitnog uticaja na ishod. (Napomena urednika izdanja na srpskom)

Ako poslovni čovek ima jednu veliku prodavnicu, on posle hoće da ima i drugu, pa treću. Ako upravlja malim carstvom, hoće da ga poveća. Ako običan čovek ima kuću u kojoj bi mogao da živi srećno sa svojom porodicom, on želi veću kuću, ili da poseduje i drugu kuću, pa onda i treću...

Zašto ova ludost? Osim toga, čovek će da umre i napusti sve što je sakupio. Možda će njegova deca sve to da protraće a unuci da žive u siromaštvu? Ceo njegov život bi bio ispunjen materijalnim brigama, sa premalo vremena za duhovne stvari. Neki drugi koji imaju novca okreću se drogama u svom nastojanju da sebi pribave veštački raj i ti ljudi mnogo skuplje plaćaju od ostalih.

„Ja vidim“, nastavio je, „da idem prebrzo i da me ne pratiš, Mišel. Ipak bi trebalo da si u stanju da me pratiš, budući da je Tao već započela tvoje obrazovanje o ovim stvarima tokom putovanja.“

Bio sam posramljen, skoro kao kad me je učitelj u školi izgrdio; jedina je razlika bila u tome što ovde nisam mogao da varam, i kažem da razumem kada to nije bilo tačno. Mogao je da me čita kao otvorenu knjigu.

Udostojio me je svog osmeha, a njegova Aura, koja je do tada gorela kao vatra, ponovo je dobila svoju prvobitnu boju.

„A sada, jednom za svagda, mi ćemo da te naučimo i daćemo ti ono što Francuzi nazivaju ’ključem misterije’.

Kao što si čuo, u početku je postojao samo Duh i on je stvorio, svojom beskrajnom silom, sve što materijalno postoji. Stvorio je planete, sunce, biljke, životinje, sa jednim ciljem na umu: *da zadovolji svoju duhovnu potrebu*. To je sasvim logično, jer on je čisti duh. Već vidim da se pitaš otkuda potreba da se stvore materijalne stvari da bi se postiglo duhovno ispunjenje. Mogu to ovako da objasnim: tvorac je tražio duhovna iskustva kroz materijalni svet. Vidim da ti je i dalje teško da pratiš, ali napreduješ.

Da bi stekao takva iskustva, on je želeo da otelotvori majušni deo svog Duha u fizičkom entitetu. Stoga je prizvao Četvrtu silu, koju ti Tao još nije spomenula i koja se odnosi samo na duhovnost. U ovoj oblasti takođe važi Univerzalni Zakon.

Zasigurno znaš da ustrojstvo Univerzuma nalaže da se devet planeta okreće oko svog sunca[1]. Isto tako, ova sunca se okreću oko jednog većeg sunca, koje je jezgro za devet takvih sunaca, i njihovih planeta. Tako se to nastavlja, sve do središta Univerzuma, gde je nastala eksplozija koja se na engleskom jeziku naziva ’veliki prasak’.

Nije potrebno da se pominje da se događaju i nezgode, pa nekad planeta može da nestane u nekom sunčevom sistemu, ili možda uđe u njega, ali kasnije, tokom vremena, sunčev sistem će da se vrati na svoje i svoju strukturu ponovo zasnuje na broju devet.

---

1. „svog sunca“ – ponekad 9 planeta kruži oko dva mala sunca (zvezda blizanac) – objašnjenje autora na zahtev urednika.

Četvrta sila je imala izuzetno važnu ulogu: trebalo je da dovede do ostvarenja svega što je Duh zamislio. Stoga je ubacila jedan beskrajno mali deo Duha u ljudsko telo. Taj deo obuhvata ono što nazivate Astralnim telom, koje čini jednu devetinu suštine ljudskog bića, a sastoji se od jedne devetine 'Višeg Ja', koje se naziva i 'Nad-Ja'. Više Ja čoveka je, drugim rečima, entitet koji jednu svoju devetinu šalje u ljudsko telo, postajući Astralno biće te osobe. Na sličan način, ostala fizička tela su nastanjena ostalim devetinama istog Višeg Ja, pa ipak, svaki deo ostaje integralni deo centralnog entiteta[1].

Dalje, Više Ja je deveti deo superiornijeg Višeg Ja koje, za sebe, čini devetinu još superiornijeg Višeg Ja. Ovaj proces se nastavlja sve do *izvora,* i omogućava ogromnu filtraciju duhovnog iskustva koje traži Duh.

Nemoj da misliš da je Više Ja prve kategorije beznačajno u odnosu na ostale. Ono funkcioniše na nižem nivou, ali je, uprkos tome, ekstremno moćno i važno. Ono je sposobno da izleči[2] od bolesti, čak i da povrati iz mrtvih. Mnogo je slučajeva ljudi, klinički proglašenih mrtvim, koji su se vratili u život u ruke lekara koji su izgubili svaku nadu za njih. Ono što se u ovakvim slučajevima redovno dešava jeste da se Astralno telo te osobe susreće sa Višim ja. Taj deo Višeg Ja se odvojio od fizičkog tela tokom perioda 'smrti'. Ono opaža svoje fizičko telo ispod sebe, kao i lekare koji pokušavaju da ga reanimiraju; ono, takođe, može da vidi i svoje voljene koji žale za njim. U tom stanju, Astralnom telu, ta osoba se oseća izvanredno, čak i blaženo. Osoba obično napusti svoje fizičko telo, koje je često izvor velike patnje, našavši se katapultiranom niz 'psihički kanal', na čijem je kraju predivna svetlost, a iza nje, stanje blaženstva.

Ako pre prolaska kroz ovaj kanal ka svetlosti blaženstva, koja je u stvari njegovo Više Ja, on ima i *najmanju* volju da ne umre – ne radi sebe već zbog onih kojima je potreban, npr. mala deca, tražiće da se vrati. U nekim slučajevima će to *biti* dozvoljeno.

Vi ste u stalnom opštenju sa svojim Višim Ja preko cerebralnog kanala. Budući da deluje kao predajnik i prijemnik, on provodi posebne vibracije direktno između vašeg Astralnog tela i Višeg Ja. Vaše Više Ja vas neprestano nadgleda, i danju i noću, i može da interveniše kako bi izbegli neku nesreću.

---

1. „centralni entitet" – to znači da svako od nas deli jedno Više Ja sa 8 drugih ljudi na Zemlji – objašnjenje autora na zahtev urednika.

2. Ono što je na Zemlji poznato kao duhovno isceljivanje, postiže se uz pomoć isceliteljevog Višeg Ja, bez prisustva pacijenta. Ipak, ako se pacijent složi, sposoban iscelitelj može da asistira sa bilo kog kraja sveta. (napomena autora) Ovo nije razmena bilo kakve „energije" već razmena „informacije" na nivou Viših Ja. (Komentar urednika)

Neko, na primer, ko treba da leti avionom, nađe se u taksiju koji se pokvari na putu za aerodrom; sledeći taksi se takođe pokvari – tek tako... *tek tako*? Zar stvarno verujete da je to puka koincidencija? Avion o kome govorimo se sruši pola sata kasnije, ne ostavljajući preživele. Jedna druga osoba, stara i reumatična žena koja je jedva u stanju da hoda, počinje da prelazi ulicu. Glasno se začuje sirena, uz škripu guma, ali ova osoba nekim čudom munjevito poskoči i spasava se.

Kako se to objašnjava? Još joj nije bilo vreme da umre, te se umešalo njeno Više Ja. U jednom stotom delu sekunde, njeno Više Ja je pokrenulo takvu reakciju u njenim adrenalinskim žlezdama koje su, tokom nekoliko sekundi, snabdele njene mišiće sa dovoljno snage da izvede skok kojim je sebi spasila život. Adrenalin izlučen u krv može da omogući da se pobegne pred neposrednom opasnošću, ili da se savlada 'nepobedivo' pomoću besa ili straha. Međutim, u prevelikoj dozi adrenalin postaje smrtonosan otrov.

Nije cerebralni kanal jedini koji može da provodi poruke između Višeg Ja i Astralnog tela. Postoji još jedan kanal, ponekad, u snovima, ili, bolje da kažem, dok spavamo. U određeno vreme tokom spavanja, tvoje Više Ja je u stanju da prizove tvoje Astralno telo i prenese mu neka uputstva ili ideje, ili da ga na neki način regeneriše, okrepljujući njegovu duhovnu snagu ili ga prosvetljujući po pitanju rešenja za neke važne probleme. Iz tog razloga je od presudnog značaja da tvoje spavanje ne ometa nekakva buka ili košmari usled štetnih utisaka primljenih tokom dana. Možda ćeš bolje da razumeš značaj vaše stare francuske izreke: 'Noć donosi savet'.

Fizičko telo u kojem trenutno postojiš je već po sebi veoma složeno, ali nije ništa u poređenju sa složenošću procesa razvoja koji je prisutan kod Astralnih tela i Viših Ja. Kako bih omogućio običnim ljudima na tvojoj planeti da to shvate na najlakši mogući način, izneću svoje objašnjenje u najjednostavnijim [14] pojmovima.

Tvoj Astralno telo, koje obitava u svakom normalnom ljudskom biću, prenosi svom Višem Ja sve osećaje koji se iskuse tokom života u fizičkom telu. Ovi osećaji prolaze kroz ogroman 'filter' sačinjen od devet Viših Ja pre nego što stignu do eteričnog 'okeana' koji okružuje Duh. Ako su ovi osećaji suštinski utemeljeni na materijalizmu, Viša Ja imaju ogromne muke dok ih filtriraju, kao što se i filter za vodu pre zapuši ako je voda prljava nego ako je voda već čista.

Ako se kroz brojna životna iskustva pobrineš da Astralno telo ima koristi u duhovnom smislu, ono će sticati sve više i više duhovnog razumevanja. Posle dovoljno vremena, što može da bude između 500 i 15.000 zemaljskih godina, tvoje Više Ja neće više imati šta da pročišćava.

Ovaj njegov deo, otelovljen u Astralnom biću Mišela Demarkea, će biti toliko duhovno razvijen da će se naći na narednom nivou gde će se neposredno sučeliti sa superiornijim Višim Ja.

Ovaj proces možemo da uporedimo sa filterom od devet stupnjeva, koji treba vodu, koja prolazi kroz filter, da oslobodi od devet elemenata. Na kraju prvog stupnja, jedan će biti potpuno odstranjen, a preostaje osam. Naravno, da bi ova informacija mogla lakše da se svari, ovde se obilato služim slikovnim predstavama...

Ovo Astralno telo će, tako, da završi svoj ciklus sa Višim Ja prve kategorije, a zatim će da se odvoji od Višeg Ja broj jedan da bi se priključilo Višem Ja druge kategorije; ceo proces će biti ponovljen. Po istom osnovu, Astralno telo će biti dovoljno duhovno razvijeno i za prelazak na planetu sledeće kategorije.

Vidim da ti sve ovo nije baš najjasnije, a mnogo mi je stalo da u potpunosti razumeš sve što ti objašnjavam.

U svojoj mudrosti, Duh je pomoću Četvrte sile, obezbedio devet kategorija planeta. Sada se nalaziš na planeti Hjehuvi koja je u devetoj kategoriji; što će reći na vrhu lestvice.

Zemlja je planeta prve kategorije i, prema tome, na dnu lestvice. Šta to znači? Planeta Zemlja može da se uporedi sa obdaništem, gde je naglasak na podučavanju osnovnim društvenim vrednostima. Planeta druge kategorije bi odgovarala osnovnoj školi, gde se podučava drugim vrednostima – u obe škole je imperativ da odrasli usmeravaju. Treća kategorija obuhvata srednje škole, gde već stečena vrednosna osnova dozvoljava dalja istraživanja. Zatim bi išao na fakultet, gde s tobom postupaju kao sa odraslim, jer ne samo što bi imao stečeno izvesno znanje, već bi počeo i da prihvataš građansku odgovornost.

Ovo je način napredovanja koje se odvija na devet kategorija planeta. Što si duhovno razvijeniji, više ćeš imati koristi, na superiornoj planeti, od okruženja i opšteg načina življenja koji je napredniji. Čak i sam način ishrane je jednostavniji, što, sa svoje strane, pojednostavljuje i organizovanje tvog načina življenja; to za posledicu ima efektivniji duhovni razvoj.

Na višim planetama, sama Priroda stupa na scenu da bi asistirala 'učeniku' pa tako, kad stigneš do planeta šeste, sedme, osme i devete kategorije, ne samo da je tvoje Astralno telo visoko razvijeno, već je i fizičko telo imalo koristi od tvog razvoja.

Znamo da ti se mnogo dopalo ono što si video na našoj planeti. Kad budeš video još toga, prepoznaćeš da je to ono što na Zemlji nazivate 'rajem'; pa ipak, to još uvek nije ništa u poređenju sa pravom srećom, kad postaneš čist duh.

Moram da pazim da ovo objašnjenje ne bude predugo, jer moraš da ga preneseš od reči do reči, ne menjajući ništa u knjizi koju ćeš da napišeš. Od apsolutne je važnosti da ne dozvoliš ubacivanje tvog ličnog mišljenja.

Ne, nemoj da brineš, Tao će ti pomoći oko pojedinosti kad dođe vreme da započneš pisanje...

Sa ove planete, je moguće ili da se ostane u fizičkom telu ili da se ponovo sjedini sa Velikim Duhom u *eteru*."

Kako je izgovorio te reči, vođina Aura zasija svetlije no ikad i ja, na svoje iznenađenje, videh da on skoro nestaje u zlatnoj izmaglici, da bi se ponovo pojavio već trenutak kasnije.

„Shvatio si da je Astralno telo vrsta tela koje nastanjuje tvoje fizičko telo pamteći i beležeći sva saznanja stečena tokom svojih različitih života.

Ono može da bude obogaćeno samo duhovno – nikako materijalno. Fizičko telo je samo vozilo koje, u najvećem broju slučajeva, ostavimo iza sebe kad umremo.

Objasniću pobliže, jer vidim da te zbunjuje 'u najvećem broju slučajeva'. Hoću da kažem da neki od nas, uključujući i sve na ovoj planeti, izrazom volje mogu da regenerišu ćelije svog tela. Da, već si primetio da većina nas izgleda kao da smo istih godina. Mi smo jedna od tri najrazvijenije planete u ovoj galaksiji. Neki od nas mogu direktno da odu u ono što nazivamo *veliki eter*, pa tako i čine.

Tako, na ovoj planeti smo na stupnju veoma blizu savršenstva, kako materijalno, tako i duhovno. Ali mi imamo i svoje uloge koje treba da odigramo, kao i svaki drugi stvor koji postoji u Univerzumu; u stvari, sve, uključujući i jedan kamičak, ima svoju ulogu.

Naša uloga, budući da smo bića sa jedne superiorne planete, je da vodimo – da pomažemo u duhovnom razvoju a ponekad čak i materijalno. Mi smo u položaju da asistiramo i materijalno jer smo tehnološki najrazvijeniji od svih ljudi. Zaista, kako bi otac mogao svom detetu da pruži duhovno vođenje ako on sam nije stariji, obrazovaniji i veštiji u diplomatiji od svog deteta?

Ukoliko bi detetu trebalo fizičko kažnjavanje, kao što ponekad, nažalost, jeste slučaj, zar nije važno da roditelj bude fizički snažniji od deteta? Neke odrasle, koji odbijaju da slušaju i koji su apsolutno tvrdoglavi, takođe treba ispraviti uz pomoć fizičkih sredstava.

Ti, Mišel, dolaziš sa planete Zemlje koja se ponekad naziva i 'Planetom žalosti'. Uistinu, ovaj naziv joj odgovara, ali to je tako iz jednog određenog razloga – njena svrha je da pruži jednu posebnu vrstu okolnosti za učenje. Nije težak život razlog zbog kojeg treba tamo da intervenišeš – ne može se tek tako protiv Prirode, uništavajući umesto čuvajući ono što vam je Tvorac dao na raspolaganje; odnosno, remeteći ekološke sisteme koji su tako složeni u svom sastavu. Neke države, poput Australije, odakle si ti, počinju da pokazuju veliko uvažavanje prema ekologiji i to je korak u pravom smeru; ali, čak i u toj zemlji, šta se čini po pitanju zagađenja – zagađenja i vode i vazduha? Šta je ikada učinjeno u vezi sa jednim od najtežih oblika zagađenja? *Bukom*.

Kažem ’najtežih’ jer ljudi kao što su Australijanci ne obraćaju na to nikakvu pažnju.

Pitaj nekoga da li mu smeta saobraćajna buka i odgovor će da te iznenadi – u 85 odsto slučajeva odgovor će da bude: ’Koja buka? O čemu govoriš? Ah, ta buka – navikli smo’. I upravo zbog toga što su ’navikli’ postoji ta opasnost.“

Upravo u tom trenu, Taora, kako je nazivana ova važna figura, napravi neki pokret i ja se okretoh. Odgovarao je na pitanje koje sam postavio u mislima: „Kako on može da govori u procentima i toliko mnogo zna o našoj planeti, sa toliko tačnosti?“

Okrenuvši se, skoro mi se ote uzvik iznenađenja jer su iza mene stajale Bijastra i Latoli. Samo po sebi, to nije bilo nimalo iznenađujuće, ali prijatelji čija je visina bila 310 odnosno 280 centimetara, sada su bili umanjeni da se uklope sa mojom visinom. Sigurno sam i dalje zurio otvorenih usta, jer se Taora osmehnu.

„Možeš li da shvatiš, da ponekad, a u ovo vreme čak često, neki od *nas* žive među *vašim* ljudima na Zemlji? – eto mog odgovora na tvoje pitanje.

Da nastavim na važnu temu buke – radi se o tako velikoj opasnosti da je, ukoliko se ništa ne učini, katastrofa izvesna.

Uzmimo primer disko kluba. Ljudi koji se izlažu muzici koja se pušta na takvim mestima, a koja je uobičajeno tri puta glasnija nego što treba, svoj mozak i svoja fiziološka i astralna tela izlažu vibracijama koje su *tako* škodljive. Kad bi mogli da vide štetu koja se tako izaziva, izleteli bi iz disko kluba brže nego da je izbio požar.

Ali, vibracije ne dolaze samo od buke; one dolaze i od boja i zapanjujuće je da na vašoj planeti nisu nastavljeni eksperimenti koji su započeti na tom polju. Naši ’agenti’ su nam javili o eksperimentu sa čovekom koji je mogao da podigne izvesnu težinu. Otkriveno je (to)[1], da se njegova snaga smanjivala za 30 odsto svaki put kada bi nakratko posmatrao jedan ružičasti ekran.“

Vaša civilizacija ne obraća nimalo pažnje na takve eksperimente. U stvari, boje mogu u ogromnoj meri da utiču na ponašanje ljudskih bića, ali kontrola nad ovim uticajem zahteva da se uzme u obzir Aura pojedinca. Ako, na primer, hoćete da okrečite ili oblepite tapetama svoju spavaću sobu bojama koje vam istinski odgovaraju, morate da budete svesni boja određenih osnovnih tačaka vaše Aure.

Usklađivanjem boja zidova sa onima u vašoj Auri, možete da poboljšate ili održavate dobro zdravlje. Nadalje, vibracije koje izviru iz tih boja su od suštinske važnosti za dobru mentalnu ravnotežu, ostvarujući svoje delovanje čak i dok spavate.“

Čudio sam se kako se to od nas očekuje da znamo ove osnovne boje u svojim Aurama, kad mi na Zemlji nismo u stanju da opažamo Aure.

---

1. Urednikov dodatak

Naravno, Taora odmah odgovori, a da nisam ni morao da kažem naglas.

„Mišel, sada je vrlo važno da vaši stručnjaci osmisle neophodnu posebnu opremu, koja će da omogući opažanje Aure, jer će to, sa svoje strane, da osigura da se naprave dobri izbori na kritičnim raskršćima pred vama.

Rusi su već fotografisali Auru. To jeste početak, ali dobijeni rezultati im omogućavaju da očitaju tek prva dva slova azbuke, da tako kažemo, u poređenju sa onim što mi možemo da dešifrujemo. Čitanje Aure u cilju lečenja fizičkog tela nije ništa u poređenju sa onim što se takvim očitavanjem može postići za psihičko telo, ili za fiziološko telo. Upravo na polju psihe, na Zemlji, leže vaši najveći problemi.

Trenutno, najviše odgovornosti je uzeto za fizičko telo, ali to je velika greška. Ako je vaša psiha slaba, to će uticati na vaš fizički izgled ali, bez obzira na sve, vaše fizičko telo će se istrošiti i jednog dana umreti, dok vaša psiha, kao deo Astralnog tela, nikada ne umire. Naprotiv, što više kultivišete svoj um, manje ćete biti opterećeni svojim fizičkim telom i brže ćete proći kroz ciklus svojih života.

Mogli smo da te dovedemo na našu planetu i u Astralnom telu, ali umesto toga, doveli smo te u fizičkom telu, i to s razlogom. Vidim da već uviđaš naš razlog. Drago nam je zbog toga i zahvaljujemo ti se na spremnosti da nam asistiraš na našem zadatku.“

Taora prekide svoju priču i izgledalo je da se zamislio, dok me je istovremeno fiksirao svojim luminoznim očima. Ne mogu da kažem koliko je vremena prošlo. Znam da sam postajao sve više euforičan, a Aure tih sedam ličnosti su se postepeno menjale. Boje su na nekim mestima postale izraženije, na nekim mekše, dok su spoljnje ivice postale maglovite.

Ova izmaglica je poprimala sve više zlatne i ružičaste dok se širila i polako zamaglila svih sedam prilika. Osetih ruku od Tao na ramenu.

„Ne, Mišel, ne sanjaš. Sve je ovo sasvim stvarno.“ Govorila je vrlo glasno i, kao da hoće to da naglasi, uštinula me je za rame tako jako da je ostala modrica koja je bila vidljiva nekoliko nedelja.

„Zašto si to učinila? Nisam znao da si sposobna za takvo nasilje, Tao.“

„Žao mi je, ali nekad moramo da pribegnemo i nečem čudnom. Taoriji uvek nestaju na ovaj način – a ponekad se tako i pojave – i ti bi mogao da pomisliš da su deo nekog sna. Meni je dato zaduženje da osiguram da ti prepoznaješ ono što je stvarno.“

Na te reči, Tao me okrenu i pođoh za njom, dok smo odlazili istim putem kojim smo i došli.

7

Kontintet Mu
i Uskršnje ostrvo

Pre nego što smo izašli iz dokoa, Tao mi stavi masku – ovog puta bila je to drugačija maska. Sada sam mogao da vidim mnogo življe i sjajnije boje.

„Kako se osećaš u novom *vokiju*, Mišel? Da li dobro podnosiš svetlost?“

„Da... dobro je... tako je lepo i tako mi je...“ Rekavši to, sruših se pred noge Tao. Ona me uze u naručje i odnese do leteće platforme.

Probudio sam se u mom dokou, prilično zapanjen. Rame me je bolelo; mahinalno stavih ruku na bolno mesto i napravih grimasu.

„Stvarno mi je žao, Mišel, ali to je bilo neophodno.“ Mogao se nazreti trag griže savesti u obraćanju Tao.

„Šta mi se desilo?“

„Recimo da si se onesvestio, mada ta reč nije sasvim odgovarajuća; pre si bio preplavljen lepotom. Tvoj novi voki propušta pedeset odsto vibracija boja na ovoj planeti, dok je prošli voki ostavljao samo dvadeset odsto.“

„Samo dvadeset odsto? – to je neverovatno! Sve one zapanjujuće boje koje sam gledao – leptiri, cveće, drveće, okean... Nije ni čudo da me je oborilo s nogu. Sećam se kako sam, tokom putovanja iz Francuske za Novu Kaledoniju, svratio do ostrva Tahiti. Za vreme boravka, obišao sam ostrvo sa porodicom i prijateljima u iznajmljenom automobilu. Ostrvljani su bili predivni i pravili su očaravajuću sliku, svojim kolibama od slame podignutim na obalama laguna među bugenvilijama, hibiskusima i eksorama, crvenih, žutih, narandžastih i purpurnih boja, okruženim negovanim travnjacima u senci kokosovog drveća.

Pozadinu ovih scena činilio je plavetnilo okeana. Ceo dan smo proveli u obilasku ostrva i ja sam u svom dnevniku napisao kako je ceo taj dan bio pijanstvo za moje oči. Stvarno sam bio opijen lepotom oko mene; pa ipak, sve to nije bilo ni prineti ovoj lepoti ovde na vašoj planeti.“

Tao je slušala moj opis sa vidnim interesovanjem, smešeći se sve vreme. Stavila je ruku na moje čelo i rekla: „Sada se odmori, Mišel. Kasnije ćeš bolje da se osećaš i moći ćeš da pođeš sa mnom.“

Odmah sam zaspao i mirno spavao, bez snova; mislim da je trajalo oko 24 sata. Kada sam se probudio, bio sam odmoran i osvežen.

Tao je bila tu, a pridružile su joj se i Latoli i Bijastra. Ponovo su bile u svojoj prirodnoj veličini, što sam ja odmah prokomentarisao.

„Malo vremena je potrebno za takav preobražaj, Mišel“, objasni Bijastra, „ali to nije bitno. Danas ćemo da ti pokažemo nešto naše zemlje i upoznaćemo te s nekim mnogo zanimljivim ljudima.“ Latoli mi priđe i dotače mi rame vrhovima prstiju, baš tamo gde mi je Tao napravila modricu. Istog trena, bol nestade i osetih talase prijatnosti kako jure celim mojim telom. Ona mi uzvrati na osmeh istom merom i dade mi novu masku.

Uvideo sam da napolju i dalje moram da sužavam očne kapke zbog jake svetlosti. Tao mi dade znak da treba da se popnem na *Lativok*, kako se zvala naša leteća platforma. Ostali su odlučili da lete odvojeno, lepršajući oko našeg vozila, kao da se igraju – što su, bez sumnje, i činili. Žitelji ove planete su izgledali neprestano srećni; jedini koji su mi izgledali ozbiljno – ustvari, čak i pomalo oštro, uprkos svom prividu dobroćudnosti, bili su sedam Taorija[1].

Leteli smo velikom brzinom, nekoliko metara iznad vode i, mada je sve u meni budilo znatiželju, često sam morao da zatvaram oči kako bi se „oporavile“ od sve te blistavosti.

Ipak, izgledalo je da ću da se priviknem na to... Pitao sam se kako bih podneo da mi je Tao dala masku koja propušta sedamdeset odsto svetlosti, ili čak više.

Vrlo brzo smo se približili obali, gde su talasi udarali o zelene, crne, narandžaste i zlatne stene. Prelivanje boja na vodi, dok se lomi o stenje, pod okomitim zracima podnevnog sunca, stvaralo je prelep prizor koji se dugo pamti. Ove boje i svetlost su stvarale jednu traku, čija kristalasta struktura je bila sto puta izraženija nego kod duge na Zemlji. Podigli smo se na visinu od oko 200 metara i nastavili da putujemo iznad kontinenta.

---

1. Taorija je množina od Taora. (Komentar autora)

Tao nas je vodila iznad jedne ravnice na kojoj smo videli razne životinje – neke dvonožne, koje su ličile na male nojeve; druge su imale četiri noge i podsećale na mamute, ali dvaput veće od njih. Gledao sam i kako krave pasu uporedo sa nilskim konjima. Krave su toliko ličile na one koje imamo na Zemlji da nisam mogao da se uzdržim a da na to ne ukažem Taoi, pokazujući jedno stado, baš kao što oduševljeno dete to isto radi u zoološkom vrtu. Ona se od srca smejala.

„A zašto mi ovde ne bismo imali krave, Mišel? Pogledaj na onu stranu i videćeš magarce, a onamo su žirafe – mada su nešto više od onih na Zemlji. Pogledaj samo kako su divni oni konji dok zajedno jure."

Ustreptao sam od oduševljenja, ali nisam li stalno oduševljen ovim novim iskustvom, samo nekad više a nekad manje? Ono što me je zaista ostavljalo bez reči, zabavljajući moje prijatelje, bio je prizor konja sa glavama jako lepih žena – plavuša, brineta, neke su čak imale modro plavu kosu. Dok su galopirali, često bi u jednom skoku poletali više desetina metara uvis. Pa, da! Imali su i krila, skupljena uz telo, koja su povremeno koristili – nešto kao leteće ribe koje prate brodove ili idu ispred njih. Podigli su glave da nas vide i pokušali da dostignu brzinu Lativoka.

Tao smanji i brzinu i visinu, što je omogućilo da im priđemo na nekoliko metara. Čekalo me je još iznenađenja, jer ovi konji-žene nam povikaše nešto na jeziku koji je očigledno bio ljudski. Moja tri saputnika odgovoriše na istom jeziku, i razgovor im je očigledno prijao. Ipak, nismo se dugo zadržali na maloj visini, jer su neki konji- žene uzletali tako visoko da su skoro dodirivali naše vozilo, rizikujući da se povrede.

Ravnica iznad koje smo leteli bila je, na nekim mestima, posuta malim zaobljenim brdašcima, sva približno iste veličine. Pomenuo sam ih, a Bijastra reče da su pre milion godina ta brdašca bila vulkani. Vegetacija ispod nas se nije odlikovala bujnošću koju sam „doživeo" prilikom dolaska. Naprotiv, drveće je ovde bilo grupisano u male šumarke, a visina nije prelazila 25 metara. Dok smo tuda prolazili, poleteše velike bele ptice, na stotine njih, da bi sletele samo malo dalje, na „bezbednoj" udaljenosti. Jedan široki vodotok je tekao ka horizontu presecajući ravnicu svojim lenjim krivudanjem.

Mogao sam da razaznam nekoliko dokoa grupisanih na jednom zavoju reke. Tao je usmeravala Lativok iznad reke, spuštajući se ka nivou vode dok smo se približavali naselju. Sleteli smo na mali trg između dva dokoa i odmah su nas okružili stanovnici. Nisu se tiskali ili gurali da dođu bliže nama; bolje reći, prekinuli su ono što su trenutno radili i mirno nam se približili. Napravili su krug koji je dovoljno veliki da svi mogu jednako lako da se nađu lice u lice sa bićem s druge planete.

Ponovo sam bio pod utiskom činjenice da svi ovi ljudi izgledaju kao da su približnih godina starosti, izuzev njih 5 – 6 koji su možda bili stariji. Ovde starost nije oduzimala, već dodavala svojstvo iznenađujuće plemenitosti.

Jak utisak mi je, takođe, ostavljalo odsustvo dece na ovoj planeti; a opet, u ovom naselju i u grupi koja nam je prišla, ugledao sam šestoro-sedmoro dece. Bila su ljupka, ali nekako previše razborita za decu. Tao mi reče da imaju 8 ili 9 godina.

Od mog dolaska na Hjehuvu nisam imao priliku da sretnem tako veliki broj ovih ljudi. Gledajući ih, uviđao sam kako su smireni, uzdržani, sa licima velike lepote, kakvu sam već i očekivao. Mnogo su ličili jedni na druge, kao da su svi braća i sestre; a opet, nije li to naš prvi utisak kada se sretnemo sa grupom crnaca ili Azijata? U stvari, ista fizička različitost u crtama lica je postojala kod ovih ljudi, kao i kod ljudi različitih rasa na Zemlji.

Bili su visoki 280 – 300 cm, tako proporcionalno oblikovanih tela da je bilo zadovoljstvo gledati ih – ni previše mišićava, ni slabašna, bez ikakvih deformiteta. Kukovi su im bili nešto razvijeniji nego što bi se očekivalo za muškarca, ali, opet, čuo sam i da su neki od njih rađali decu.

Svi su imali veličanstvenu kosu – najčešće boje zlatnoblond, ili platinastoblond, ili bakarnoblond, a poneko i svetlokestenjastu. Neki, kao Tao i Bijastra, imali su tananu kosmatost na gornjoj usni, ali osim toga, nikakve druge malje po telu. (Naravno, ovo nisam mogao tada da vidim, već kasnije, kad sam imao prilike da izbliza vidim grupu nagih koji su se sunčali.) Koža im je bila kao u Arapkinja koje se štite od sunca – nije bila bleda, tipična za plavuše tako svetlih očiju. Bile su zaista tako svetle, ljubičaste i plave boje, da bih se na Zemlji pitao nisu li slepi.

Sad kad spominjem njihove duge noge i zaobljena bedra, pomišljam na naše žene trkačice na duge staze, zatim njihove skladno izvajane dojke, kod svih čvrste i lepo oblikovane, čitalac će da razume zašto sam pogrešno poverovao da je Tao nekakva žena džin kad smo se prvi put sreli. Pomislio sam kako bi žene na Zemlji beskrajno zavidele ovim ljudima zbog dojki, dok bi muškarci bili oduševljeni istim povodom...

Već sam spominjao lepotu Taoinog lica, a ostali u ovoj grupi su imali slične „klasične“ crte lica; ipak, druge bih opisao kao „ljupke“ ili „privlačne“. Svako lice, iako različitih crta i oblika, kao da je oblikovao neki umetnik.

Svako je imalo svoj jedinstveni šarm; međutim, ona najupadljivija odlika, koja se očitavala na njihovim licima i u njihovom ophođenju, bila je njihova inteligencija.

Sve skupa, nisam mogao da nađem ništa loše kod ovih ljudi grupisanih oko nas, koji su sijali osmehom dobrodošlice, koji je otkrivao savršene bele zube. Ovo fizičko savršenstvo me nije iznenadilo, jer mi je Tao još ranije napomenula njihovu sposobnost da svojom voljom regenerišu ćelije vlastitog tela. Prema tome, nije bilo razloga zbog kojih bi ova veličanstvena tela starila.

„Da li ih mi prekidamo u njihovom poslu?“ upitah Bijastru, koja se zatekla kraj mene.

„Ne, stvarno ne“, odgovorila je. Većina ljudi u ovom gradu su na godišnjem odmoru – ovo je ujedno i mesto gde ljudi dođu da meditiraju.“

Priđoše nam trojica „starijih” i Tao me zamoli da im se obratim na francuskom, i to dovoljno glasno da svi mogu da čuju. Mislim da sam rekao: „Mnogo sam radostan što sam ovde sa vama i što mogu da uživam u lepotama vaše planete. Pravi ste srećnici i ja, lično, bih voleo da živim s vama.“

Na ovaj moj govor, oni u horu uskliknuše, ne samo zbog jezika, koji većina njih nikada ranije nije čula, već i zbog smisla onoga što sam rekao, a što su oni primili telepatskim putem.

Bijastra dade znak da treba da pođemo za trojicom „starijih“, koji nas odvedoše u jedan od dokoa. Kada se nas sedmoro udobno smestismo, Tao započe: „Mišel, htela bih da te predstavim Lationusiju.“ Ona je rukom pokazivala prema jednom od troje ljudi i ja se naklonih. „Lationusi je, pre nekih 14.000 vaših godina, bio poslednji kralj kontinenta Mu na Zemlji.“

„Ne shvatam.“

„Ti ne želiš da shvatiš, Mišel, i ovog trenutka podsećaš na tolike tvoje vršnjake na Zemlji.“

Mora da sam izgledao zatečeno, jer se Tao, Bijastra i Latoli glasno nasmejaše.

„Ne gledaj me tako, Mišel; samo sam htela da te malo prodrmam. Sada, u prisustvu Lationusija, nameravam da razjasnim jednu od misterija koje izmiču mnogim stručnjacima na vašoj planeti – kojima bi, mogla bih da dodam, bilo mnogo pametnije da posvete svoje dragoceno vreme otkrivanju korisnijih stvari. Razotkriću sada ne jednu, već nekoliko misterija koje ih zaokupljaju.“

Sedišta su nam bila postavljena u krug, Tao je sedela pored Lationusija a ja naspram njih.

„Kao što već objasnih tokom puta ka Hjehuvi, Bakaratinci su na Zemlju stigli pre 1.350.000 godina. Trideset hiljada godina kasnije strašna kataklizma je izdubila mora i uzrokovala pojavu ostrva, čak i kontinenata. Spomenula sam i jedan ogromni kontinent koji se uzdizao usred Tihog okeana.

Taj kontinent se zvao ’Lamar’, ali je tebi bolje poznat kao kontinent Mu. On je izronio bukvalno u jednom komadu, da bi 2.000 godina kasnije bio rasparčan, zemljotresom, na tri osnovna kontinenta.

Tokom godina, uspostavila se vegetacija na ovim kontinentima, koji su većim delom bili u oblasti ekvatora. Trava je izrasla, nastale su šume i, postepeno, životinje su prešle preko uzanog moreuza koji je povezivao Mu sa Severnom Amerikom.

Žuta rasa, koja se bolje nosila sa katastrofalnim posledicama kataklizme, prva je počela da gradi brodove i istražuje mora. Pre oko 300.000 zemaljskih godina, iskrcali su se na severozapadnoj obali Mua, gde su naknadno osnovali i malu koloniju.

Ta kolonija se jedva nešto malo uvećala tokom vekova zbog teškoća oko iseljavanja, što bi uzelo previše vremena da se objasni, a sada nam nije bitno.

Pre oko 250.000 zemaljskih godina, stanovnici planete Aremo X3, koju smo posetili da bi uzeli uzorke tokom našeg putovanja ovamo, krenuli su na jedno istraživačko međuplanetarno putovanje i ušli u vaš sunčev sistem. Pošto su zaobišli Saturn, Jupiter, Mars i Merkur, sleteli su na Zemlju u Kini, gde je svemirski brod prouzrokovao veliku paniku među stanovništvom. Njihove legende govore o ’vatrenim zmajevima’ koji silaze s neba. Strah i nepoverenje su Kineze naterali da napadnu vanzemaljce, koji su bili primorani da upotrebe silu kako bi se odbranili. Bilo im je mrsko da to urade, jer ne samo što su bili tehnološki veoma napredni, nego su i duhovno bili visoko razvijen narod koji se gnušao ubijanja.

Krenuli su dalje i nastavili svoje istraživanje planete. Ispostavilo se da im se najviše dopao kontinent Mu, iz dva glavna razloga. Prvo, izgledao je skoro nenastanjeno, i drugo, zbog geografske širine, bio je to pravi raj.

Postali su veoma oprezni posle sukoba sa Kinezima i smatrali da bi bilo mudro da osnuju jednu bazu u koju bi mogli da se povlače, u slučaju da naiđu na ozbiljnije izlive neprijateljstva od strane Zemljana. Još nisam spomenula da je razlog njihovog istraživanja Zemlje bila njihova namera da presele nekoliko miliona ljudi sa planete Aremo X3, koja je već postala neugodno prenaseljena. Ova operacija je bila isuviše ozbiljna da bi se dozvolio rizik bilo koje vrste. Stoga je odlučeno da svoju bazu za povlačenje postave ne na Zemlji već na mesecu, koji je bio veoma blizu i smatran vrlo bezbednim.

Pedeset godina je utrošeno na uspostavljanje lunarnih baza i tek kad su one bile spremne, započela je emigracija na Mu. Sve je dobro prošlo. Mala kolonija Kineza koja je postojala na severozapadu Mua bila je potpuno razorena nekoliko decenija posle njihove prve posete, pa su sada imali ceo kotinent za sebe.

Odmah je počelo da se radi na podizanju gradova, izgradnji kanala i puteva koje su pokrili ogromnim kamenim pločama. Osnovno prevozno sredstvo im je bilo leteća kočija, slično našem Lativoku.

Sa svoje planete su uvezli životinje poput psa i armadila, koji im je na planeti Aremo X3 bio omiljen, kao i svinju."

Kad mi je ispričala o svim tim uvezenim životinjama, setio sam se koliko sam bio iznenađen kada sam video svinje i pse na onoj čuvenoj planeti tokom naše ranije posete. Odjednom mi je sve postalo sasvim jasno.

„Ovi ljudi su imali prosečnu visinu od 180 cm za muškarace, a 160 cm za žene. Njihova kosa je bila tamna, imali su lepe crne oči i svetlobronzanu kožu. Video si takve ljude kada smo zastali na Aremu X3 i mislim da si već pretpostavio da su oni preci Polinežana.

I tako su oni izgradili naselja uzduž i popreko kontinenta, uključujući 19 velikih gradova, od kojih su 7 bili sveti gradovi. Mala sela su, takođe, bila brojna, jer su ti ljudi bili veoma vešti zemljoradnici i stočari.

Politički sistem im je bio po uzoru na onaj sa Arema X3. Oni su znali još davno pre toga da je jedini način da se ispravno rukovodi zemljom, da se na čelo vlade postavi sedam muškaraca od integriteta, koji ne predstavljaju nijednu političku partiju, već su iskreno posvećeni služenju svom narodu.

Sedmi među njima je bio Vrhovni Sudija čiji je glas na zasedanju vredeo dvostruko. Ako bi, po nekom pitanju, četvorica bili protiv njega, a dvojica za, bilo je nerešeno, te bi usledili sati ili dani rasprave dok makar jedan od sedmorice ne bi bio ubeđen da promeni mišljenje. Ova rasprava se vodila u duhu inteligencije, ljubavi i brige za narod.

Ove uvažene ličnosti nisu imale veliku materijalnu korist od vođenja naroda. Njihovo zanimanje je bilo da vode i oni su to činili iz ljubavi prema služenju svojoj zemlji – time se izbegavao problem skrivanja oportunista među vođama.

„To ne može da se kaže za naše današnje narodne vođe", rekoh s primesom gorčine. „Gde su pronalaženi takvi ljudi?"

„Postupak je bio sledeći: u selu ili regionu, referendumom je biran čovek od integriteta. Nije mogao da se izabere neko poznat po lošem ophođenju ili sklonosti ka fanatizmu – izabrani je trebalo da bude ispravan u svakom pogledu, na svim poljima. Njega bi zatim poslali u najbliži grad, zajedno sa predstavnicima susednih sela i tamo bi se nastavio tok izbora.

Na primer, ako je bilo 60 sela, narod bi izabrao 60 muškaraca po osnovu njihovog *integriteta*, a *ne* zbog obećanja koja su dali, a *nisu mogli da ispune*.

Predstavnici celog naroda bi se sastali u glavnom gradu. Podelili bi ih u grupe od po šest i svakoj grupi bi bila dodeljena jedna prostorija za sastanke. Narednih deset dana grupa bi bila na okupu – zajednički bi razmenjivali mišljenja, obedovali, uživali u zabavnim programima i, na kraju, izabrali bi vođu grupe. Prema tome, ako je bilo 60 predstavnika, podeljenih u 10 grupa, bilo bi deset vođa grupa. Od ovih deset, na isti način bi se odabralo sedam, a od te sedmorice, konačno bi se došlo do Vrhovnog Vođe. Njemu je davana titula kralja.“

„Znači, on je bio republikanski kralj“, rekoha ja. Tao se na to nasmešila, a Lationusi se malo namrštio.

„Kralj je biran na ovaj način samo ako je njegov prethodnik umro a nije imenovao svog naslednika, ili ako naslednik nije jednoglasno prihvaćen od strane sedmočlanog saveta. Davana mu je titula kralja, najpre zbog toga što je on na Zemlji bio predstavnik Velikog Duha, a potom i zato što bi u devet od deset slučajeva on bio sin ili blizak rođak prethodnog kralja.“

„Znači, nešto slično metodu Rimljana.“

„Tako je. Međutim, ako bi ovaj kralj ispoljio i najmanju sklonost ka diktaturi, njegov savet bi ga svrgnuo. Ali, vratimo se našim emigrantima sa planete Aremo X3...

Njihov glavni grad, po imenu Savanasa, nalazio se na jednoj visoravni koja je gledala na Zaliv Suvatu. Visoravan se prostirala na visini od 300 metara i, izuzev dva brda, jednog na jugozapadu i drugog na jugoistoku, predstavljala je najvišu tačku kontinenta Mu.“

„Izvini Tao, smem li da te prekinem? Kada si opisivala kataklizmu koja je Zemlju pomerila sa njene ose, rekla si da traženje utočišta na mesecu nije bilo moguće jer mesec nije ni postojao – a sada kažeš da su bezbednosne baze podignute na mesecu za ove iseljenike...“

„Nije bilo meseca u vreme kada su crnci naseljavali Australiju, kao ni dugo posle toga. Postojala su dva vrlo mala meseca, mnogo ranije, pre nekih šest miliona godina, koja su se okretala oko Zemlje, i na kraju se sudarila sa njom. Zemlja nije ni bila nastanjena u to vreme pa, iako su usledile strašne kataklizme, to i nije značajno.

Pre oko 500.000 godina, Zemlja je ’zarobila’ jedan mnogo veći mesec, ovaj koji sada postoji. Prolazio je suviše blizu vaše planete i bio privučen u orbitu. To se često događa sa mesecima. To je dovelo do novih katastrofa...“

„Šta podrazumevaš kad kažeš ’prolazio suviše blizu’? Zašto se nije sudario? I šta *je* uopšte mesec?“

„Zaista je mogao da se obruši, ali to se ne dešava često. Mesec je prvobitno neka mala planeta koja se okreće oko svog sunca po spiralnoj putanji koja se sve više stešnjuje. Manje planete brže kruže spiralno od većih, jer je njihova [7] sila inercije manja.

Budući da im je spiralna putanja brža, manje planete često uspevaju da sustignu veće i, ako se previše približe, privlačna sila te planete postaje jača od sile njihovog sunca. Manja planeta počne da orbitira oko one veće, još uvek spiralnom putanjom, što će pre ili kasnije da dovede do sudara.

„Hoćeš da kažeš da će i naš divni mesec, toliko slavljen u pesmama, jednog dana da nam padne na glave?“

„Jednog dana, hoće... ali ne za još nekih 195.000 godina.“

Mora da je izgledalo kao da mi je laknulo, a moj strah delovao komično jer su se svi moji domaćini smejali.

Tao nastavi. „Kada do toga bude došlo – kada se mesec sudari sa Zemljom – to će biti kraj vaše planete. Ako ljudi na Zemlji tada ne budu dovoljno duhovno i tehnološki razvijeni, to će biti i holokaust; ali, ako budu dovoljno razvijeni, do tada će se evakuisati na neku drugu planetu. Ali, sve u svoje vreme, Mišel – jer sada, moram da završim svoju priču o kontinentu Mu.

Znači, Savanasa se nalazila na velikoj visoravni sa pogledom na ravnicu koja se uzdizala nad morem, u proseku, ne više od 30 metara. Na ovoj visoravni, u njenom središtu, izgrađena je ogromna piramida. Svaki kamen koji je upotrebljen u njenoj gradnji, a neki su težili i više od 50 tona, sečen je sa preciznošću do jedne petine milimetra, upotrebom onog što nazivamo ’ultrazvučni vibratorni sistemimi’. To je rađeno u kamenolomima Holatona, koji se sada nalazi na Uskršnjem ostrvu, a koji je jedino mesto na celom kontinentu gde je mogao da se nađe ovaj poseban kamen. Postojao je, doduše, još jedan kamenolom u Notori, na jugozapadu kontinenta.

Ogromno kamenje je prenošeno korišćenjem anti-gravitacionih tehnika, dobro poznatih ovim ljudima. (Nošene su na platformama, 20 centimetara iznad popločanih puteva, koji su izgrađeni uz pomoć istih principa kao i kod piramide.) Takvi su putevi građeni po celoj zemlji, stičući se, poput ogromne paukove mreže, u prestonici, Savanasi.

Ogromno kamenje je odnošeno u Savanasu i postavljano na svoje mesto prema uputstvima ’majstora’ odnosno glavnog arhitekte na projektu. Kada je dovršena, piramida je bila visoka tačno 440,01 metar a njene četiri strane su gledale *tačno* na četiri tačke kompasa.“

„Da li je to trebalo da bude kraljeva palata, ili njegova grobnica?“ Svima se na licu očitavalo isto smejuljenje s užitkom, koje se često javljalo nakon što bih postavio pitanje.

„Ništa te vrste, Mišel. Ova piramida je bila daleko važnija – bila je alat. Ogroman alat, priznajem, ali ništa više od alata. Isto je bila i Keopsova piramida u Egiptu, mada je bila znatno manja.“

„Alat? Molim te objasni – sada te ne pratim.“ Istina je bila da mi nije bilo lako da pratim šta Tao govori, ali mogao sam da naslutim da će mi se razotkriti jedna od velikih misterija – i to ona koja je pokrenula tolika istraživanja i bila tema mnogo toga napisanog na Zemlji.

„Do sada si sigurno shvatio“, nastavila je Tao „da se radilo o izuzetno naprednom narodu. Posedovali su duboko razumevaje Univerzalnog Zakona i koristili svoju piramidu kao ’hvatača’ kosmičkih zrakova, sila i energija, kao i zemaljskih energija.

Unutar piramide, prostorije raspoređene prema jednom preciznom planu, služile su kralju i još nekim visokim inicijatima, kao izuzetno moćni komunikacioni centri, koji omogućavaju (telepatsku)[1] komunikaciju sa drugim planetama i drugim svetovima u svemiru. Takva komunikacija sa vanzemaljcima više nije moguća za ljude sa Zemlje; ali narod kontinenta Mu, u ta vremena, pomoću prirodnih sredstava i korišćenjem kosmičkih sila, bio je u neprestanoj komunikaciji sa ostalim bićima, a mogli su, čak, i da istražuju paralelne svetove.“

„Da li je to bila jedina svrha piramide?“

„Ne baš. Njena druga primena je bila da stvara kišu. Posebnim sistemom tanjira, načinjenih od specijalne legure u kojoj je srebro bilo glavni sastojak, ovi ljudi su mogli, za nekoliko dana, da dovedu do gomilanja oblaka iznad svoje zemlje i na taj način izazovu kišu kad im je potrebna.

Tako su bili u stanju, praktično, da stvore pravi raj na celom kontinentu. Reke i izvori nikada nisu presušivali, već su lenjo tekli preko brojnih ravnica na zemlji koja je uglavnom bila ravna.

Voćke su bogato rađale, a grane se savijale pod teretom pomorandži, mandarina ili jabuka, zavisno od geografske širine. Egzotično voće čije vrste više ne postoje na Zemlji, sazrevalo je u izobilju. Jedno takvo voće, pod nazivom *Laikoti*, imalo je svojstvo da pobudi moždanu aktivnost, omogućavajući svakome ko ga pojede da reši probleme koji bi inače prevazilazili njegove sposobnosti. Ovo svojstvo nije bila droga ali je voćka, bez obzira, bila prokažena od strane mudraca. Bilo je dozvoljeno da se Laikoti gaji samo u vrtovima kralja.[2]

Međutim, budući da je čovek takav kakav jeste, voće je gajeno u tajnosti na raznim mestima svuda po kontinentu. Oni koji su uhvaćeni sa plodom voćke strogo su kažnjavani jer su neposredno odbijali pokornost kralju Mua. U stvarima religije i vladanja, njemu se pokoravalo u potpunosti, jer je bio predstavnik Velikog Duha.

---

1. (telepatsku) – dodatak urednika u dogovoru sa autorom.

2. Pišući ovu knjigu, osećam da je zanimljivo da se istakne upadljiva sličnost između ove zabrane jedenja Laikotija, iz razloga koji se tiču znanja, i biblijske zabrane Adamu da proba jabuku, po sličnom osnovu. (Komentar autora)

Kralja kao takvog nije trebalo obožavati – on je samo predstavljao nekog drugog.

Ti su ljudi verovali u Taroa, koji je bio Bog, Duh, Jedan i Jedini, Stvoritelj svega, a verovali su, naravno, u reinkarnaciju.

Ono što je za nas ovde značajno, Mišel, su važni događaji koji su se odigrali na tvojoj planeti, u davna vremena, tako da ćeš moći to da rasvetliš tvom narodu. Zato neću da se zadržavam na opisima kontinenta koji je bio dom jednoj od najbolje organizovanih civilizacija koje su ikad živele na Zemlji. Ipak, treba da znaš da je, posle 50.000 godina, populacija Mua iznosila osamdeset miliona ljudi.

Redovno su pokretane ekspedicije radi istraživanja i proučavanja aspekata planete. Na tim ekspedicijama su koristili leteće brodove, slične onome što nazivate 'letećim tanjirima'. Znalo se da je veći deo planete bio naseljen ljudima crne i žute rase, ali bilo je i belaca, mada su ovi potonji nazadovali do primitivnog stepena razvoja, jer su na samom početku izgubili tehnička znanja. Ovi belci su stigli na Zemlju u vrlo malom broju u vreme između dolaska Bakaratinaca i kolonizovanja kontinenta Mu. Nastanili su se na kontinentu vama poznatom kao Atlantida, ali, koliko iz materijalnih toliko i iz duhovnih razloga, njihova je civilizacija potpuno propala."

„Na šta misliš kad kažeš 'iz materijalnih razloga'?"

„Na prirodne katastrofe koje su sasvim uništile njihove gradove i skoro sve što bi im omogućilo da napreduju tehnološki.

Moram da naglasim sledeće: pre započinjanja njihovih istraživačkih ekspedicija po planeti, stanovnici Mua su sprovodili istraživanja pomoću piramide iz Savanase. Rezultat tih istraživanja je bila odluka da se pošalju leteći brodovi, radi kolonizovanja Nove Gvineje i južnog dela azijskog regiona – to jest, sve što je zapadno od Mua. Istovremeno su osnovali kolonije u južnoj i centralnoj Americi.

Što je još važnije, podigli su kolonijalnu bazu, koja je prerasla u ogroman grad, u oblasti koja je vašim arheolozima poznata kao Tijakuano[1], nedaleko od jezera Titikaka. Andi nisu postojali u to vreme, planine su nastale nešto kasnije, kao što ćeš uskoro da vidiš.

U Tijakuanu je izgrađena jedna ogromna pomorska luka. U ta vremena, Severna i Južna Amerika su bile ravne i na kraju je sagrađen kanal radi povezivanja jednog kopnenog mora, koje se nalazilo na mestu današnjeg Brazila, sa Tihim okeanom. To more je imalo izlaz i na Atlantski okean, pa je bilo moguće da se pređe iz jednog okeana u drugi i, tako, da se kolonizuje Atlantida..."

1. Alternativni izgovor : Tijahuanako (Napomena urednika)

„Ali kažeš da su imali leteće brodove – zašto nisu njih koristili? Ako su prokopali kanal, sigurno su nameravali da koriste brodove.“

„Koristili su svoje leteće mašine kao što se danas koriste avioni, Mišel, ali za prevoz teškog tovara, koristili su mašine na bazi antigravitacije, isto onako kako se teška vozila koriste danas na Zemlji.“

I tako su, kao što rekoh, kolonizovali kontinent Atlantidu. Mnogi belci sa Atlantide su, u to vreme, više voleli da se isele u oblast severne Evrope, jer nisu prihvatali novu vladu ni novu religiju koje su stigle sa Mua. Ti belci su krenuli svojim plovilima koja su pokretali para i vetar. Zaista, bela rasa je tada već bila otkrila parni pogon, nakon što je prošla kroz period koji nazivate ’preistorijskim’. Moram da napomenem da Britanija tada nije bila ostrvo, jer je bila povezana sa severnom Evropom, a nije postojao ni Gibraltarski moreuz, jer se Afrika prostirala do juga Evrope. Mnogi belci sa Atlantide su se iselili u severnu Afriku, mešajući se sa ukrštenom crno-žutom rasom te oblasti. Ukrštanjem su nastale nove rase u severnoj Africi, koje su se održale tokom hiljada godina, a koje su ti poznate kao Berberi, Tuarezi i drugi.

Često smo posećivali Zemlju u ta vremena. Kada bismo procenili da je povoljno vreme, išli smo u javnu posetu kralju Mua i, u skladu sa onim što je on od nas tražio ili nam saopštio, išli bismo u obilazak novih kolonija. U Indiji, na primer, ili Novoj Gvineji, ljudi sa Mua su ponekad nailazili na velike teškoće tokom asimilovanja njihove civilizacije sa onom koja je već postojala. Dolazili smo otvoreno i javno, u letelicama sličnim onoj koja je tebe dovela na Hjehuvu, mada drukčijeg oblika.

Budući da smo oduvek bili ovog stasa, visoki, a i zbog naše lepote kojom zračimo, smatrali su nas bogovima – ljudi koji nisu bili na naročito visokom stepenu razvoja, a neki su čak bili i ljudožderi.

U skladu sa našom misijom, bilo je važno da ostavimo utisak *prijateljskih* bogova u očima kolonizatora da bi mogao da se izbegne rat, nešto čega su se oni užasavali zbog svoje naprednosti, svojih verovanja i religije.

Upravo zbog naših čestih poseta u to vreme, nastale su tolike legende na Zemlji, koje opisuju ’džinove’ i ’vatrene kočije’ s nebesa.

Bili smo veliki prijatelji sa stanovnicima Mua, a moj astralni entitet je u to vreme bio u telu veoma sličnom ovome koje ’nosim’ sada.

Umetnici i vajari su se mnogo bavili nama. Obratili su se kralju Mua i uz njegov pristanak, radili na tome da nas ovekoveče. Ogromni kipovi na Holatonu[1] su primer jednog takvog dela. Oni su, za civilizaciju tog doba, bili vrhunac velike umetnosti, budući da su i po veličini i po obliku bili, kako biste vi kazali, ’stilizovani’.

---

1. Holaton (Uskršnje ostrvo) se nalazio na jugoistoku Kontinenta Mu. (Komentar autora)

Tako je izvajana i moja statua. Bila je završena i spremna za transport na jednoj od ogromnih platformi koje su se koristile širom zemlje, sa odredištem uvek u Savanasi. Glavni graditelj tog vremena je postavio te statue ili u kraljevom vrtu ili duž staze koja je vodila ka piramidi. Nažalost, kada je trebalo prevesti statuu koja je predstavljala mene, kao i nekolicinu drugih, došlo je do kataklizme koja je uništila kontinent Mu.

Ipak, Holaton je delimično pošteđen. Kad kažem ’delimično’, moraš imati na umu da su kamenolomi bili deset puta veći od njihovih današnjih ostataka. Oblast koju kataklizma nije progutala je ona u kojoj je bila moja statua.

Tako je moj stilizovani lik sačuvan na Uskršnjem ostrvu. Kada si mi rekao da si me sanjao kao statuu sa Uskršnjeg ostrva a ja ti potvrdila da sam to i bila, mislio si da govorim u prenosnom smislu, ali to je samo pola istine. Vidiš, Mišel, na neke snove, a na tvoje svakako, utiče *lakotina*. To je nešto za šta ne postoji odgovarajuća reč ni na jednom jeziku na Zemlji. Nije ti neophodno da razumeš samu pojavu, ali, pod njenim uticajem, san je *istinit*.“

Tao ovde završi svoje kazivanje, onim svojim blistavim osmehom, i dodade: „Ako ti je teško da sve ovo zapamtiš, pomoći ću ti kad dođe vreme.“

Na to ona ustade, a i mi ostali učinismo isto.

8

Uranjanje u psihosferu

Pošli smo za Lationusijem koji nas je poveo u jedan drugi deo dokoa – deo za odmor u kojem čovek može potpuno da se opustiti i gde nikakav zvuk ne dopire. Ovde nas Latoli i dvoje „starešina“ ostaviše. Lationusi, Tao, Bijastra i ja ostadosmo.

Tao objasni da, budući da moje psihičke moći još nisu dovoljno razvijene i prefinjene, a da bih ipak mogao da učestvujem u jednom važnom i izuzetnom iskustvu, moram da uzmem jedan poseban eliksir. Trebalo je da se „uroni“ u psihosferu, u vreme nestanka Mua na Zemlji, pre 14.500 godina, objasni ona.

Evo kako ja razumem pojam „psihosfera“:

Oko svake planete, od njenog postanka, nalazi se njena psihosfera *ili* vibraciona čaura koja se kreće sedam puta brže od svetlosti. Ova čaura ima funkciju upijača, ona tako reći apsorbuje (i pamti)[1] apsolutno svaki događaj koji se odigra na planeti. Sadržaj ove čaure je nedostupan nama na Zemlji – mi nikako ne možemo da „iščitamo priču“.

Dobro se zna da su u SAD angažovani naučnici i istraživači da razviju „vremeplov“ ali, sve do sada, nisu imali uspeha. Teškoća postoji, po Tao, u prilagođavanju na vibracije čaure a ne na talasne dužine. Ljudsko biće, kao sastavni deo Univerzuma može, zahvaljujući svom Astralnom telu ukoliko se ispravno obuči, da crpi koje god hoće znanje iz ove psihosfere. Naravno, ovome mora da prethodi velika obuka[2]. „Ovaj eliksir će ti omogućiti pristup psihosferi, Mišel.“

Svo četvoro se udobno smestismo na jedan poseban krevet. Mene su postavili usred trougla koji su činili Tao, Bijastra i Lationusi. Pružen mi je pehar sa nekom tečnošću i ja je popih.

1. Dodatak urednika uz saglasnost autora.

2. Velika obuka – mnogi ljudi dožive slučajan kontakt sa psihosferom dok sanjaju. Vizije heliografa, arhitekture i Prirode su veoma česte. Veliko znanje i obuka su neophodni da bi se kontrolisao pristup informacijama iz psihosfere. (Napomena urednika zasnovana na objašnjenju autora)

Bijastra i Tao zatim dotakoše prstima moju šaku i moj solarni pleksus, dok je Lationusi svoj kažiprst stavio meni odmah iznad epifize. Rekli su mi da se sasvim opustim i ničega se ne plašim, ma šta da se desi. Putovaćemo u svojim Astralnim telima a biću pod njihovim vođstvom i, time, potpuno bezbedan. To vreme mi je zauvek urezano u pamćenje. Što mi je Tao duže govorila nežno i polako, to sam se manje bojao.

Ipak, moram da priznam da sam se u početku mnogo uplašio. Odjednom, iako su mi oči bile zatvorene, bio sam zaslepljen bojama celog duginog spektra, koje zaigraše i zablistaše. Ugledao sam moja tri pratioca kraj sebe, kako zrače bojama a u isto vreme su i providni.

Selo ispod nas izgubi svoje obrise.

Imao sam neki bizaran utisak da nas četiri srebrne niti vezuju za naša fizička tela, koja su postala velika poput planina.

Odjednom, bljesak zaslepljujuće belozlatne preseče mi „vid“ i izvesno vreme iza toga niti sam šta video niti osetio.

Jedna lopta, sjajna kao sunce ali srebrne boje, pojavi se u prostoru i približi nam se neverovatnom brzinom. Požurismo kroz nju, ili bolje da kažem ja sam požurio jer, u tom momentu, nisam više bio svestan svojih pratilaca. Pošto sam probio tu srebrnu atmosferu, nisam više video ništa osim „magle“ koja me je okruživala. Nemoguće je odrediti koliko je to dugo trajalo ali, sasvim iznenada, magla nestade a pojavi se jedna četvorougaona soba, niske tavanice u kojoj su dva muškarca sedela prekrštenih nogu na jastucima prelepih boja.

Zidovi sobe su bili od fino izvajanih kamenih blokova, sa prizorima tadašnje civilizacije, sa naizgled providnim grozdovima, nekim meni nepoznatim voćem i životinjama, od kojih su neke imale ljudske glave.

Bilo je i ljudskih obličja sa glavama životinja. A onda sam video da moja tri pratioca i ja činimo „jedinicu“ koja je gasovita masa, a ipak smo mogli da se međusobno razaznamo.

„Nalazimo se u glavnoj odaji Piramide iz Savanase“, reče Lationusi. Neverovatno – Lationusi nije ni otvorio usta a obratio mi se na francuskom! Objašnjenje mi se javi kao bljesak: „To je prava telepatija, Mišel. Ne postavljaj pitanja, sve će se samo objašnjavati i ti ćeš saznati ono što treba da znaš.“

(Pošto je moj zadatak, u pisanju ove knjige, da izvestim o svojim iskustvima, moram da pokušam da objasnim što je moguće jasnije da, u stanju u kojem sam tada bio – moje Astralno telo je prošlo u psihosferu – reči *video, čuo, osetio* nisu bile prikladne, samo korisne, budući da su se osećaji sami pojavljivali „spontano“ na način koji se mnogo razlikovao od našeg uobičajenog iskustva – čak i od onoga što doživljavamo kad smo u Astralnom telu.

Događaji se odvijaju kao što to biva u snu, ponekad jako sporo, nekad zbunjujuće brzo. Posle mi je sve izgledalo očigledno a kasnije sam saznao da se to događa zbog stanja u kome sam i zato što sam pod budnim nadzorom svojih mentora.)

U trenutku sam ugledao otvor na tavanici i na samom kraju jednu zvezdu. Bio sam svestan da dve prilike razmenjuju „vidljive“ misli sa tom zvezdom. Iz njihovih epifiza potekoše niti koje su ličile na srebrni dim cigarete i prođoše kroz otvor na tavanici, da bi se spojile sa zvezdom u daljini.

Dve prilike su bile savršeno nepomične dok je oko njih lebdela blaga zlatna svetlost. Zahvaljujući stalnim instrukcijama od strane mojih pratilaca, znam da te prilike ne samo da nisu mogle da nas vide, već mi nismo mogli ni da ih uznemirimo, jer smo mi bili gledaoci iz druge dimenzije. Pažljivije sam se zagledao u njih.

Jedna prilika je bio starac duge sede brade koja je padala pored ramena; na zadnjoj strani glave je nosio kapicu od tkanine boje šafrana, sličnu onoj kakvu nose rabini.

Na sebi je imao široku žutozlatnu tuniku dugih rukava, koja ga je potpuno pokrivala.Sedeo je tako da mu se stopala nisu videla, ali ja sam „znao“ da su bosa. Šake su se dodirivale samo vrhovima prstiju oko kojih sam jasno video plavkaste iskrice, što govori o nemerljivoj snazi njegove koncentracije.

Druga prilika je izgledala kao da je istih godina, iako je imala sjajnu crnu kosu. Izuzev boje tunike, koja je bila svetlonarandžasta, odeća je u svemu ostalom bila ista kao kod njegovog druga. Bili su tako nepomični da se činilo da čak i ne dišu.

„Oni komuniciraju sa drugim svetovima, Mišel,“ objašnjeno mi je.

Odjednom, ovaj prizor nestade da bi ga istog trena zamenio drugi. Pred nama se pojavi palata u obliku pagode, krovova prekrivenih zlatom, sa kulama, kapijama, ogromnim oslikanim prozorima sa pogledom na prelepe vrtove, u njima emajlirani ribnjaci sa vodoskocima čija je voda stvarala duge ispod sunčevih zraka u zenitu. Stotine ptica su lepršale u granju drveća rasutog po nepreglednim parkovima, dodajući boju ionako čarobnom prizoru.

Ljudi u tunikama različitih stilova i boja šetali su u grupama, ispod drveća ili kraj ribnjaka. Neki su sedeli, u meditaciji, ispod zastora od biljaka koji su i bili tu radi njihove udobnosti i zaklona. Celim prizorom je dominirala građevina u daljini iza palate – džinovska piramida.

„Znao sam“ da smo mi upravo izašli iz te piramide i da sada razgledamo predivnu palatu u Svanasi, glavnom gradu Mua. Oko palate, u svim pravcima, prostirala se visoravan o kojoj je govorila Tao. Put, širok najmanje 40 metara, a izgledao je kao da je napravljen od jednog jedinog kamenog bloka, vodio je iz središta bašte ka visoravni. Bio je oivičen sa dva reda senovitog drveća, mestimično prošarana ogromnim stilizovanim statuama. Na nekima od njih su bili šeširi, zelene ili crvene boje, sa širokim obodom.

Klizili smo ovim putem, među ljudima koji su jahali konje i neke čudne četvoronožne životinje, čija je glava pomalo ličila na glavu delfina – životinje za koje nikada nisam ni čuo i čije me je postojanje iznenadilo.

„To su *Akitepayos*, Mišel, koji su odavno izumrli“, bilo mi je razjašnjeno.

Ta je životinja bila veličine krupnog konja, višebojnog repa, koji bi ponekad raširio kao lepezu, slično paunovom repu. Zadnje sapi su mu bile mnogo šire nego u konja; telo je bilo srazmerne dužine; ramena su se pomaljala poput leđnog luba nosoroga; prednje noge bile su duže od zadnjih; izuzev repa, celo telo je bilo prekriveno dugom sivom dlakom. A kad se dade u galop, prisetio sam se kamiljeg način trčanja.

Snažno sam osetio da me moji drugari vode negde drugde. Brzo prođosmo pored ljudi koji su šetali – *veoma* brzo, ali sam ipak mogao da „uhvatim“ i registrujem osobenost njihovog jezika – bio je vrlo prijatan za uho i izgleda da je imao više samoglasnika nego suglasnika.

Odmah zatim, ukazao nam se drugi prizor, slično filmu, kad se smenjuju scene, jedna za drugom. Mašine koje su izgledale kao verna kopija „letećih tanjira“, tako dragih piscima naučne fantastike, bile su poređane na jednom ogromnom polju na ivici visoravni. Ljudi su izlazili i ulazili u „leteće mašine“ koje su ih odvodile do jedne ogromne građevine, koja je nesumnjivo služila kao aerodromski terminal.

Na sletnoj stazi, leteće mašine su proizvodile zvižduk koji je bio sasvim prihvatljiv „uhu“. Rečeno je da naša percepcija zvuka i njegovog intenziteta potpuno odgovara onome što čuju ljudi koji su bili deo prizora pred nama.

Prošlo mi je kroz glavu da prisustvujem svakodnevici jako razvijenih ljudi, koji su bili *mrtvi* već hiljadama godina! Zapazio sam i da put pod našim „nogama“ nije isklesan iz jednog jedinog komada kamena kako je prvobitno izgledalo, već od niza velikih ploča koje su tako precizno sečene i postavljene da su spojevi bili jedva vidljivi.

Sa ivice visoravni, pružao se panoramski pogled na jedan veliki grad i luku, a iza njih na okean. Već sledećeg trenutka smo se našli na jednoj širokoj ulici u tom gradu, oivičenoj kućama različite veličine i arhitekture. Najveći broj kuća je imao terase okružene cvećem, a ponegde je bilo i veoma lepih ptica. One skromnije kuće bez terasa su, umesto toga, imale prelepe balkone, takođe ispunjene cvećem. Efekat je bio prelep – kao da šetamo vrtom.

Na ulici, ljudi su ili hodali ili leteli, na visini od oko 20 centimetara iznad puta, (stojeći) na malim (kružnim)[1] letećim platformama koje nisu proizvodile nikakav zvuk. Činilo se da je to vrlo prijatan način putovanja. Bilo je i onih koji su jahali na konjima.

Kada smo se, na drugom kraju ulice, našli na velikom gradskom trgu, iznenadilo me je što ne vidim nikakve butike ili tome slično. Umesto njih, tu je bila pokrivena zelena pijaca, gde je na „tezgama“ bila izložena roba koju srce ili nepce mogu da požele. Bilo je tu ribe, od koje sam prepoznao tunu, skušu, bonitoa i ražu; bilo je mnogo vrsta mesa kao i neverovatan izbor povrća. Preovladavalo je, međutim, cveće, koje kao da je ispunjavalo ceo prostor. Očito su ljudi ovde obožavali cveće – ili su ga nosili u kosi ili u rukama. „Kupci“ su se služili onim što su hteli, a ništa nisu davali zauzvrat – ni novac niti neku zamenu. Moja radoznalost je dovela našu grupu do središta pijace, prolazeći kroz tela svih tih ljudi – što je meni bilo veoma zanimljivo iskustvo.

Sva moja pitanja su dobijala odgovore, čim bi se pojavila: „Ne koriste nikakav novac jer sve pripada zajednici. Niko ne vara – život zajednice je savršeno skladan. Tokom vremena, bili su naučeni da poštuju utemeljene i dobro proučene zakone koji su im tako dobro odgovarali“.

Većina tih ljudi je bila visoka 160 – 170 cm, imali su svetlosmeđu kožu i crnu kosu i crne oči – veoma slično današnjim Polinežanima. Bilo je među njima i belaca, visine oko dva metra, plave kose i plavih očiju i malo veći broj crnaca koji su, kao i belci, bili viši rastom, a među njima bilo je više „vrsta“ – uključujući one nalik Tamilima, kao i one koji su upadljivo ličili na naše Aboridžine u Australiji.

Sišli smo ka luci u kojoj su bili usidreni brodovi raznih oblika i veličina. Pristaništa su bila izgrađena od ogromnog kamenja za koje mi je „rečeno“ da potiče iz kamenoloma u Notori, na jugozapadu kontinenta.

Čitava luka je bila veštačka tvorevina. Mogli smo da vidimo vrlo prefinjenu opremu na delu – opremu za gradnju brodova, opremu za utovar, mašine koje izvode popravke...

---

1. Komentari urednika utemeljeni na objašnjenju autora.

Brodovi u luci su, kao što već rekoh, bili vrlo raznorodni – od jedrenjaka iz osamnaestog i devetnaestog veka do savremenih jahti; od parnih brodova do ultramodernih teretnjaka sa hidrogenskim pogonom. Ogromni usidreni brodovi u zalivu bili su oni antimagnetski, antigravitacioni brodovi o kojima su mi već govorili.

Sada, dok nisu bili u upotrebi, plutali su po vodi: kad su prevozili teret od po nekoliko hiljada tona, kretali su se brzinom od 70 do 90 čvorova, tik iznad vode, bešumno.

Već mi je bilo objašnjeno da „klasični" brodovi kakvih ima u luci, potiču od ljudi iz dalekih zemalja – Indije, Japana, Kine – koje su bile kolonizovane od strane Mua ali nisu još bile u stanju da iskoriste tehnička dostignuća. Lationusi mi reče i to da su vođe Mua veći deo svog znanja iz oblasti nauke držali u tajnosti, npr. nuklearna energija, antigravitacija i ultrazvuk. Ovakva politika je omogućavala da oni održavaju svoju premoć na Zemlji i garantovala je njihovu bezbednost.

Ova scena se „prekide" i mi se nađosmo na terenu za sletanje, odakle smo, po noći posmatrali grad. Bio je potpuno osvetljen, prilično jednolično, velikim globusima, kao i Put Ra, koji je vodio ka palati u Savanasi. Globusi postavljeni na izvajane kolonade duž avenije su ga osvetljavale kao da je dan.

Objašnjeno mi je da su ovi globusi, koji su bili sferični po obliku, pretvarali nuklearnu energiju u svetlost i imali su kapacitet da rade hiljadama godina a da se ne ugase. Priznajem da nisam shvatio, ali verujem da je bilo tako.

Još jedna promena prizora i bio je dan. Velika avenija i vrtovi palate su bili puni ljudi u svetloj odeći, a na vrh piramide je bila prikačena jedna ogromna bela lopta.

Izgleda da je kralj, kojeg sam gledao kako meditira u piramidi, umro neposredno pre okupljanja ove gomile ljudi.

Uz veliku buku, lopta je eksplodirala a ljudi svi u isto vreme radosno povikaše. Ovo me je prenerazilo, jer smrt obično dovodi do suza, ali moji pratioci to objasniše:

„Mišel! Ti ne pamtiš lekcije kojima smo te učili. Kada fizičko telo umre, Astralno biće je oslobođeno. Ovi ljudi to znaju i zato proslavljaju. Kroz tri dana, kraljevo Astralno telo će napustiti Zemlju i pridružiti se Velikom Duhu, jer ovaj se kralj besprekorno držao tokom svog poslednjeg života na Zemlji, i pored jako teških odgovornosti i zadataka koji su pred njega postavljeni."

Na to nisam imao šta da odgovorim i bilo me je sramota što me je Tao uhvatila u zaboravnosti.

Odjednom se pozadina promeni; nađosmo se ispred glavnih stepenica na ulazu u palatu. Ispred nas se prostirala masa ljudi dokle je „oko“ moglo da vidi, a pored nas je bio skup velikodostojnika, među kojim i jedna prilika odevena u najfiniju moguću odeću. To je trebalo da bude novi kralj Mua.

Nešto u vezi s njim je privuklo moju pažnju. Bio mi je poznat; kao da sam ga odnekud znao, ali nisam baš mogao da ga prepoznam, ovako doteranog. Bljesnu odgovor od Lationusija: „To sam *ja*, Mišel, u jednom drugom životu. Ne prepoznaješ me ali si svestan mojih astralnih vibracija u tom telu.“

U stvari, Lationusi je u tom momentu doživljavao nešto izuzetno *unutar* već izuzetnog! Lationusi je gledao sebe, kako živi u nekom ranijem životu, a u isto vreme on živi u sadašnjem životu!

Iz ruku jednog od dostojanstvenika, novi kralj je primio veličanstvenu „dekoraciju za glavu“[1] koju je sebi stavio na glavu.

Iz gomile se začuše radosni povici. Kontinent Mu – najrazvijeniji narod na planeti, koji je vladao većim delom celokupnog stanovništva te planete, dobio je novog kralja.

Gomila kao da je bila u delirijumu od radosti. Hiljade balončića, tamnocrvenih i narandžastih, polete ka nebu, a neki orkestar poče da svira. Muzičari u „orkestru“, kojih je bilo preko dve stotine, svirali su na učvršćenim letećim platformama koje su postavljene svuda po vrtu, palati i piramidi. Na svakoj od platformi, bila je grupa muzičara koji su zajedno svirali na neopisivo čudnim instrumentima i na takav način da se zvuk prostirao kao da dopire sa džinovskih stereofonskih zvučnika.

„Muzika“ nije bila ni nalik onome što je nama poznato. Osim jedne vrste flaute koja je proizvodila tonove neke posebne frekvencije, svi instrumenti su podražavali zvuke iz prirode; na primer, vetar koji zavija, zujanje pčela u cveću, ptičji poj, kiša koja pada na jezero, talasi koji se razbijaju o obalu. Sve je tako spretno podešeno – zvuk talasa koji je nastao u samom vrtu, ide prema vama, prolazi vam preko glave i udara u podnožje velike piramide. Nikada ne bih ni pomislio da su ljudska bića, ma kako razvijena, u stanju da izvedu nešto kao što je taj orkestarski aranžman.

Masa naroda, plemići i kralj su izgleda „doživljavali“ muziku iz dubine duše, toliko su bili opčinjeni. I ja bih voleo da sam mogao da ostanem i da slušam, nezasitno, i da dozvolim sebi da me impregnira ta pesma prirode. Čak i u mojoj astralno-psihosfernoj situaciji, muzika me je „doticala“, sa opčinjavajućim efektom. „Podsetili“ su me da nisam tu da bih uživao ... Prizor nestade.

---

1. „dekoracija za glavu“ jednim delom podseća na krunu, a drugim na tijaru biskupa.
(Komentar urednika utemeljen na objašnjenju autora)

Odmah potom, prisustvovao sam jednom izuzetnom sastanku, kojem je predsedavao kralj, a uključivao je samo njegovih šest savetnika. Rečeno mi je da se radi o veoma ozbiljnoj sitauciji kada se kralj sastaje samo sa ovih šest.

Kralj je znatno ostario u međuvremenu, jer mi smo skočili 20 godina u budućnost. Svi prisutni su bili vrlo ozbiljni, raspravljajući o tehničkoj pouzdanosti seizmografa, a ja sam sve mogao da razumem u stotom delu sekunde: mogao sam da pratim njihov razgovor kao da sam jedan od njih!

Jedan od savetnika je tvrdio da se oprema već pokazala nepouzdanom, u nekim prilikama, ali da nema pravog razloga za brigu. Drugi je rekao da je seizmograf savršeno precizan jer se upravo taj model potvrdio u vreme prve katastrofe, do koje je došlo na zapadu kontinenta...

Dok su govorili, palata zadrhta, kao lišće drveta na vetru. Kralj ustade, očiju širom otvorenih od iznenađenja i straha: dva njegova savetnika padoše sa svojih stolica. Spolja se čula velika graja koja je stizala iz pravca grada.

Prizor se promeni i iznenada smo bili napolju. Mesec je bio pun i osvetljavao je vrtove palate. Sve je opet bilo mirno – isuviše mirno. Mogla se čuti samo neka prigušena tutnjava koja je dopirala s kraja grada...

Odjednom, sluge istrčaše iz palate i razleteše se u svim pravcima. Nekoliko stubova koji su držali kugle za osvetljenje avenije ležalo je na zemlji – razbijeno. Užurbano izlazeći iz palate, kralj i njegova „svita“ se popeše na jednu leteću platformu i zaputiše ka aerodromu. Mi pođosmo za njima. Oko letećih vozila na terenu, kao i na samom terminalu, vladao je pravi metež. Neki su nasrtali na vozila, vrišteći i gurajući se. Kraljeva leteća platforma se velikom brzinom kretala prema jednom od vozila koja su stajala izdvojeno: on se sa pratnjom ukrca. Ostale letelice su već uzletale, kad se iz dubine Zemlje začu zaglušujući zvuk – čudan, kontinuiran zvuk sličan grmljavini.

Pista se odjednom pocepala kao list hartije, a nas je obavio ogromni vatreni stub. Vozila koja su upravo uzletela uhvaćena su u sredini plamena i eksplodirala su. Ljudi koji su trčali po pisti nestali su u procepu. Kraljevo vozilo, još uvek na zemlji, zapalilo se i eksplodiralo.

U tom trenu, kao da je kraljeva smrt bila nekakav znak, ugledasmo veliku piramidu kako se u jednom komadu stropoštava i nestaje u procepu koji se pružao duž visoravni i širio se svakom sekundom. Piramida se za trenutak zadrža na ivici procepa, a zatim ju je, nakon silovitog potresa, progutala vatra.

Opet se prizor promenio. Gledali smo na luku i grad, koji su se valjali poput talasa okeana. Građevine počeše da se ruše, praćeno prestravljenim kricima u prizorima užasa koji su se pojavljivali i nestadoše među plamenovima.

Dešavale su se zaglušujuće eksplozije, sa izvorištem, kako sam saznao, duboko ispod Zemljine površine. Čitava predgrađa se survaše u zemlju; za njima i ogromni komadi kontinenta. Okean dojuri da popuni džinovske provalije koje su se stvarale i odjednom je cela visoravan Savanase potonula, kao neki brod koji tone, samo mnogo brže. Nastaše snažni virovi i u njima videh ljude kako se očajnički drže za plutajuće ostatke, u uzaludnom pokušaju da prežive.

Strašno mi je bilo da pristustvujem takvoj kataklizmi, iako sam znao da se dogodila pre 14.500 godina.

Započesmo brzo „razgledanje“ kontinenta, svuda nailazeći na iste katastrofe. Voda je u džinovskim talasima preplavila preostale ravnice, potapajući ih. Približili smo se jednom vulkanu koji tek što je provalio, a u njegovoj blizini stene počeše da se pomeraju ujednačenim pokretima, kao da ih neka džinovska ruka podizala iznad toka lave i stvarala planinu, tu pred našim očima. Činilo se da se sve dogodilo u kratkom vremenu, kao i nestajanje visoravni Savanasa.

Scena je opet iščezla, da bi je zamenila druga.

„Stižemo u Južnu Ameriku, Mišel, koju kataklizma još nije zahvatila. Ovde ćemo da pogledamo obalu i luku Tijakuano.Vratili smo se malo u prošlost, u vreme neposredno pre prvog potresa, kada se kralj Mua sastao sa savetnicima.“

Nalazili smo se na pristaništima velike luke Tijakuano. Bila je noć i pun mesec je osvetlio kopno, iako će uskoro zaći. Na istoku, slaba svetlost na nebu je najavljivala približavanje zore. Sve je bilo mirno. Čuvari su nadgledali pristaništa sa velikim brojem ukotvljenih brodova.

Nekolicina bučnih veseljaka se vraćala sa pijanke i uđoše u jednu zgradu koju je osvetljavala mala noćna svetiljka. Ovde smo mogli da vidimo nekoliko sferičnih globusa kao sa Mua – ali tek nekoliko.

Preleteli smo preko kanala, gde je moglo da se vidi nekoliko brodova koji su išli u smeru unutrašnjeg mora (današnji Brazil).

Naša grupica „napravi predah“ na mostu jednog lepog jedrenjaka. Blag povetarac sa zapada gurao je plovilo otpozadi. Imao je razapeto malo jedro, jer se provlačio kroz oblast zakrčenu brojnim plovilima. Na palubi su bila tri jarbola, savremenog izgleda, dužine oko 70 metara. Sudeći po obliku trupa broda, na otvorenom moru bi mogao da razvije veliku brzinu.

Trenutak kasnije, našli smo se u velikoj kabini za posadu, opremljenoj sa desetak kreveta na sprat; svi su bili zauzeti.

Svi su spavali, osim dvojice ljudi, od po tridesetak godina koji su, reklo bi se po njihovom izgledu, verovatno došli sa Mua. Sedeli su za stolom, zadubljeni u igru koja je mnogo ličila na domine. Moju pažnju privuče jedan od njih – možda malo stariji od svog druga – čija je duga tamna kosa pozadi bila vezana crvenom maramom. Bio sam privučen njemu kao što komad gvožđa biva privučen magnetu i u sekundi sam se našao iznad njega, vodeći moje drugove sa sobom.

Dok sam prolazio kroz njega, osetih skoro električni podsticaj – a osećanje ljubavi kakvo nikad do tad nisam osetio, preplavi moje biće. Osetih neko neopisivo jedinstvo sa njim, te sam sve iznova prolazio kroz njega.

„To se lako da objasniti, Mišel. Sa ovim čovekom te povezuje tvoje Astralno telo. To si *ti*, u jednom od tvojih prethodnih života. Ipak, ovde si samo kao posmatrač i nema postizanja svrhe pokušavanjem da oživiš to vreme. *Nemoj* da se unosiš.“

Nevoljno „pođoh“ za svojim pratiocima nazad do mosta.

Najednom, iz daljine na zapadu, začu se glasna eksplozija, a zatim još jedna, bliže. Nebo na zapadu je počelo da sjaji. Još bliže, usred još jačih eksplozija, gledali smo kako vulkanska erupcija osvetljava zapadno nebo u radijusu od 30 kilometara.

Kod kanala i u luci bili smo svedoci grozničavog komešanja, dok su uzvici i sirene odjekivali svuda.

Začusmo korake u trku i mornari pokuljaše do mosta. Među njima sam video i mornara koji „nosi“ moje Astralno telo, isto onoliko uplašenog kao i drugi mornari, a ja osetih snažan talas saosećanja prema tom bolom ophrvanom „sebi“.

Na kraju grada, u odsjaju vulkana, ugledah jednu sjajnu loptu kako se munjevito uzdiže ka nebu i na kraju nestaje sa vidika.

„Da, to je bio jedan od naših svemirskih brodova“, objasni Tao. „On će posmatrati kataklizmu s velike visine. Na njemu je sedamnaest ljudi koji će dati sve od sebe da pomognu preživelima, ali malo toga će moći da urade. Gledaj.“

Tlo poče da se trese i da tutnji. Još tri vulkana se probiše ispod nivoa okeana u blizini obale, da bi ih već sledećeg trenutka preplavila voda. To je, istovremeno, prouzrokovalo plimni talas visine 40 metara koji se obruši ka obali uz paklenu buku. Ipak, pre nego što je stigao do grada, tlo pod nama poče da se uzdiže. Luka, grad i cela okolina – ceo taj deo kontinenta – brzo se podigao, i preprečio put nadirućim talasima. Da bismo bolje videli, mi pođosmo naviše. To me je podsetilo na džinovsku životinju koja savija leđa dok se proteže, pošto se prethodno izvukla iz jazbine.

Zapomaganja ljudi su dopirala do nas kao danteovska dreka. Bili su izbezumljeni od panike, jer podizali su se zajedno sa gradom, kao u liftu, a činilo se kao da to podizanje nikada neće da prestane.

Brodovi su se razbili u pramparčad, udarajući o stenje koje je izbačeno iz okeana, a mornar kojeg ostavismo za sobom se bukvalno pretvorio u prah. Jedno od mojih „ja“ se upravo vratilo svome izvoru.

Izgledalo je da Zemlja u potpunosti menja svoj oblik. Grad nestade, a gusti crni oblaci se doteturaše sa zapada, donoseći sobom pljusak lave i pepela, izbačenih iz vulkana. Dve reči su se prosto nametale u tom trenutku: „grandiozno“ i „apokaliptično“.

Sve se zamagli a moji pratioci me okružiše. Bio sam svestan srebrno-sivog oblaka koji se vrtoglavom brzinom udaljavao, a Hjehuva se pojavi. Imao sam utisak da povlačimo srebrne konce, kako bismo se brzo vratili u svoja fizička tela koja kao da su nas čekala – ogromna kao planine, skupljajući se dok smo im prilazili.

Moje astralne oči su se divile lepoti boja ovde na ovoj „zlatnoj“ planeti, posle košmara koje smo ostavili za sobom.

Osetih kako me otpustiše ruke koje su mi dodirivale fizičko telo. Otvarajući oči, pogledao sam oko sebe. Moj pratilac ustade, uz osmeh, i Tao me upita da li sam dobro.

„Dobro sam, hvala. Iznenađen sam da je napolju još uvek dan.“ „Naravno da je još dan, Mišel. Šta misliš, koliko smo dugo bili odsutni?“

„Stvarno ne znam. Pet ili šest sati?“

„Ne“, reče Tao, koju je to zabavljalo. „Ne više od petnaest lorsa – oko petnaest minuta.“

Nakon toga me Tao i Bijastra uhvatiše, svaka za po jedno rame, i izvedoše me iz „sobe za odmor“, i prsnuše u smeh zbog moje zbunjenosti. Za njima pođe Lationusi, manje izražavajući svoju zasmejanost.

9

Naša „takozvana“ civilizacija

Pošto sam se pozdravio sa Lationusijem i njegovim društvom, napustili smo selo i opet se ukrcali na leteću platformu i vratili u moj doko na odmor. Ovom prilikom smo išli drugim putem, leteći iznad obrađenih njiva i zastajući dovoljno dugo da ja mogu da vidim useve žita sa velikim klasjem, koje je tamo raslo. Put nas je vodio preko jednog grada zanimljivog izgleda – ne samo da su sve građevine bile „dokoi“, od najmanje do najveće, već nije bilo ni ulica koje bi ih povezivale. Shvatio sam zašto: ljudi su se kretali „letenjem“, sa ili bez lativoka, pa prave ulice i nisu bile neophodne. Prošli smo vrlo blizu ljudi koji su ulazili i izlazili iz ogromnih dokoa, velikih kao oni u kosmičkoj luci.

„Ovo su ’fabrike’ u kojima se sprema naša hrana“, reče Tao.

„Mana i povrće koje si juče jeo verovatno su ovde spremljeni.“

Nismo se zaustavili već smo nastavili let, iznad grada a zatim iznad okeana. Ubrzo smo stigli i do ostrva na kojem je bio moj doko. Pošto smo vozilo ostavili na uobičajenom mestu, ušli smo.

„Shvataš li“, reče Tao, „da ništa nisi jeo od juče ujutru? Ako ovako nastaviš, smršaćeš. Zar nisi gladan?“

„Začudo, nisam nešto naročito gladan, a ipak, na Zemlji jedem četiri puta dnevno!“

„Nema tu ničeg čudnog, druže moj. Hrana se ovde priprema na takav način da se hranljive materije otpuštaju u pravilnim intervalima tokom dva dana. Nastavljamo da dobijamo hranljive materije, a ne preopterećujemo naše stomake. Ovo, takođe, omogućava našim umovima da ostanu bistri i budni; uostalom, naši umovi i treba da budu na prvom mestu, nije li tako?“ Klimnuo sam glavom u znak odobravanja.

Poslužili smo se jelima raznih boja i manom a onda, dok smo se sladili čašom hidromela, Tao upita: „Šta misliš o svom boravku na Hjehuvi, Mišel?“

„Šta ja mislim o tome? Možda bi posle jutrošnjeg iskustva pre trebalo da pitaš šta mislim o planeti Zemlji! Činilo mi se tokom tih... petnaest minuta – da su prošle godine. Neki trenuci su, očito, bili strašni, a neki, opet, očaravajući. Ako smem da pitam, zašto ste me poveli na taj put kroz vreme?“

„Vrlo dobro pitanje, Mišel. Drago mi je da si ga postavio. Hteli smo da ti *pokažemo* da su, pre sadašnje takozvane civilizacije, na Zemlji postojale ’prave’ civilizacije. Svakako te nismo ’kidnapovali’, kako bi ti mogao da kažeš, i doveli te nekoliko milijardi kilometara daleko, samo da bismo ti pokazali lepote naše planete.

Ti si ovde jer pripadaš civilizaciji koja je krenula pogrešnim putem.Većina naroda na Zemlji smatra da su visoko razvijeni, ali nije tako. Bolje reći, njihova kultura je dekadentna, počev od vođa i takozvane elite. Ceo sistem je iskrivljen.

Mi to znamo jer smo pomno posmatrali planetu Zemlju, posebno poslednjih godina, kao što ti je veliki Taora već rekao. U stanju smo da proučavamo ono što se događa na mnogo načina. Možemo da živimo među vama u fizičkom telu ali i kao astralna prisutnost. Mi nismo samo prisutni na vašoj planeti – mi možemo da utičemo na ponašanje nekih vaših vođa, srećom po vas. Na primer, naša intervencija je sprečila Nemačku da postane prva zemlja koja će imati na raspolaganju atomsku bombu, jer za ostali deo Zemlje bi bilo pogubno da je nacizam trijumfovao na kraju Drugog svetskog rata. Složićeš se da svaki totalitarni režim označava veliki korak unazad za civilizaciju.

Kada se milioni ljudi šalju u gasnu komoru samo zato što su Jevreji, njihove ubice ne mogu da se pohvale da su civilizovani narod.

Još manje razloga imaju Nemci da sebe smatraju izabranim narodom. Sa onakvim ponašanjem, pali su niže od bilo kog plemena ljudoždera.

Rusi koji hiljade ljudi šalju na rad u koncentracione logore a uništavaju hiljade drugih, a kao razlog navode da su ti ljudi opasnost za ’režim’ nisu ništa bolji.

Na Zemlji postoji velika potreba za disciplinom, ali ’disciplina’ ne znači diktaturu. Velik Duh, sam Stvoritelj, ne primorava nijedno stvorenje, ljudsko ili neko drugo, da učini bilo šta protiv svoje volje[1]. Svi mi imamo slobodnu volju i treba sebe da disciplinujemo da bismo duhovno napredovali.“

---

1. „svoje volje“ je prvobitno bilo„njegove volje“. Zbog toga je cela rečenica imala dvostruko značenje. ČIJE volje? Stvoritelja ili čoveka? Naravno ČOVEKA. Rečenice poput ovih su iznova pogrešno prevođene u religioznim spisima, gde se od ljudi traži da se povinuju „Božjoj volji“; što je, naravno, formulisalo sveštenstvo kako bi imalo kontrolu nad narodom. Slobodna volja je apsolutno esencijalna za bilo kakavu duhovnu evoluciju. Upotrebljavali smo oblik množine (stvorenja, ljudi) koji uklanja dvosmislenost.
(Komentar urednika zasnovana na razjašnjenju autora)

Nametanje nečije volje drugome, na način koji lišava pojedinca privilegije da ispolji svoju slobodnu volju, jedan je od najvećih zločina koji čovek može da počini.

„Ono što se sada dešava u Južnoj Africi je zločin protiv celog čovečanstva. Rasizam je zločin sam po sebi...“

„Tao“, prekidoh je, „nešto ne razumem. Kažeš da ste sprečili da Nemci prvi imaju atomsku bombu, ali zašto ste dozvolili da je imaju druge zemlje? Morate priznati da smo u odnosu na atomsko oružje stigli do tačke gde sedimo na vulkanu. Šta kažete na Hirošimu i Nagasaki – zar se ne osećate makar malo odgovornim?“

„Mišel, ti naravno vrlo uprošćeno posmatraš stvari. Za tebe je sve crno ili belo, ali postoji i mnogo nijansi sivog. Da Drugi svetski rat nije zaustavljen, kao što je bio bombardovanjem ova dva grada, bilo bi mnogo više poginulih – tri puta više nego što je bilo žrtava atomske bombe. Kako vi kažete na svom jeziku, odabrali smo manje od dva zla.

Kao što sam ti već rekla ranije, mi možemo ’da priteknemo u pomoć’ ali ne i da vodimo računa o svim detaljima jedne situacije. Moraju se poštovati stroga pravila. Bomba je morala da postoji – kao što vremenom dolazi do njenog otkrića na svim planetama. Kad već postoji, mi možemo ili da posmatramo šta se dalje događa, ili da intervenišemo. Ako intervenišemo, onda to činimo da bismo pomogli onoj ’strani’ koja je najiskrenija i najviše poštuje slobodu pojedinca.

Ako neki od vođa koji pročitaju tvoju knjigu *ne budu verovali*, ili *budu sumnjali u ono što je napisano*, zatraži da ti objasne nestanak milijardi ’igala’ koje su puštene u orbitu oko Zemlje[1] pre nekoliko godina. Neka zatim objasne drugi nestanak još nekoliko milijardi ’igala’ koje su ponovo puštene u orbitu. Ne boj se, znaće oni o čemu govoriš. Mi smo odgovorni za nestanak tih ’igala’, procenivši ih potencijalno katastrofalno opasnim po vašu planetu.

Ponekad, mi onemogućimo vaše naučnike da se ’igraju šibicama’, ali važno je da ne računate na našu pomoć kada se greške naprave. Ako procenimo da je u redu da vam ’pripomognemo’, mi to uradimo, ali ne možemo, a i ne želimo da vas automatski spasavamo iz katastrofa – to bi bilo u suprotnosti sa Univerzalnim Zakonom.

Vidiš, Mišel, čini se da je atomsko oružje usadilo strah u srca Zemljana i priznajem da je to Damoklov mač iznad vaših glava, ali nije to ona prava opasnost.

---

1. „igala“ – 11 godina posle Mišelove avanture, u publikaciji „Scientific American“, u avgustu 1998, (Vol 279 Nr 2, članak koji je napisao N. L. Johnson, str. 43 (str. 63 u američkom izdanju) objašnjava se: „80 gomilica igala je pušteno u orbitu maja 1963. kao deo telekomunikacijskog eksperimenta Ministarstva odbrane SAD. Pritisak radijacije sunčeve svetlosti (???) je trebalo da izgura ove sićušne iglice – svih 400 miliona – van orbite...“ Da li je neko ikada čuo da je išta drugo u Univerzumu izgurano iz orbite „pritiskom sunčeve svetlosti“?? Zašto koristimo rakete? Da biste ovo shvatili, pozivam vas da izračunate MASU 400 miliona igala. (Komentar urednika)

Pravu opasnost na Zemlji, po redu 'važnosti', predstavljaju: najpre *novac*, zatim *političari*; na trećem mestu su *novinari* i droge, a na četvrtom, *religije*. Ove opasnosti nemaju nikakve veze sa atomskim naoružanjem.

Kada bi ljudi na Zemlji bili zbrisani nuklearnom kataklizmom, njihova Astralna bića bi otišla tamo gde moraju posle smrti i prirodni sled smrti i ponovnog rođenja bi se održao. Opasnost nije u smrti fizičkog tela, kako milioni ljudi veruju: opasnost leži u načinu življenja pojedinca.

Na vašoj planeti, novac je najgore od svih zala. Pokušaj samo da zamisliš život bez novca...

„Vidiš", reče Tao koja je 'pročitala' moj napor, „ne možeš ni da zamisliš takav život, jer si uhvaćen u sistem.

Pa ipak, pre samo dva sata, video si da su ljudi Mua mogli da zadovolje svoje potrebe bez trošenja novca. Znam da si primetio i da su ti ljudi veoma srećni i na visokom stepenu razvoja.

U središtu civilizacije Mu bila je zajednica – i u duhovnom i u materijalnom smislu, i ona je cvetala. Naravno, ne smeš brkati 'zajednicu' (komunu) sa 'komunizmom' kakav postoji u nekim državama na Zemlji. Komunizam, kako se na Zemlji sprovodi, je bitan element totalitarnih, za razliku od demokratskih, režima i kao takav, on degradira Čoveka.

Na žalost, što se tiče novca, teško da može konstruktivno da se pomogne na Zemlji, jer se ceo vaš sistem zasniva na njemu. Ako Nemačkoj treba 5.000 tona australijske vune, ona ne može da pošalje zauzvrat, 300 Mercedesa i 50 traktora. Vaš privredni sistem ne funkcioniše tako; zato i jeste teško da se poboljša sistem.

S druge strane, mnogo bi moglo da se učini u odnosu na političare i političke stranke. Svi ste vi na istom brodu... a može da se povuče korisna paralela između jedne države, ili planete, i broda. Svaki brod mora da ima svog kapetana, ali da bi sve dobro funkcionisalo, potrebna je veština i duh saradnje među mornarima, kao i njihovo poštovanje prema svom kapetanu.

Ako je kapetan, uz sve svoje znanje, iskustvo i visprenost, još i pravedan i čestit, sva je prilika da će i njegova *posada* dati ono najbolje od sebe pod njegovim rukovodstvom. U krajnjem smislu, *suštinske vrednosti* kapetana – nezavisno od njegovih političkih ili verskih naklonosti – jesu ono što određuje učinak njegovog rada.

Zamisli, na primer, da posada treba sebi da odabere kapetana, i to više iz političkih razloga nego zbog njegovog znanja u oblasti navigacije ili pribranosti kad se pojavi opasnost. Da bi situaciju mogao bolje da zamisliš, pretpostavimo da posmatramo stvarni izbor. Stojimo na glavnom doku, a 150 članova posade se okupilo da odabere jednog od tri kandidata za zapovednika broda. Prvi je demokrata, drugi komunista, a treći konzervativac. Među članovim posade ima njih 60 komunističkog opredeljenja, 50 demokrata i 40 konzervativaca. Sada ću da ti pokažem kako cela stvar ne može da se sprovede na primeren način.

Komunistički kandidat je primoran da da neka obećanja demokratama i konzervativcima ako hoće on da pobedi; jer, on ima ’zagarantovanih’ samo 60 glasova. On mora da ubedi najmanje 16 ljudi iz drugih stranaka da je u njihovom interesu da glasaju za njega. Ali, hoće li on biti u mogućnosti da ispuni svoja obećanja? Isto, naravno, važi i za druga dva kandidata.

Kada se jedan od takvih kapetana nađe na otvorenom moru, uvek će nailaziti na izvestan broj članova posade koji su suštinski protiv njegovog komandovanja, pa će uvek postojati znatna opasnost od pobune.

Naravno, ovo nije metod kojim kapetan dolazi do zapovedništva – sva sreća da je tako. Samo sam htela da prikažem sve opasnosti koje su prisutne kada se vođa bira na osnovu političkih predubeđenja umesto na osnovu svojih sposobnosti da vodi ljude na častan način, u odgovarajućem smeru.

Dok smo na ovoj temi, moram još nešto da naglasim. Kad se naš ’kapetan-izabranik’ nađe na moru, on je jedan jedini vođa broda; s druge strane, kada je vođa jedne stranke izabran za predsednika države, on se odmah suočava sa ’vođom opozicije’. Od samog početka svoje vladavine, bez obzira da li su njegove odluke dobre ili loše, njega će sistematski kritikovati suprotstavljena stranka koja se trudi da ga sruši. Kako jedna država može ispravno da se vodi u takvom sistemu, Mišel?“

„Imaš li rešenje?“

„Naravno, i ono ti je već bilo opisano. Jedino pravo rešenje je ići za primerom vlade Mua.

To znači da se na rukovodeće mesto u državi postavi vođa čiji je jedini cilj *dobrobit naroda* – vođa koji nije motivisan lažnim ponosom ili njegovom strankom ili ličnom ambicijom prema novcu; da se ukinu političke stranke – a sa njima i nezadovoljstvo, negodovanje i mržnja koji uz njih idu; i da pružiš ruku svome susedu – da ga prihvatiš i radiš sa njim, bez obzira na razlike među vama. Ipak je on na istom brodu sa tobom, Mišel. On sa tobom deli isto selo, grad, narod, istu planetu.

Od čega je napravljena kuća u kojoj stanuješ, Mišel?“

„Od cigala, drveta, crepa, gipsa, eksera…“

„A od čega su svi ti materijali?“

„Od atoma, naravno.“

„Savršeno. Ti atomi, kao što znaš, treba da su blisko povezani da bi izgradili ciglu ili neki drugi grđevinski materijal. Šta bi se desilo kad bi se ti atomi međusobno odbijali umesto da se povezuju, kako to inače biva?“

„Raspad.“

„Eto gde smo mi. Kad odgurneš od sebe svog suseda, sina ili ćerku, ako nisi uvek spreman da pomogneš i onima koje ne voliš, ti doprinosiš raspadu svoje civilizacije. A upravo se to na Zemlji sve više i više događa, usled mržnje i *nasilja*.

Uzmi dva opštepoznata primera sa tvoje planete, koja pokazuju da nasilje nije rešenje.

Prvi je Napoleon Bonaparta: upotrebom oružja je bio u stanju da osvoji celu Evropu, a za nacionalne vođe je postavio svoju braću, kako bi izbegao opasnost od izdaje. Opšte je prihvaćeno da je Napoleon bio genije i sposoban organizator i zakonodavac, jer, i 200 godina kasnije, mnogi njegovi zakoni još uvek važe u Francuskoj. Ali šta se dogodilo sa njegovim carstvom, Mišel? Brzo se raspalo jer je zasnovano na upotrebi oružja.“

Hitler je, slično njemu, hteo silom da osvoji Evropu i poznato ti je šta se tu desilo.

Nasilje se ne isplati, i nikada neće. Umesto toga, rešenje je pre u *ljubavi* i kultivisanju uma. Da li si ikad zapazio da se svuda u svetu, a naročito u Evropi, pojavio mnogo veći broj velikih pisaca, muzičara i filozofa u devetnaestom i početkom dvadesetog veka?“

„Da, mislim da jesam.“

„A da li znaš zašto je tako?“

„Ne znam.“

„Zato što su, uporedo sa dolaskom struje, motora sa unutrašnjim sagorevanjem, automobila, aviona i drugih otkrića, ljudi na Zemlji zanemarili svoj duhovni razvoj i usredsredili se na materijalni svet.

E sada, kao što je veliki Taora objasnio, materijalizam predstavlja jednu od najvećih pretnji za vaš sadašnji život i za vaše buduće živote.

Posle političara, imate problem sa novinarima i reporterima. Ima nekih među njima, nažalost vrlo retko, koji se trude da dobro obave svoj posao i da čestito i iskreno obaveštavaju, obraćajući veliku pažnju na svoje izvore informacija; nas, međutim, jako zabrinjava što velika većina njih traži samo senzacionalnost.

Vaše televizijske stanice, takođe, emituju sve više scena *nasilja*. Kada bi oni odgovorni morali prvo da uče psihologiju, pre prihvatanja tako važnih odgovornosti, bio bi učinjen korak u pravom smeru. Čini se kao da vaši reporteri traže i prosto vrebaju prizore nasilja, ubistva, tragedije i drugih nesreća; muka nam je od njihovog ponašanja.

Vođe jedne zemlje, novinari, zapravo svako ko po svom položaju, može da utiče na narod, imaju ogromnu odgovornost prema milionima ljudi koji su, ni više ni manje do njegovi bližnji. Prečesto se događa da čak i oni koje je narod izabrao na taj položaj, zaborave na svoje obaveze u tom smislu – sve dok, koji mesec pre narednih izbora, njima ne sine da je narod nezadovoljan i da ih možda neće ponovo izabrati.

Ipak, to nije slučaj sa novinarima, koji ne moraju da pobude poverenje kod ljudi kako bi stekli svoje pozicije; a ipak poseduju sličnu moć da utiču, na dobar ili loš način.

„Zaista, u stanju su da učine mnogo toga dobrog kad skrenu pažnju javnosti na opasnost i nepravdu – i to bi trebalo da bude njihova *glavna* uloga.

Da nastavim o potrebi da ljudi na važnim mestima razumeju i umeju da primene znanje iz psihologije, navešću ti primer kako bih ilustrovala ono što mislim. Na TV vidimo sledeću vest: Jedan mladić je upravo uzeo pušku i ubio sedam ljudi, uključujući dve žene i dvoje male dece. Reporter pokazuje mrlje od krvi i leševe, i dodaje da je ubica oponašao stil jednog glumca, poznatog po ulogama nasilnika u filmovima. S kakvim posledicama? Ubica će biti ponosan – ne samo da je postao ozloglašen širom nacije, već su ga uporedili sa jednim od najpopularnijih junaka sevremenih nasilnih filmova. I više od toga – neki drugi ludak koji gleda ovog reportera i čuje komentare reportera koji neopravdano poklanjaju pažnju ovom gnusnom zločinu, biće podstaknuti da potraže svoj trenutak nacionalne ’slave’.

Takva osoba je obično neuspešna – neko ko je inhibiran, frustriran, neko koga su ignorisali i žudi za priznanjem. On je upravo video tu vest i zna da je nasilje uvek u vestima, a novinari i reporteri to nekad i preuveličaju. Možda će se njegova slika pojaviti na naslovnoj strani novina – a zašto da ne? Zatim će ga izvesti na sud i nazvati ga imenima poput ’Džek Trbosek’ ili ’Davitelj sa somotskom rukavicom’. Neće više biti običan smrtnik. Šteta koju tako neodgovorno izveštavanje može da načini je nezamisliva. Nepromišljenost i neodgovornost nisu odlike koje se mogu očigledno videti kod civilizovanih naroda. Zato kažem da vi ovde na Zemlji niste dostigli čak ni prvo slovo reči *civilizacija*.“

„A šta je rešenje?“

„Zašto postavljaš takvo pitanje, Mišel? Tebe smo izabrali jer znamo kako razmišljaš, i znamo da znaš odgovor na to pitanje. Ipak, ako insistiraš, ćućeš ga iz mojih usta. Novinari, izveštači i svi ostali čiji je posao širenje informacija ne treba da odvoje više od dva do tri reda za ovakve vesti o ubistvima. Trebalo bi da bude jednostavno: ’upravo su nam javili o ubistvu sedmoro ljudi na toj lokaciji i žao nam je da se tako nešto događa u zemlji koja sebe smatra civilizovanom’. Tačka.

Oni koji traže način da se proslave svakako bi zaobišli ubistvo kao način da to postignu, kada bi njihov trud dobio tako malo objavljenog teksta zauzvrat. Zar se ne slažeš?“

„Šta bi onda njihovi izveštaji trebalo da sadrže?“

„Ima toliko važnih stvari koje zaslužuju da se objave – vesti o događajima koji unapređuju psihu ljudi na Zemlji, a ne da im se ispira mozak na negativan način. Na primer, vest o tome kako je neko rizikovao svoj život da bi spasao dete od davljenja, ili pomoć siromašnima, da bi im se ulepšao život.“

„Naravno, potpuno se slažem s tobom, ali siguran sam da tiraž listova zavisi od senzacionalnih vesti koje sadrže.“

„I eto nas opet kod *uzroka svih zala* koji još ranije spomenuh – *novac*. On je prokletstvo koje podriva čitavu vašu civilizaciju; pa ipak, u ovom slučaju, situacija bi se mogla obrnuti kada bi odgovorni bili motivisani da se menjaju. Na bilo kojoj planeti, najveće opasnosti za čovečanstvo, suštinski, jesu psihološke a ne materijalne prirode.

Droge na sličan način utiču na psihu pojedinca – ne samo da one uništavaju fizičko zdravlje, već **obrću**[1] proces univerzalne evolucije pojedinca. Dok izazivaju stanje euforije ili veštačkog raja, one istovremeno direktno napadaju Astralno telo. Na ovome ću da se zadržim, jer je od velike važnosti.

Astralno telo mogu da oštete samo dve stvari: droge i vibracije koje proizvode neke vrste buke. Govoreći samo o drogama, mora da se shvati da one imaju uticaj koji je potpuno protiv Prirode. One ’premeštaju’ Astralno telo u neku drugu sferu u kojoj ne bi trebalo da bude. Astralno telo treba da bude ili u fizičkom telu ili sa njegovim Višim Ja, čiji je ono deo. Pod uticajem droge, Astralno telo pojedinca je kao ’uspavano’ i doživljava veštačke osećaje koji potpuno iskrivljuju njegovo/njeno rasuđivanje. Ono je u istoj situaciji u kojoj je fizičko telo tokom neke važne hirurške intervencije – kao oruđe koje iskrivimo ili lomimo ako ga neispravno koristimo za posao za koji nije predviđeno.

Zavisno od vremena koje osoba provede pod dejstvom droge, Astralno telo će propadati ili, tačnije rečeno, postajaće natopljeno pogrešnim podacima. ’Oporavak’ Astralnog tela može da potraje nekoliko života: iz tog razloga, Mišel, droge treba izbegavati po svaku cenu.“

„Ima nešto što mi sad nije jasno“, ubacih se. „Već dvaput ste mi dali droge kako biste oslobodili moje Astralno telo od fizičkog. Zar mi niste, na taj način, naneli štetu?“

„Ne, ni najmanje. Koristili smo drogu koja nije halucinogena, kako bismo potpomogli proces koji se inače sasvim prirodno odvija, uz odgovarajuću obuku. To nije droga koja ’zaslepi’ te ne predstavlja ni najmanju opasnost za tvoje Astralno telo, a njeni efekti su vrlo kratkotrajni.

Da se vratimo problemu tvoje planete, Mišel – rešenje zavisi od ljubavi, ne od novca. Neophodno je da se ljudi izdignu iznad mržnje, ljutnje, ljubomore i zavisti, pa da svako, bio on čistač ulica ili vođa zajednice, stavi svog suseda ispred sebe, nudeći svoju pomoć svakome kome je potrebna.

---

1. Naglašavanje od strane urednika.

Svakome je potrebno, i fizički i mentalno, prijateljstvo njegovog suseda – ne samo na vašoj planeti, već na svim planetama. Kao što je Isus rekao, pre 2.000 godina kada smo ga poslali k vama: ’Volite jedni druge’ – ali naravno...“

„Tao!“ opet se ubacih, takoreći bezobrazno ovaj put. „Šta *reče* u vezi sa *Isusom*?“

„Isusa smo poslali na Zemlju sa Hjehuve, Mišel, pre skoro 2.000 godina – kao što je i Lationusi bio na Zemlji i upravo se vratio.“

Od svega što mi je do sada rečeno, ovo neočekivano otkriće me je najviše zapanjilo. Istovremeno, Aura od Tao brzo promeni boju. Blaga zlatna „izmaglica“ oko njene glave postade skloro žuta, a fini vodoskok boja sa vrha glave bljesnu novom energijom.

„Zove nas veliki Taora, Mišel. Moramo odmah da idemo.“ Tao ustade. Ja sam podesio masku i krenuo za njom napolje, jako zaintrigiran ovim iznenadnim prekidom i neuobičajenom žurbom. Ukrcasmo se na leteću platformu i podigosmo se, uspravno, iznad grana drveća. Uskoro smo leteli iznad obale, zatim preko okeana, putujući brzinom mnogo većom no ikad ranije. Sunce je bilo veoma nisko na nebu i mi smo ovlaš dodirivali vodu čas smaragdnozelene a čas savršeno azurnoplave boje – ako je uopšte moguće opisati boje zemaljskim izrazima.

Ogromne ptice, s rasponom krila od oko četiri metra, presekle su nam put, neposredno ispred nas, a sunčevi zraci su osvetlili svetloroze pera njihovih krila i svetlozelena pera njihovih repova.

Ne zadugo, stigosmo do ostrva i Tao spusti platformu, opet u park, naizgled na isto mesto kao pre. Dala mi je znak da bi trebalo da pođem za njom i mi krenusmo – ona hodajući normalno a ja trčeći iza nje.

Ovom prilikom se nismo uputili ka Centralnom dokou, već smo išli drugom stazom, koja nas je na kraju dovela do drugog dokoa, podjednako velikih dimenzija kao i Centralni doko.

Dve osobe, obe više od Tao, čekale su nas ispred ulaznog svetla. Tao im se tiho obratila, zatim im se približila i kratko su se nešto dogovarali, u čemu nisam učestvovao. Oni su mirno stajali, zagledajući me radoznalo, ali bez ikakvog osmeha. Video sam njihove Aure, koje su bile manje sjajne nego kod Tao – siguran znak da nisu tako visoko duhovno razvijeni.

Neko duže vreme smo mirno čekali. Ptice iz parka se približiše, gledajući nas. Niko, osim mene, nije obraćao ni najmanju pažnju na njih; moje društvo je očigledno bilo duboko zamišljeno. Jasno se sećam, jedne ptice, nalik na rajsku pticu, koja je došla i stala između Tao i mene kao da želi da joj se divimo.

Sunce će uskoro zaći i gledao sam njegove poslednje zrake gore visoko u drveću, kako pali varnice tamnoljubičaste i zlatne među granjem. Jedno jato ptica bučno dolepršа do krošnje, prekidajući uspostavljenu tišinu. Kao da je to bio nekakav znak, Tao mi reče da skinem masku, zatvorim oči i uhvatim je za ruku kako bi mogla da me vodi. Poprilično zaintrigiran, učinih kako je kazala.

Idući napred, osetih lak otpor, koji mi je sada bio već poznat, dok smo ulazili u doko. Telepatski mi je rečeno da oči držim poluzatvorene i spustim pogled, i da u stopu pratim Tao. Odmakli smo nekih 30 koraka kada me Tao zaustavi i postavi pored sebe. I dalje telepatskim putem, reče da mogu da otvorim oči i pogledam oko sebe; to sam, polako i učinio. Preda mnom su bile tri prilike, koje su jako ličile na one tri koje sam ranije sreo. Kao i one, sedeli su prekrštenih nogu, uspravnih leđa, na blokovima prekrivenim tkaninom, a svako sedište je bilo u onoj boji koja je komplementarna osobi koja na njemu sedi.

Tao i ja smo stajali kraj dva slična sedišta sve dok nam, telepatski i bez ikakvog gesta, nije rečeno da možemo da sednemo. Pogledah diskretno oko sebe, ali nigde nisam mogao da vidim onu dvojicu što su nas sreli kod ulaza: možda su iza mene...?

Kao i ranije, Taorijeve oči su odavale utisak da su osvetljene iznutra ali, ovog puta sam mogao da im vidim Aure, blistave i svetlih boja koje su tako prijale oku.

Središnja prilika se uzdiže levitacijom, bez promene svog položaja, i polako doplovi do mene. Zastade malo ispred i iznad mene, postavljajući jednu ruku ispod mog malog mozga a drugu na levu stranu moje lobanje. Opet sam osetio ono fluidno osećanje dobrobiti, ali ovog puta sam se skoro onesvestio.

Sklonivši ruke, vratio se na svoje mesto. Možda bi trebalo da objasnim da sam za pojedinosti o načinu postavljanja ruku saznao kasnije, od Tao, jer opet nisam bio u stanju da registrujem takve sitnice. Ali sećam se – što je krajnje neprikladno za tu situaciju – da sam pomislio, pošto se on vratio na mesto: „Verovatno nikad neću videti kako se ove prilike služe svojim nogama, kao svi ostali“.

10

Jedan drugačiji vanzemaljac i moji prethodni životi

Prođe neko vreme, ne znam koliko dugo, kad instinktivno okrenuh glavu ulevo. Jedan od one dvojice koju smo ranije sreli prilazio nam je s leve strane: dovodio je neku osobu čudnog izgleda, držeći je za rame. Na trenutak sam pomislio da je to neki indijanski poglavica kakve sam viđao u filmovima. Pokušaću da ga opišem najbolje što mogu.

Bio je vrlo niskog rasta, oko 150 cm, ali ono najčudnije na njemu bila je njegova širina – bio je širok koliko i visok – kao kocka. Glava mu je bila kao lopta, smeštena direktno na ramena. Na prvi pogled, njegova kosa me je najviše asocirala na nekog poglavicu; više je ličila na perje – žuto, crveno i plavo – nego na kosu. Oči su mu bile crvene, a lice „zaravnjeno“ kao kod mongoloida. Nije imao obrve ali su mu trepavice bile četiri puta duže od mojih. Dobio je odeću sličnu mojoj, ali druge boje. Ruke i noge koje su virile van odeće bile su iste svetloplave boje kao i lice. Njegova Aura, mestimično srebrna, jasno je sijala, a oko glave je imao intenzivan zlatni oreol. Vodoskok boja sa vrha glave bio je mnogo manji nego kod Tao, uzdižući se tek nekoliko centimetara uvis. Telepatski su ga pozvali da sedne, na nekih desetak koraka levo od nas.

Ponovo je ona osoba iz sredine prostorije levitirala prema pridošlici i postavila mu ruke na glavu, ponavljajući postupak kroz koji sam ja već bio prošao.

Kada svi posedasmo, visoka prilika nam se obrati. Govorio je jezikom Hjehuve, a mene je prenerazila činjenica da razumem sve što govori, kao da govori mojim maternjim jezikom!

Videvši moje uzbuđenje, Tao telepatski reče: „Tako je, Mišel, stekao si još jednu sposobnost. Kasnije ću da ti objasnim“.

„Arki“, govorio je Taora, „ovo je Mišel, sa planete Zemlje. Dobro nam došao, na Hjehuvu, Arki. Neka te Duh prosvetli.“

Obraćajući se meni, on nastavi: „Arki nam je došao u posetu sa planete X“. (Nije mi dozvoljeno da otkrijem ime planete, kao ni razlog zbog kojeg mi je to zabranjeno.) „I zahvaljujemo mu se, kao što se zahvaljujemo tebi, Mišel, na dobroj volji da sarađujete sa nama u našoj misiji.

Arki je došao svojom A*gurom*[1], na naš poziv, samo da bi se sreo sa tobom, Mišel.“

„Hteli smo da ti vidiš svojim očima i dotakneš svojim rukama, jednog vanzemaljca koji se sasvim razlikuje od naše rase. Arki živi na planeti koja pripada istoj kategoriji kao i Zemlja, mada je u izvesnom pogledu jako različita. Te ’razlike’ su uglavnom fizičke prirode i dovele su, vremenom, do njihovog sadašnjeg fizičkog izgleda.

Hteli smo još nešto da ti pokažemo, Mišel. Arki i njegovi sunarodnici su visoko razvijeni i tehnički i duhovno, što može da te iznenadi s obzirom na njihov ’abnormalan’, skoro čudovišan, izgled. Ipak, po njegovoj Auri možeš da vidiš da je on veoma produhovljena i dobra osoba. Hteli smo, ovim iskustvom, da ti pokažemo da na izvesno vreme možemo da ti podarimo sposobnost, ne samo da vidiš Auru, već i da razumeš sve jezike – i to bez korišćenja telepatije.“

Znači, o tome je reč, pomislio sam.

„Tako je, o tome je reč“ odgovori Tao. „A sada pridite bliže, vas dvojica. Razgovarajte, dodirnite jedan drugog ako želite – jednom rečju, upoznajte se.“

Ustadoh, a i Arki učini isto. Dok je stajao, šake su mu skoro dodirivale pod. Svaka je imala po pet prstiju, ali po dva palca – jedan na istom mestu gde i naš, a drugi na mestu malog prsta. [8]

Priđosmo jedan drugome i on raširi ruke prema meni, sa isturenim ručnim zglobom i zatvorenom šakom. Osmehivao mi se, otkrivajući niz ravnih, jednakih zuba, sličnih našim, ali zelene boje. I ja sam pružio ruku, ne znajući šta drugo da uradim,a on mi se obrati na svom jeziku – koji sam sada savršeno razumeo.

---

1. Kosmička letelica s planete X koja putuje brzinom nešto manjom od brzine svetlosti. (Komentar autora)

„Mišel, mnogo mi je drago da te upoznam i voleo bih da mogu da te ugostim na mojoj planeti.“ Toplo sam mu se zahvalio i, preplavljen osećanjima, započeo rečenicu na francuskom a završio je na engleskom, što je on bez problema razumeo!

Nastavio je: „Na zahtev velikog Taora, došao sam na Hjehuvu sa planete X, planete koja je u mnogo čemu slična tvojoj. Dvaput je veća od Zemlje, sa 15 milijardi stanovnika i, kao i ostale planete te kategorije, to je ’Planeta žalosti’. Naši su problemi vrlo slični vašima: preživeli smo već dva nuklearna holokausta, kao i diktature, kriminal, epidemije, kataklizme, monetarni sistem i sve što uz to ide, religije, kultove i ostalo.

Ipak, pre oko osamdeset vaših godina (naša godina traje četiri stotine i dva dana od po 21 sat) započeli smo reformu. U stvari, tu reformu je započelo četvoro ljudi iz jednog malog sela na obali jednog od najvećih okeana. Ta grupa, koju su činila tri muškarca i jedna žena, propovedala je mir, ljubav i slobodu izražavanja. Doputovali su u glavni grad svoje zemlje i tražili prijem kod predsednika. Njihov zahtev je odbijen, jer je na vlasti bila vojna diktatura. Tokom šest dana i pet noći, njih četvoro su spavali ispred kapije palate, ništa nisu jeli, samo su pili malo vode. Njihova upornost je privukla pažnju javnosti i šestog dana, gomila od 2.000 ljudi se okupila ispred palate. Slabim glasom, njih četvoro je uveravalo okupljeni narod da treba da se udruže u ljubavi da bi promenili režim – sve dok stražari nisu prekratili ovu ’propoved’ – ubili su njih četvoro i pretili da će ubiti i neke u gomili ako se ne raziđu. Okupljeni tako i učiniše, u istinskom strahu od stražara. Ipak, seme je posejano u glavama ljudi. Pošto su razmislili, na hiljade ljudi je shvatilo da su, bez nekog mirnog međusobnog dogovora potpuno nemoćni, bespomoćni.

Proširila se vest među ljudima – bogatim, siromašnim, poslodavcima i zaposlenima, i jednog dana, posle šest meseci, cela nacija prestade sa radom.“

„Kako to misliš, ’prestade sa radom’?“ upitao sam.

„Zatvorene su elektrane, zaustavljen saobraćaj, putevi blokirani. Sve se zaustavilo. Zemljoradnici nisu isporučivali svoje proizvode; radio i televizijske mreže su prestale sa emitovanjem. Komunikacioni sistemi su isključeni. Policija je bila bespomoćna, suočena sa takvim jedinstvom, jer, za samo nekoliko sati, milioni ljudi su se uključili u ’prestanak rada’. Izgledalo je da su ljudi, dok je to trajalo, zaboravili na mržnju, ljubomoru, razlike u stavovima – sve dok su bili ujedinjeni protiv nepravde i tiranije. Policiju i vojsku takođe čine ljudi, i ti ljudi imaju svoje rođake i prijatelje u toj masi naroda.

Više se nije radilo o ubijanju četvoro ljudi. Sada je trebalo ubiti stotine hiljada ljudi kako bi se 'oslobodila' jedna elektrana.

Suočeni sa takvom odlučnošću, policija, vojska i diktator su morali da kapituliraju. Jedina pogibija do koje je došlo tokom ovog incidenta bila je pogibija 23 fanatika koji su bili deo tiraninove lične garde – vojnici su bili primorani da ih ubiju kako bi došli do njega.

„Da li su ga obesili?" upitah.

Arki se nasmeši. „Zašto, ne, Mišel. Ljudi su prestali da se služe nasiljem. Umesto toga, deportovali su ga na mesto gde više nije mogao da čini nikakvo zlo, i taj je postupak njega podstakao da se preobrati. Opet je otkrio put ljubavi i poštovanja prema ličnoj slobodi. Umro je, na kraju, kajući se za sve što je učinio. To je najuspešniji narod na našoj planeti, ali, kao i na vašoj, ima i drugih, pod vlašću nasilnih totalitarnih režima i mi činimo sve što je u našoj moći da im pomognemo.

Znamo da je sve što u ovom životu činimo vrsta obuke, kojom nam se nudi mogućnost da 'diplomiramo' i steknemo pravo na viši nivo postojanja, čak i da se zauvek oslobodimo svojih fizičkih tela. Sigurno i ti znaš da se planete svrstavaju u kategorije i da cela jedna populacija može da emigrira na neku drugu planetu, ukoliko je njihova u opasnosti, ali samo ako je planeta iste kategorije.

Budući da smo i sami prenaseljeni, a imamo visoku tehnologiju, posetili smo i vašu planetu s namerom da tu osnujemo naseobinu – namera od koje smo odustali jer bi nam vaš stepen razvoja doneo više štete od koristi.

Ovakvo razmišljanje za mene nije bilo nimalo laskavo, što je Arki sigurno primetio iz moje Aure. Osmehnuo se i nastavio. „Žao mi je, Mišel, ja govorim ono što imam bez licemerja. Mi i dalje dolazimo na Zemlju, ali samo kao posmatrači, jer želimo da učimo od vas, iz vaših grešaka. Nikada se ne mešamo, jer to i nije naša uloga, i nikada ne bismo okupirali vašu planetu, jer bi to za nas predstavljalo korak nazad. Ne treba vam zavideti – ni na materijalnom, ni tehničkom, ni duhovnom planu.

Da se vratimo na naša Astralna tela – nijedno Astralno telo ne može da pređe na planetu višeg nivoa ako nije dovoljno razvijeno. Naravno, mislimo na duhovni a ne na tehnički razvoj. Do ove evolucije dolazi zahvaljujući fizičkom telu koje se poboljšava dok napreduje ka višim nivoima, čak do ove planete. [9] Već si naučio da ima devet kategorija planeta – naše su na dnu lestvice. U našim sadašnjim fizičkim telima, dozvoljeno nam je da na ovoj planeti ostanemo samo devet dana. U skladu sa Univerzalnim Zakonom, desetog dana bi naša fizička tela umrla i niko, ni Tao ni Taora koji inače ima moć da oživi umrlog, ne bi mogao da spreči ili vrati taj proces unazad. Priroda ima veoma kruta pravila sa tačno utvrđenim merama zaštite."

„Ali, ako ja umrem ovde, možda će moje Astralno telo da ostane ovde i ja bih mogao da se, kao beba, inkarniram na Hjehuvi...?“ Bio sam ispunjen nadom zaboravljajući, na trenutak, na svoju porodicu koju volim, na Zemlji.

„Ne shvataš, Mišel. Univerzalni Zakon nalaže da se inkarniraš na Zemlji, ukoliko još nisi odslužio svoje vreme na njoj. Ali moguće je da se, kada umreš na Zemlji, kada dođe tvoje vreme, tvoje Astralno telo inkarnira u nekom telu na nekoj drugoj, razvijenijoj planeti... druge ili možda treće kategorije, možda čak i na ovoj, zavisno od tvog stepena razvoja u tom trenutku.“

„Znači, moguće je preskočiti sve kategorije i naći se na planeti devete kategorije?“ pitao sam, još uvek pun nade, jer sam definitivno smatrao da je Hjehuva pravi raj.

„Mišel, možeš li da uzmeš komad gvozdene rude i malo ugljenika, zagreješ ih koliko treba i dobiješ čist čelik? Ne. Najpre moraš da odstraniš svu nečistoću iz gvožđa; zatim, da ga mnogo puta vraćaš u peć, da se iznova prerađuje mnogo puta... koliko god je potrebno da bi se dobio prvoklasan čelik. Isto to važi i za nas: i mi moramo da se uvek iznova ’prerađujemo’ kako bismo postali savršeni, jer na kraju ćemo i mi da pristupimo Duhu koji, budući da je sam savršen, ne može da prihvati ni najmanju nesavršenost.“

„To izgleda tako komplikovano!“

„Duh, koji je sve stvorio, hteo je da tako bude i siguran sam da je za njega sve to vrlo prosto; ali za siroti ljudski mozak, priznajem da je ponekad teško da to shvati. I postaje sve teže, što smo bliže Izvoru. Zbog toga smo pokušavali, a u nekoliko navrata i uspeli, da ukinemo religije i sekte. One naizgled žele da grupišu ljude kako bi se zajedno molili ili da bi bolje shvatili Boga ili bogove; pa, ipak, sve čine mnogo komplikovanijim i teže razumljivim time što uvode rituale i zakone koje iznalaze sveštenici koji imaju u vidu svoje lične interese umesto da se pridržavaju Univerzalnog Zakona. Ja vidim po tvojoj Auri da nešto od toga već shvataš.“

Nasmešio sam se, jer je to bilo tačno, i upitao: „Na tvojoj planeti, možete li da vidite Aure i da ih ’čitate’?“

„Neki od nas su to savladali, uključujući mene, ali na tom polju smo tek nešto malo iznad vas. Međutim, mi to intenzivno proučavamo, jer znamo da je to neophodno za našu evoluciju.“

Ovde on odjednom zastade i ja shvatih da je visoka ličnost to od njega zatražila telepatskim putem.

„Sada moram da pođem, Mišel i biću sasvim srećan što to činim ako sam, u razgovoru s tobom, mogao da pomognem tebi i tvojim sunarodnicima – na Zemlji i širom Univerzuma.“

On mi pruži ruku i ja učinih isto. Uprkos tome što je ružno izgledao, nešto me je vuklo da ga poljubim i zagrlim. Voleo bih da sam to i učinio...

Kasnije sam saznao da je poginuo, zajedno sa petoricom drugih, kada je njegov brod eksplodirao samo sat vremena nakon odlaska sa Hjehuve. Ponadao sam se da će se njegov život nastaviti na nekoj gostoljubivijoj planeti... a možda će se vratiti na svoju, kako bi pomogao svom narodu – ko zna? Ja sam, u Univerzumu, sreo brata koji, slično meni, živi na Planeti žalosti– uči, u istoj školi, kako da, jednog dana, stekne večnu radost.

Kad je Arki sa svojim mentorom izašao iz sobe, ponovo sam seo kraj Tao. Taora koji mi je podario sposobnost da razumem sve jezike, sada mi se ponovo obratio.

„Mišel, Tao ti je već kazala da smo te odabrali za posetu Hjehuvi, ali još ne znaš koji je glavni motiv takvog našeg izbora. Ne samo zato što ti je um već probuđen i otvoren, već – u osnovi– zato što si ti jedan od retkih *sukua* koji danas žive na Zemlji. 'Suku' je Astralno telo koje je provelo 81 život u ljudskim fizičkim telima, i proživelo te živote [10] na planetama iste ili različitih kategorija. Iz raznih razloga, 'sukui' se vraćaju na planete nižeg nivoa, poput Zemlje, iako bi mogli da nastave da se 'uzdižu na lestvici', bez vraćanja nazad. Znaš da je devet broj Univerzuma. Ovde si u Gradu devet dokoa, koji se zasniva na Univerzalnom Zakonu. Tvoje Astralno telo ima devet puta po devet života, što te dovodi do kraja jednog od velikih ciklusa."

Opet sam bio sasvim zbunjen. Već sam pretpostavljao da mi ovo nije prvi život, pogotovo posle putovanja na Mu – ali osamdeset jedan život! Nisam ni znao da čovek može da pređe toliko mnogo...

„Može da se proživi i mnogo više, Mišel", reče Taora, prekinuvši mi misli. „Tao je u svom 216. životu, ali drugi entiteti prolaze kroz daleko manji broj. Kao što sam rekao, tebe smo odabrali među nekolicinom 'sukua' koji žive na Zemlji, ali, u cilju da stekneš potpuno razumevanje tokom posete našoj planeti, u plan smo uključili još jedno putovanje kroz vreme. Da bi bolje shvatio šta je reinkarnacija, i šta je njen cilj, dozvolićemo ti da ponovo pogledaš svoja prethodna postojanja. Ovo putovanje kroz vreme biće ti korisno kada budeš pisao knjigu, jer ćeš moći u potpunosti da razumeš njenu svrhu."

Samo što je prestao da govori, a Tao me uhvati za rame i zavrte me. Povela me je u sobu za opuštanje – koja je, kako se činilo, sastavni deo svih dokoa. Trojica Taorija pođoše za nama, i dalje u levitaciji.

Tao mi pokaza da treba da legnem na jedno veliko parče tkanine koje je ličilo na vazdušni jastuk; 'glavni' Taora je stao iza moje glave, dok su druga dvojica držala po jednu moju ruku. Tao sklopi šake iznad mog solarnog pleksusa.

Vođa zatim postavi kažiprste obe ruke preko moje epifize, i telepatski mi naredi da netremice posmatram njegove prste.

Posle nekoliko sekundi, imao sam utisak da klizim unazad neverovatnom brzinom, kroz mračan, beskrajan tunel. Zatim sam naglo izašao iz tunela, na mesto koje je izgledalo kao okno rudnika uglja. Nekoliko muškaraca, sa lampama na čelu, gurali su kolica; malo dalje, drugi su pijucima otkopavali ugalj ili ga ašovima tovarili u kolica. Pošao sam prema kraju okna gde sam mogao izbliza da vidim jednog od rudara. Izgledao mi je poznat. Neki glas u meni reče: „To je jedno od *tvojih* fizičkih tela, Mišel“. Čovek je bio visok i lepo građen. Bio je sav znojav i prekriven ugljenom prašinom, naprežući se dok je ubacivao ugalj u kolica.

Prizor se naglo promeni, kao što je to bilo tokom mog boravka u psihosferi na Muu. Saznao sam da se zove Zigfrid, kad ga je jedan drugi rudar pozvao po imenu i rekao nešto na nemačkom, što sam savršeno razumeo iako niti govorim niti razumem taj jezik. Drugi rudar zamolio je Zigfrida da pođe za njim. Pošao je ka nekoj staroj šupi, nešto većoj od ostalih u toj, reklo bi se glavnoj, ulici u selu. Ušao sam unutra za njima, gde su gorele uljane lampe a muškarci sedeli za stolovima. Zigfrid se pridružio jednoj grupi. Povikali su nešto jednom grubijanu sa prljavom keceljom i malo zatim, on im je doneo jednu flašu i nekoliko kalajnih pehara.

Na ovu scenu se nadovezala sledeća: kao da je prošlo nekoliko sati, šupa je ista, a Zigfrid se teturao da izađe, vidno pijan. Uputio se ka nizu manjih šupa, koje su sve imale dimnjake iz kojih se uvijao crnkasti dim. Naglo je otvorio vrata jedne od njih i ušao, dok sam mu ja bio za petama.

Osmoro dece, od jedne do desetak godina, svako sledeće za godinu starije, sedelo je za stolom; kašikama su se služili iz činija sa zobenom kašom neprivlačnog izgleda. Svi pogledaše oca kad je ušao, a iz očiju im se video strah. Žena, srednjeg rasta i stasa ali snažna, tamnoplave kose, grubo mu se obrati: „Gde si bio i gde je novac? Vrlo dobro znaš da deca nisu jela pasulj već dve nedelje, a ti si pijan!“

Zatim ustade i priđe Zigfridu. Kad je podigla šaku da ga ošamari, zgrabio ju je za ruku i levom pesnicom je tako jako udario da je poletela unazad.

Pala je na pod, udarivši zadnjim delom vrata o dimnjak na ognjištu i ostala na mestu mrtva.

Deca su plakala i vrištala, Zigfrid se nagnuo iznad supruge čije su beživotne oči zurile u njegove.

„Frida, Frida, hajde, ustani“, vikao je, dok mu je glas odavao sve veću zabrinutost. Uzeo ju je u ruke i pokušao da joj pomogne, ali ona nije mogla da stoji. Tek je tada, odjednom, shvatio da je mrtva. Otrežnjen, potrčao je ka vratima i izjurio napolje, i trčao sve dalje i dalje, kao sumanut.

Scena se opet promenila i Zigfrid se pojavi čvrsto vezan između dva čuvara, a jedan je stavio kukuljicu Zigfridu na glavu. I dželat je nosio kukuljicu, ali sa prorezima za oči. Bio je to grmalj od čoveka, a u džinovskoj ruci mu je bila drška sekire. Čuvar natera Zigfrida da klekne i nagne se napred tako da mu glava bude položena na kamen. Sada dželat zakorači napred i zauze svoj položaj. Sveštenik je žurno čitao molitve dok je dželat polako podizao sekiru iznad glave. Najednom je pustio da padne na Zigfridov vrat. Glava žrtve otkotrlja se po zemlji, a gomila ustuknu nekoliko koraka.

Upravo sam prisustvovao nasilnoj smrti jednog od *mojih* mnogobrojnih fizičkih tela...

Osećaj je bio jako neobičan. Sve do trenutka njegove smrti, osećao sam veliku naklonost prema tom čoveku i, mada je počinio zlodelo, sažaljevao sam ga. U momentu njegove smrti, pak, dok mu se glava kotrljala po zemlji usred žamora naroda, osetio sam ogromno olakšanje – zbog njega ali i zbog sebe.

Odmah zatim ukazao mi se sledeći prizor. Ispred mene je bilo jezero, sjajne plave vode koja je odbijala zrake dva sunca nisko na horizontu.

Jedan mali brod, bogato ali ukusno ukrašen skulpturama i slikama, plovio je preko jezera. Njime su upravljali muškarci, srednjeg rasta i crvenog lica, koristeći duge motke koje su zarivali u vodu. Ispod jednog baldahina, na kitnjasto ukrašenom tronu, sedela je jedna divna devojka zlatne kože. Njeno ovalno lice obasjavale su lepe bademaste oči i duga blond kosa koja joj je padala do struka.

Izgledala je opušteno i osmehivala se svom mladom pratiocu, koji ju je zabavljao sa užitkom. Odmah sam *znao* da je ova lepotica predstavljala mene u nekom drugom životu.

Brod se mirno kretao ka pristaništu, odakle je vodila široka staza oivičena malim procvetalim žbunjem. Staza je nestajala među drvećem koje je činilo krug oko jedne palate, čiji su krovovi bili na različitim nivoima i različitih boja.

Promenom prizora, prenesen sam u palatu i našao se u jednoj bogato ukrašenoj sobi.

Jedan zid je imao izlaz u vrt – jako lepo doteran vrt sa zapanjujućim brojem vrsta i boja.

Sluge crvenkaste kože, odeveni samo u svetlozelenu tkaninu oko bokova, užurbano su služili stotinak gostiju. Ti 'gosti' su bili oba pola i svi bogato odeveni. Svi su imali svetlozlatnu kožu, poput žene na brodu – boja kakvu mogu da dobiju plavuše na Zemlji kada se mnogo trude da pocrne.

Lepa devojka sa broda je sedela na nekom počasnom mestu sa visokim naslonom. Čula se neka tiha, nežna muzika koja kao da je dopirala iz drugog kraja sobe i iz vrta.

Jedan sluga otvori ogromna vrata i uvede mladića visokog oko 190 cm i sličnog zlatastog tena. Bio je atletski građen i ponositog držanja.

Blond kosa bakarne nijanse mu je uokviravala lice pravilnih crta. Odlučnim korakom se uputio ka devojci i poklonio se pred njom. Dok mu je nešto šaputala, dade znak sluzi koji zatim donese fotelju sličnu njenoj i postavi je kraj njene. Mladić sede, devojka mu pruži ruku koju on zadrža u svojoj ruci.

Odjednom, na neki njen znak, nekoliko puta se začu gong i nastade tišina. Gosti se okrenuše ka tom paru. Jasno i glasno, devojka se obrati slugama i gostima: „Želim da saopštim da sam izabrala sebi partnera. To je on, Ksinolini, i on će, od ovog trenutka imati sva kraljevska prava i privilegije, odmah posle mene. Zaista, biće na drugom mestu po moći u kraljevstvu, posle mene koja sam kraljica i vođa. Svako ko mu se suprotstavi ili mu učini nešto nažao, meni će morati da odgovara. Prvo dete koje budem rodila Ksinoliniju, bilo ono muško ili žensko, biće moj naslednik. Ja, Labinola, kraljica ove zemlje, tako sam odlučila".

Ona ponovo dade znak i zvuk gonga oglasi kraj njenog govora. Jedan po jedan, gosti su prilazili i klanjali se do zemlje pred Labinoli, ljubeći prvo njena stopala a zatim i Ksinolinijeva, kao znak potčinjenosti.

Tu scenu zameni nova, u istoj palati, ali drugoj prostoriji, gde su članovi kraljevske porodice sedeli u tronovima. Ovde je Labinola delila pravdu. Svakakvi ljudi su se pojavljivali pred kraljicom, a ona ih je sve pažljivo slušala.

Nešto izuzetno se zatim desilo. Uvideo sam da mogu da uđem u njeno telo. Teško je to da se objasni, ali izvesno vreme, dok sam sve to slušao i gledao, ja sam *bio* Labinola.

Mogao sam da razumem sve što je govorila, a kada bi izrekla presudu, potpuno sam se slagao sa njenim odlukama. Po šapatu iz gomile, mogao sam da osetim koliko se dive njenoj mudrosti, a nijednom se nije okrenula prema Ksinoliniju tražeći savet. Osetio sam kako me preplavljuje ogroman ponos, znajući da sam ja bio ta žena u nekom drugom životu i osetio sam, za to vreme, onaj lagani golicavi titraj koji sam počeo da prepoznajem.

Opet je sve nestalo i našao sam se u luksuznoj spavaćoj sobi. Labinola je ležala na krevetu, potpuno gola. Tri žene i dva muškarca su obletala oko nje. Približio sam joj se i video da joj je lice svo u znoju i izobličeno od porođajnih bolova. Žene, babice, i muškarci, najeminentniji lekari u kraljevstvu, izgledali su zabrinuto. Dete je krenulo da izlazi u karličnom položaju i Labinola je već bila izgubila mnogo krvi. To joj je bilo prvo dete i bila je jako iscrpljena. Prestravljenost je bila vidna u očima babica i lekara, a ja sam *znao* da je Labinola već shvatila da će da umre.

Prizor se pomerio dva sata unapred i Labinola je upravo izdahnula. Previše je iskrvarila. I dete je bilo mrtvo, ugušivši se pre dolaska na svet. Labinola, to prelepo stvorenje od dvadeset osam godina, tako lepo i dobro, upravo je oslobodila svoje Astralno telo – moje Astralno telo, da bi otpočela novi život.

Već su se redali novi prizori, prikazujući druge živote na drugim planetama – kao muškarac, žena ili dete. Dvaput sam bio prosjak, tri puta mornar. U Indiji sam bio vodonoša, kovač u Japanu gde sam živeo do svoje devedeset pete godine; rimski vojnik; crnče u Čadu koje je u njegovoj osmoj godini progutao lav; indijanski ribar na reci Amazon, koji je umro u četrdeset drugoj godini, ostavivši za sobom dvanaestoro dece; poglavica Apača koji je doživeo osamdeset šest godina; nekoliko puta sam bio seljak-zemljoradik, na Zemlji kao i na drugim planetama; a dva puta monah isposnik, u planinama Tibeta i na nekoj drugoj planeti.

Izuzev kao Labinola, kraljica koja je vladala trećinom planete, većinu svojih života sam proveo vrlo skromno. Video sam delove svih svojih osamdeset života – neki su na mene ostavili jak utisak – samo njihov opis bi ispunio čitavu jednu knjigu. Na kraju cele „predstave“ imao sam utisak da idem unazad kroz „tunel“ i, kad sam otvorio oči, Tao i tri Taorija su se blago osmehivali. Pošto su se uverili da sam se vratio nazad u svoju kožu, vođa mi se obrati sledećim rečima: „Hteli smo da ti prikažemo prošle živote, kako bi video koliko se oni razlikuju, kao da su prikačeni na neki točak. Pošto se točak okreće, tačka koja je trenutno na vrhu uskoro će biti na dnu – to je neizbežno, vidiš li?

Jednog dana si prosjak, a onda postaješ kraljica, kao Labinola koja ne samo da je na vrhu točka već je i mnogo naučila i mnogo pomogla drugima. A opet, prosjak će u mnogim slučajevima naučiti koliko i kralj, ako ne i mnogo više.

Dok si bio isposnik u planinama, pomogao si mnogo većem broju ljudi nego u većini drugih života. Ono što se najviše računa *nije* izgled, već ono što stoji *iza*".

Kada tvoje Astralno telo prihvati novo fizičko telo, jedini cilj je da ono što više nauči, a potom još i više... Već smo ti objasnili da je to u interesu tvog Višeg Ja. To je proces neprestanog prefinjavanja, do kojeg dolazi isto tako efikasno kod prosjaka kao i kod kralja ili rudara. Fizičko telo je samo oruđe. Vajarsko dleto i čekić su oruđa; oni po sebi nikada ne mogu da postanu lepi, ali u rukama umetnika mogu da pomognu stvaranju lepote. Prelepu statuu ne može umetnik da izvaja svojim golim rukama.

„Uvek treba da imaš na umu sledeće: Astralno telo, uvek, mora da se povinuje Univerzalnom Zakonu i, ako se, što je moguće više, ponaša u skladu s prirodom, može postići krajnji cilj najbržim putem."

Rekavši to, Taori se vratiše na svoja mesta, kao i mi na svoja.

Dok sam bio u tom dokou, sunce je već bilo zašlo; ipak, nisu smatrali za shodno da objasne luminozno okruženje koje nam je dozvoljavalo vidljivost od najmanje petnaest metara unutar dokoa.

I dalje sam bio usredsređen na Taorije. Gledali su me nežno, okruženi zlatnom izmaglicom koja je postajala sve gušća, i u kojoj nestadoše – kao i tokom moje prve posete.

Ovog puta, Tao blago stavi ruku na moje rame i pozva me da pođem za njom. Povela me je ka ulazu u doko, i istog trena našli smo se napolju. Svuda, osim kod ulaza, bio je mrkli mrak. Video sam najdalje tri metra ispred sebe i pitao sam se kako ćemo da nađemo leteću platformu. A onda sam se setio da Tao po mraku isto tako dobro vidi kao i po danu. Bio sam radoznao da vidim kako to izgleda – kao svaki tipični Zemljanin, tražio sam dokaz! Odmah mi je i pružen. Tao me podiže bez ikakvog napora i postavi na svoja ramena, kao što mi na Zemlji nosimo malu decu.

„Mogao bi da se sapleteš", objasni ona, dok smo išli stazom – i stvarno, izgledalo je da zna kuda ide, kao da je dan.

Ubrzo me je spustila na sedište lativoka pa i sama sela kraj mene. Masku, koju sam držao u ruci, stavio sam na kolena i mi skoro istog trena uzletesmo.

Iako sam imao mnogo poverenja u Tao, moram da priznam da sam se osećao veoma nelagodno pri letenju „na slepo“. Leteli smo između ogromnih stabala u parku a ja nisam mogao da vidim ni zvezde koje su obično jako sijale. Posle zalaska sunca su se formirali veliki oblaci koji su naše okruženje ostavili u potpunom mraku. Pored sebe sam, pak, video Auru od Tao i „buket“ na vrhu glave koji je sada bio naročito sjajan.

Ubrzali smo let , a ja sam uveren da smo po mraku leteli istom brzinom kojom letimo danju. Osetio sam kako mi kapi kiše bockaju lice. Tao dodirnu rukom neki deo mašine i ja više nisam osećao kišu. Istovremeno sam imao utisak da se zaustavljamo, pa sam se pitao šta se događa, jer sam znao da se nalazimo iznad okeana. Povremeno sam, s leve strane u daljini, uočavao obojena svetla u pokretu.

„Šta je ono?“ pitao sam Tao.

„Svetla na ulazu u dokoe na obali.“

Pokušavao sam da shvatim zašto se dokoi kreću, kad odjednom, kroz mrak koji kao da je postao još gušći, neko svetlo krenu prema nama i zaustavi se pored nas.

„Stigli smo kod tebe“, reče Tao. „Hajde.“

Opet me je podigla. Osetio sam blag pritisak, kao kad se ulazi u doko, a zatim kišu, kako mi nesmetano pada na lice.Bio je jak pljusak, ali Tao je već stajala kraj svetla i mi uđosmo u doko.

„Stigli smo tačno na vreme“, primetih.

„Zašto? Zbog kiše? Ne, ona pljušti već neko vreme. Aktivirala sam polje sile – zar nisi primetio? Posle toga nisi više osećao vetar, sećaš li se?“

„Da, ali mislio sam da smo se mi zaustavili. Ništa ne shvatam.“

Tao prasnu u smeh, koji me umiri jer je značio da ću uskoro dobiti i razjašnjenje ove misterije.

„Polje sile drži na odstojanju ne samo kišu već i vetar, pa se izgubila referentna tačka po kojoj se procenjuje da li se krećemo ili ne. Vidiš, osoba ne sme da se oslanja na opažanje.“

„Ali kako si umela da nađeš ovo mesto po mraku?“

„Kao što sam ti rekla, mi po mraku vidimo isto tako dobro. Zato i ne koristimo osvetljenje – shvatam da to tebi nije zgodno, ti mene sada ne vidiš, ali u svakom slučaju smo imali veoma ispunjen dan i bilo bi najbolje da se sada odmoriš. Daj da ti pomognem.“

Povela me je u deo za odmor i poželela laku noć. Pitao sam hoće li ostati sa mnom, ali odgovorila je da živi vrlo blizu, ne treba joj ni vozilo do tamo. Rekavši to ona ode a ja se protegnuh i uskoro zaspah.

Idućeg jutra, probudio me je glas od Tao dok se naginjala nada mnom i šaputala mi na uvo.

Kao i prvi put, primetio sam da ovom delu za odmor naziv sasvim pristaje, jer ne bih ni čuo njen glas da se nije sagnula prema meni – zvuk je ovde bio krajnje prigušen. Osim toga, čvrsto sam spavao, nisam se uopšte ni budio. Bio sam potpuno odmoran.

Ustao sam i pošao za Tao prema jezercu. Tada mi je kazala šta se dogodilo Arkiju. Vest me je jako rastužila i suze mi navreše na oči. Tao me je podsetila da je Arki nastavio u nekom drugom obliku života i da treba da ga pamtimo kao prijatelja koji nas je napustio da bi pošao negde drugde.

„Naravno da je tužno, ali ne smemo da budemo sebični, Mišel. Arkija verovatno čekaju novi doživljaji i nove radosti."

Umio sam se, a kad sam se opet pridružio Tao, uživali smo u laganom obroku i popili malo hidromela. Nisam bio gladan. Podigavši pogled, video sam sivo nebo i kišu kako pada na doko. Bilo je zanimljivo za gledanje, jer kiša se nije slivala niz doko kao što bi to bilo sa staklenom kupolom. Umesto toga, jednostavno je nestajala kada bi stigla do polja sile dokoa. Pogledao sam Tao a ona mi se smešila, videvši moje iznenađenje.

„Polje sile dislocira kapi, Mišel. To je elementarna fizika – bar za nas. Ali ima još zanimljivijih stvari koje treba proučiti a, nažalost, ti imaš premalo vremena. Ima još stvari kojima moram da te poučim, što bi tvojim sunarodnicima razjasnilo neke stvari – na primer, zagonetku u vezi sa Hristom koju sam spominjala juče kad nas je prekinuo Arkijev dolazak.

Najpre, da kažem nešto o Egiptu i Izraelu, kao i o Atlantidi, čuvenom kontinentu o kojem se na Zemlji tako često govori sa toliko oprečnih stavova.

Kao i Mu, i Atlantida je postojala, a nalazila se na severnoj hemisferi, usred Atlantskog okeana. Bila je pripojena Evropi, sa Amerikom povezana jednim zemljouzom, a sa Afrikom drugim zemljouzom na geografskoj širini Kanarskih ostrva. Bila je nešto veća od Australije. U njoj su živeli stanovnici Mua, pre oko 30.000 godina – u stvari, to je i bila kolonija Mua. Tu je živela i jedna bela rasa – visoki ljudi blond kose i plavih očiju. Zemljom su vladali Maje, izuzetno obrazovani kolonizatori sa Mua koji su tu podigli kopiju piramide iz Savanase.

Pre sedamnaest hiljada godina, oni su temeljno istražili Mediteran, idući preko severa Afrike gde su Arapima (potomci nastali ukrštanjem žutih i crnih Bakaratinjana) preneli mnoga znanja – kako materijalna, tako i duhovna. Numeričko pismo, na primer, koje Arapi još uvek koriste, potiče sa Atlantide i, naravno, sa Mua.

Išli su u Grčku gde su osnovali malu koloniju, pa grčki alfabet skoro sasvim preslikava alfabet Mua.

Konačno su došli u zemlju čiji su se stanovnici nazivali Aranka a koju ti poznaješ kao Egipat. Tu su osnovali jaku koloniju sa jednim velikim čovekom, po imenu Tot, kao vrhovnim vođom. Doneti su zakoni koji su izražavali stavove Mua i organizacione principe Atlantide. Poboljšane su vrste biljaka; uvedene su nove tehnike odgajanja stoke, novi metodi ratarstva, grnčarstva i tkanja.

Tot je bio veliki čovek Atlantide, izuzetnog materijalnog i duhovnog znanja. Podigao je naselja, izgradio hramove i, pred samu smrt, sagradio ono što je poznato pod nazivom Velika piramida. Svaki put kada bi veliki kolonizatori procenili da nova kolonija ima potencijala da postane velika, materijalno i duhovno, sagradili bi posebnu piramidu – oruđe – što si i sam mogao da vidiš na Muu. U Egiptu su izgradili Veliku piramidu po ugledu na piramidu iz Savanase, samo tri puta manju. Te piramide su jedinstvene i, da bi mogle da ispune svoju funkciju 'oruđa', njihove dimenzije i specifikacije moraju precizno da se drže uzora, kao i njihova orijentacija."

„Da li znaš koliko je vremena trebalo da je izgrade?"

„Prilično brzo su je sagradili – za samo devet godina, jer su Tot i njegovi majstori arhitekte poznavali tajne antigravitacije koje su doneli sa kontinenta Mu, kao i tajne sečenja stena korišćenjem – da ih tako nazovemo – 'elektro-ultrazvukova'."

„Ali stručnjaci na Zemlji smatraju da ju je sagradio faraon Keops."

„To nije tačno, Mišel. To svakako nije jedina greška koju su naučnici na Zemlji napravili. S druge strane, mogu da potvrdim da je faraon Keops koristio piramidu onako kako je to i bilo predviđeno."

„Maja-Atlantiđani nisu bili jedini koji su istraživali i kolonizovali. Nestali pre više hiljada godina, Nage su kolonizovali Burmu, Indiju i konačno stigli do obala Egipta, negde na geografskoj širini Rakove obratnice. I oni su osnovali jednu uspešnu koloniju i osvojili gornji Egipat. Obe grupe kolonizatora su uvodile slične inovacije. Nage su podigle veliki grad koji se zvao Maju, na obalama Crvenog mora. Domoroci te oblasti išli su u njihove škole, polako postajali asimilovani od strane kolonizatora i tako je nastala egipatska rasa.

Međutim, pre oko 5.000 godina, Nage na severu Egipta i Maja-Atlantiđani su započeli rat čiji je povod bio beznačajan. Atlantiđani, čija se vera znatno razlikovala od religije Mua, verovali su u reinkarnaciju duše (Astralno telo) u zemlji svojih predaka. Smatrali su da duša putuje na zapad, tamo odakle su i došli. Verovanje Naga je bilo slično, osim što su tvrdili da duša putuje na istok, jer su oni došli sa istoka.

Dve godine su oni zapravo ratovali oko ove razlike u mišljenju, ali to nije bio neki strašno surov rat, budući da su obe grupe predstavljale suštinski miroljubive ljude, te su se konačno udružili i stvorili ujedinjeni Egipat.

Prvi kralj Ujedinjenog Egipta, i donjeg i gornjeg, bio je Mena. On je osnovao grad Memfis. Izabran je istim onim metodom koji se koristi na Muu – metod koji u Egiptu nije potrajao usled snaženja sveštenstva koje je, malo pomalo, faraone stavilo pod svoje. Ova situacija je potrajala tokom godina, s tom razlikom što su faraoni bili potčinjeni sveštenstvu, uz neke izuzetke. Jedan takav izuzetak bio je faraon Atnaton[1] kojeg su sveštenici otrovali. Pred svoju smrt, izjavio je sledeće: 'Vreme koje sam proveo na Zemlji bilo je doba u kojem se nije razumela *jednostavnost* istine i mnogi su je odbacivali'. Kao što to često biva sa verskim sektama, egipatski sveštenici su iskrivili istinu, iako je bila jednostavna, da bi lakše vladali narodom. Uspeli su da narod veruje u đavola i razna božanska bića kao i mnogo drugih besmislica.

Mora još da se kaže i to da je pre rata i mirovnog pakta koji je usledio, po kojem je Mena postavljen za kralja Egipta, narod koji su u jednakom broju činili Maja-Atlantiđani i Nage bio izgradio visoku, sofisticiranu civilizaciju i u gornjem i u donjem Egiptu.

Država je bila prosperitetna. Zemljoradnja i stočarstvo su cvetali u vreme prvog kralja Egipta, Mene, došlo je do kulminacije [11] ove civilizacije u usponu.

A sada, na ovom mestu, moramo da se vratimo u prošlost. Arki je rekao da Zemlju i dalje posećuju vanzemaljci a, kao što znaš, redovno su je posećivali i u prošlosti. O ovome bih nešto opširnije.

Zemlja jeste posećena, kao i tolike druge planete širom kosmosa na kojima je moguć život. Ponekad su stanovnici nekih planeta prinuđeni da se evakuišu jer njihova planeta umire. Kao što je Arki objasnio, ne možeš jednostavno menjati planete kao da su kuće. Moraš da se pridržavaš nekih pravila, tj. ustanovljenog ciklusa; u suprotnom, može doći do katastrofe. To se i desilo pre 12.000 godina. Ljudska bića su pošla sa planete Hebre da bi istražili galaksiju u potrazi za nekom novom planetom iste kategorije kojoj pripada i njihova, jer su znali da će, tokom narednih milenijuma, njihova planeta postati potpuno nenastanjiva.

Jedan svemirski brod, koji je mogao da razvija fantastično velike brzine, doživeo je velike probleme tokom izviđačkog leta i bio je prisiljen da se spusti na vašu planetu. Spustio se u oblasti Krasnodara, u zapadnoj Rusiji; naravno, u to vreme nije bilo ni grada, ni ljudi, ni Rusije.

Na brodu je bilo osam astronauta: tri žene i pet muškaraca. Ti ljudi su bili visoki oko 170 cm, crnih očiju, svetle kože i duge smeđe kose. Uspešno su sleteli i počeli da popravljaju letelicu.

---

1. Alternativno pisanje imena: Akenaten (Napomena autora)

Uvideli su da je sila gravitacije bila jača nego na njihovoj planeti i u prvo vreme im je bilo teško da se kreću. Podigli su kamp u blizini svog broda, očekujući da popravke potraju. Jednog dana, tokom rada, došlo je do nezgode koja je izazvala strašnu eksploziju, uništila polovinu broda i ubila petoro kosmonauta. Preostalo troje su se nalazili malo dalje, pa su prošli bez povreda. Muškarac se zvao Robanan, a žene su bile Levija i Dina.

Oni su dobro znali šta ih čeka. Došavši sa planete koja je bila superiornija u odnosu na Zemlju, nije im tu bilo mesto, gde su u stvari postali zarobljenici, te su i predvideli nevolje koje su im se dogodile. Ni ova nezgoda ih nije iznenadila.

Nekoliko meseci su njih troje ostali na tom mestu jer je vreme bilo toplo. Imali su nešto oružja pa su mogli i da love divljač – zalihe mane i rustijana su nestale u eksploziji. Na kraju je stigla zima pa su odlučili da krenu na jug.

Gravitaciona sila im je znatno otežavala pešačenje na duge staze, pa je njihov put ka toplijoj klimi bio pravi ’hod po mukama’. Prošli su kraj Crvenog mora i zaputili se ka današnjem Izraelu. Put je trajao mesecima ali bili su mladi i, začudo, uspeli su. Vreme je postajalo sve toplije, čak i vruće, kad su stigli do nižih geografskih širina. Zaustavili su se kraj jedne reke i podigli stalni kamp – utoliko pre što je Dina već nekoliko meseci bila u drugom stanju. Kad je nastupio termin, rodila je dečaka kojem su dali ime Ranan. Do tada je i Levija bila u drugom stanju te je nešto kasnije i ona dobila sina, Rabiona.

Ovi ljudi sa Hebre su se privikli na klimu ovog predela, gde je bilo divljači, meda i jestivih biljaka u izobilju, pa su tu i zasnovali svoj rod. Prošlo je dosta vremena dok se nisu upoznali sa nekim nomadima koji su tuda prolazili. To je bio njihov prvi kontakt sa Zemljanima. Nomada je bilo deset i, pošto su im se žene dopale, hteli su da ubiju Robanana i sve mu uzmu, uključujući žene.

Robanan je još uvek imao svoje oružje i, mada je bio pacifista, bio je primoran da ga upotrebi, te je ubio četvoricu napadača; ostali su pobegli videvši takvu snagu.

Ove je ljude jako rastužilo što su morali da pribegnu jednoj takvoj meri, pa su i u tome videli znak da se nalaze na planeti koja je za njih zabranjena Univerzalnim Zakonom.“

„Ne shvatam“, prekidoh ja, „mislio sam da se kategorije ne mogu preskakati unapred, ali da može da se ode na planetu niže kategorije.“

„Ne, Mišel, ni unapred ni unazad. Ako pođeš unapred, ne obazirući se na Univerzalni Zakon, umrećeš; ali ako pođeš unazad, izlažeš se mnogo težim uslovima, jer tvoja razvijena duhovnost ne može da opstane u materijalističkom okruženju.

Ako ti odgovara, mogu da napravim analogiju i poslužim se jednim detinjastim poređenjem. Zamisli besprekorno odevenog muškarca sa uglačanim cipelama, belim soknama i ispeglanim odelom. Naterate tog čoveka da ide seoskim dvorištem, po blatu dubine 30 cm; a onda tražite da on to blato svojim rukama natovari u kolica. Ne treba ni da pitam u kakvom će stanju on biti kad to obavi.

Pa ipak, naša grupa vanzemaljaca je zasnovala svoj rod i to su bili preci današnjih Jevreja.

Bibliju su kasnije napisali pisari, koji su rekonstruisali istoriju ovih ljudi, iskrivljavajući je, te je legenda isprepletena sa stvarnošću.

Mogu da ti potvrdim ne samo da Adam iz Biblije *nije* bio prvi čovek na Zemlji, daleko od toga, već se zvao Robanan i nije imao ženu Evu već dve žene koje su se zvale Levija i Dina. Jevrejska rasa se razvila od njih troje, ne mešajući se sa drugim rasama jer su se oni, zbog atavizma[1] osećali superiornim – što su stvarno i bili.

Međutim, moram da te uverim da (originalna)[2] Biblija nije delo pisarske mašte – niti je popravljana. U njoj je *bilo* mnogo istine. Kažem 'bilo', jer na raznim saborima Rimokatoličke crkve Biblija je mnogo prepravljana, iz jasnih razloga: da služi potrebama hrišćanstva. Zato sam juče kazala da su religije jedno od prokletstava na Zemlji. Treba da ti razjasnim još neke biblijske navode.

Kratko po dolasku Hebreja na Zemlju, mi smo im pomogli u nekoliko navrata. Ali smo ih i kažnjavali. Na primer, uništenje Sodome i Gomore prouzrokovao je jedan naš vasionski brod. Ljudi ta dva grada pružali su loš primer a njihovo ponašanje predstavljalo je opasnost za ljude sa kojima su dolazili u kontakt. Više puta smo se, na različite načine, trudili da ih vratimo na pravi put, ali uzalud. Morali smo da budemo nemilosrdni.

Svaki put kad u Bibliji pročitaš 'I Gospod reče (ovo ili ono)' – treba u stvari da čitaš 'I stanovnici Hjehuve rekoše...'"

„A zašto ih niste odmah spasli i poveli na njihovu planetu ili neku drugu planetu iste kategorije?"

„To je sasvim umesno pitanje, Mišel, ali tu je i začkoljica. Možemo da predvidimo budućnost najviše do 100 godina unapred. U to vreme smo mislili da oni kao tako mala grupa neće preživeti a, ako i prežive, izmešaće se sa drugim rasama i biti apsorbovani drugim narodima, da bi na kraju postali 'nečisti'. Pretpostavili smo da će do toga doći u roku od jednog veka – ali to se nije dogodilo. Čak i danas, kao što znaš, ta rasa je gotovo isto onoliko čista kao i pre 12.000 godina.

Kao što ti rekoh, uz pomoć verskih sabora, sveštenici su izbrisali ili izmenili mnogo toga u Bibliji, ali ponešto je preživelo i lako se može objasniti.

---

1. Atavizam – ovde – u želji da sačuvaju/rekonstruišu prvobitne osobine. Prva generacija ljudi pomenutih u Bibliji je živela i do 900 godina. (Napomena urednika)
2. Komentar urednika uz saglasnost autora.

U glavi 18, stih (1) pisar opisuje kako smo mi u to vreme izgledali: ’Gospod Bog mu se pojavi među hrastovima Mamre dok je on sedeo ispred ulaza u svoj šator u vrelini dana.’ Pisar govori o Avramu u ovoj glavi.

(2) On, Avram, pogleda nagore i ugleda tri muškaraca koji su stajali u blizini. Kad ih je video, on potrča k njima i pade na zemlju pred njih.

(3) I reče ’Gospode i gospodaru, ako sam našao milost u tvojim očima, preklinjem te da ne napustiš svog slugu.’ Avram poziva ovu trojicu da ostanu. Pisar ih opisuje kao muškarce a jednog od njih naziva i ’Gospod Bog’. On razgovara sa njima, a svaki put odgovara onaj kojeg opisuje kao ’Gospod Bog’. Sveštenici Rimokatoličke crkve smatraju da je to u formalnoj suprotnosti sa njihovim viđenjem, kao što je i kod mnogih drugih religija, jer, kako kažu, niko ne može da zamisli lice Božje – bio bi njime zaslepljen. U izvesnom smislu su u pravu, jer Stvoritelj, budući čista svetlost, nema lice!

Pisar navodi da Avram razgovara sa Gospodom kao što bi razgovarao sa nekim velikodostojnikom na Zemlji. I Gospod mu odgovara a pridružuju mu se i druga dva ’čoveka’ – pisar ne kaže ’anđeli’; nije li čudno što Bog dolazi na Zemlju kao čovek, u društvu, ne anđela, već ljudi? U stvari, ovde, kao i na mnogim drugim mestima u Bibliji, osobi dobre volje je lako da uvidi da Bog nije nikad razgovarao sa nekim ljudskim bićem[1].

On to nije ni *mogao,* jer astralna tela su ta koja streme ka Njemu, a nije Bog taj koji se naginje ka njima. To bi bilo poput reke koja teče natraške – sigurno nikad niste videli reku kako teče od mora do vrha planine, zar ne? Jedan pasus iz Biblije, dve strane posle one koju smo upravo spomenuli: glava 19, stih (1): ’Dva anđela stigoše u Sodomu, a Lot je sedeo pred kapijama Sodome. Kad ih Lot ugleda, on stade da ljubi zemlju pred njima’ – zatim ih dovodi svojoj kući i odjednom, u petom stihu, ’Pozvaše Lota i rekoše mu: ’Gde su *ljudi* koji su ušli u tvoju kuću?’ – sada ih pisar opisuje kao ’ljude’. Dalje, u stihu (10), ’Ljudi se pokrenuše i nateraše Lota da uđe i zatvoriše vrata.’. (11) ’I oslepeše svakoga na ulazu u kuću, od najmanjeg do najvećeg, pa im nije i trebalo da traže vrata.’

---

1. „Bog nije nikad razgovarao“ – u najstarijoj dostupnoj, hebrejskoj verziji Biblije, Jehova je jedan od mnogih sinonima za „Bog“. U svim drugim prevodima sve je potpuno zbrkano – tačna imena su zamenjena sa „Otac“, „Gospod“ ili „Bog“. Iz hebrejske verzije je jasno da je Jehova onaj koji je razgovarao s ljudima, javljao se u ljudskom obličju, činio „čuda“, a ne Bog, Stvoritelj. Iz podataka u ovoj knjizi je jasno da Bog znači Bog (Veliki Duh), a Jehova – Hjehuva. U kontekstu ovog jednog detalja, cela Biblija ima mnogo više smisla i postaje fascinantno štivo. (Urednik)

Lako je da se uoči nedostatak preciznosti u ovom odeljku, gde pisar najpre govori o dva anđela, zatim dva čoveka, a zatim kaže kako ta dva čoveka oslepljuju ljude. Prema Bibliji, za takvo 'čudo' neophodno je da se bude najmanje na nivou jednog anđela! Eto, dragi moj, još jednog primera nejasnoće u zemaljskim spisima. 'Ljudi' su jednostavno bili naši ljudi sa Hjehuve.

I tako smo mi vodili Jevreje i pomagali im, jer bi zaista bila šteta dozvoliti da jedna duhovno tako razvijena rasa sklizne nazad u neznanje i divljaštvo samo zato što su slučajno, greškom, došli na planetu koja im nije prikladna. Pomagali smo im i tokom narednih vekova i to je ono što su neki pisari pokušali da objasne što je činilo okosnicu Biblije. Često su imali dobre namere; povremeno bi iskrivili činjenice, ali ne namerno.

Do namernog iskrivljenja činjenica došlo je, kao što sam već spomenula, od strane Rimokatoličke crkve, na saboru u Nikeji 325. godine, u Konstantinopolju 381, Efesu 431. i Halcedoniji 451. Bilo je još nekih, ali manje važnih. Biblija nije, kako mnogi na Zemljii veruju, *Božja knjiga*, već jednostavno dokument o staroj istoriji, koji je mnogo puta menjan i dorađivan od strane mnogih kasnijih pisaca. Na primer, da se vratimo u Egipat u vreme Egzodusa, što je zanimljivo za ljude na Zemlji. Hoću da se ponovo sazna istina o tome, pre nego što nastavim, radi tebe i drugih ljudi.

Da se, prema tome, vratimo u Egipat, gde su potomci kosmonauta postali hebrejski narod (naziv naroda potiče od njihove planete, Hebre). Stigavši slučajno na vašu planetu, ova rasa je naišla na velike teškoće – tada kao i sad. Kao što znaš, Jevreji su veoma inteligentni u poređenju sa drugim rasama; religija im je sasvim različita; i ne mešaju se sa drugim rasama. Brakovi se skoro uvek sklapaju među sobom. Zbog neumoljivog Univerzalnog Zakona, uvek su doživljavali progon, u velikoj meri i u novije vreme. Kao posledica toga, njihova astralna tela su se oslobađala i mogla da odu direktno na razvijenije planete, gde i pripadaju.

Kao što takođe znaš, jedna grupa Jevreja je putovala sa Josifom, Jakovljevim sinom, u Egipat, gde su zasnovali novu lozu; to se završilo mržnjom Egipćana, kao i uvek iz istih, neizrečenih razloga – njihova inteligencija i, naročito, njihova solidarnost kada ih napadne neprijatelj. Delanje je bilo potrebno!"

11

Ko je bio Hrist?

„To se dogodilo u vreme faraona Setija I. Bilo je to vreme kada su svi ljudi na Zemlji postali materijalisti. U Egiptu, u visokom društvu, bilo je uobičajeno da se ljudi drogiraju; isto tako i u Grčkoj. Opštenje sa životinjama ni u kom slučaju nije bilo retkost – nešto što je u potpunoj suprotnosti sa Prirodom i Univerzalnim Zakonom.

Budući da je naša misija da pomognemo kada procenimo da je neophodno, odlučili smo da promenimo takav tok istorije i da se umešamo. Trebalo je Jevreje izvući iz Egipta, jer pod zlom prevlašću Egipćana nisu mogli dalje da se razvijaju kao slobodni ljudi. Odlučeno je da se pošalje jedan sposoban i pravedan muškarac koji bi poveo Jevreje iz Egipta nazad u zemlju koju su pre toga nastanjivali, odmah po svom dolasku na Zemlju.

Na planeti Naksiti, koja pripada osmoj kategoriji, upravo je bio umro čovek po imenu Ksiokstin. Njegovo Astralno telo je čekalo da bude inkarnirano na Hjehuvi, ali predloženo mu je da umesto toga bude oslobodilac Jevreja na Zemlji. On se složio i tako došao na Zemlju kao Mojsije.

Prema tome, Mojsije je rođen u Egiptu, od roditelja Egipćana. Otac mu je imao rang koji odgovara potporučniku u vojsci.

Mojsije se nije rodio kao Jevrejin – to je još jedna greška u Bibliji. Priča o maloj jevrejskoj bebi koja plovi rekom, da bi je oslobodila princeza je veoma romantična, ali netačna.“

„Bruka! Oduvek sam voleo tu priču – divna je, kao bajka!“

„Bajke i jesu lepe, Mišel, ali moraš da se baviš Istinom, a ne izmišljotinama. Obećaj mi da će tvoj izveštaj biti samo o onome što je Istina.“

„Naravno, nemoj da se plašiš Tao – tvoja uputstva će biti preneta doslovce, da tako kažem.“

„Mojsijev otac se zvao Latotes. Do svoje desete godine, Mojsije se često igrao sa jevrejskom decom. Bio je lepo i ljupko dete, pa su ga i majke Jevrejke volele i u svemu mu popuštale, davale mu slatkiše. Zauzvrat, pridobili su ga pa je zavoleo Jevreje kao svoju braću. Naravno, on i jeste inkarniran radi toga, ali moraš imati na umu da je, pošto mu je za tren prikazan Mojsijev život i pošto je on prihvatio da odživi takav život, svako sećanje izbrisano iz njegove memorije. Prošao je kroz ono što su Nage nazivale ’Rekom zaborava’ – to se događa bez obzira da li neko prihvati ili odbaci moguću inkarnaciju. Za ovo, naravno, postoji razlog.

Ako bi, na primer, ti *zapamtio* da oko četrdesete godine treba da izgubiš ženu i dvoje voljene dece u saobraćajnoj nesreći a da ćeš ti sam biti vezan za invalidska kolica, to znanje moglo bi da te namami na pogrešan put, da sebi prekratiš život umesto da se izboriš sa neprilikama, ili da se loše ponašaš u nekim drugim oblastima života. I tako je ’film’ izbrisan, donekle slično kao što se ’briše’ zapis na kaseti ili magnetnoj traci.

Ponekad se, slučajno, desi da mašina ne izbriše sve pa možeš da čuješ delove koji su trebali da budu izbrisani. Naravno, ovo je moja slobodna analogija, kad govorim o ’filmovima’ i ’zapisima na traci’, ali nadam se da ti pruža sliku o onome što hoću da kažem. U stvarnosti, proces obuhvata elektrofotoniku, što vama na Zemlji još uvek ništa ne znači. To se u stvari i događa u ’filmovima’ koje Više Ja prikazuje Astralnom telu, pa se velikom broju ljudi dešava da, tokom života osete ’ja sam to već video’ ili ’ja sam to već čuo’ i oni tačno *znaju* šta će dalje da se desi ili kaže. Na engleskom, ovo se naziva *déja vu*.“

„Da, dobro razumem šta hoćeš da kažeš. Najčudnije iskustvo te vrste koje sam ikad imao bilo je dok sam bio u francuskom delu ekvatorijalne Afrike. Bio sam u vojsci, na nekim manevrima, oko 600 kilometara udaljen od baze. Približavali smo se granici sa Čadom i ja sam, sa ostalim vojnicima, stajao u zadnjem delu kamiona okrenut napred ka putu.

Odjednom sam ’prepoznao’ drum kao da sam ga video dve nedelje ranije. Kao da sam bio hipnotisan tom deonicom puta koja se završavala oštrom okukom udesno. ’Prepoznao’ sam put, ali sam isto tako bio siguran i da ću iza krivine da vidim kolibu od slame, sasvim izdvojenu, ispod mangovog stabla. Bio sam u to sve sigurniji i, kada je kamion skrenuo iza krivine, bila je tamo – usamljena koliba od slame ispod drveta manga. A tada je sve bilo gotovo, nisam ništa više ’prepoznao’. Prebledeo sam.

Drug koji je sedeo do mene pitao je da li mi je dobro, i ja sam mu rekao šta se dogodilo. Njegov odgovor je bio:'Sigurno si dolazio ovamo kao dete'.

Znao sam da moji roditelji nikad nisu bili u Africi, ali sam im ipak pisao, tako je bio jak utisak koji je ovo iskustvo na mene ostavilo. Njihov odgovor je bio: 'Nismo bili, a ni ti se nikada od nas nisi odvajao kad si bio mali'.

Moj drugar je tada pomislio da sam verovatno tu nekada bio tokom prethodnog života, jer on je verovao u reinkarnaciju. Šta ti o tome misliš?"

„Ono što sam ti upravo objasnila, Mišel. Jedan duži deo tvog 'filma' nije bio izbrisan i drago mi je zbog toga, jer veoma dobro ilustruje ono što sam ti objašnjavala u vezi sa Mojsijem.

On je hteo da pomogne Jevrejima ali, budući da je na svet došao na uobičajen način, kao novorođena beba, morao je da 'zaboravi' šta ga sve čeka tokom života.

Ipak, u retkim slučajevima poput ovog, Astralno telo je tako 'nabijeno' znanjem i iskustvom iz prethodnih života, da mu nimalo nije teško da se prilagodi onome što mora da nauči u novom fizičkom telu. Mojsije je imao i tu sreću da je išao u dobru školu, sa brojnim pogodnostima. Bio je izuzetno uspešan pa je mogao da se upiše u mnogo višu školu, kojom su rukovodili sveštenici i egipatski stručnjaci. U to vreme su Egipćani još uvek imali visoke škole, za vrlo mali broj elitnih đaka, gde se proučavalo znanje koje je Tot mnogo ranije doneo sa Atlantide. Već je skoro završavao studije, kada je prisustvovao događaju koji je imao veliki značaj u njegovom životu.

I dalje veliki prijatelj Jevreja, često je sa njima izlazio, iako mu je otac to strogo zabranjivao. Egipćani su sve više prezirali Jevreje, pa je otac savetovao Mojsija da se ne meša sa tom rasom.

Ipak, toga dana je prolazio putem u blizini gradilišta na kome su Jevreji radili pod upravom egipatskih vojnika. Izdaleka je video kako vojnik udara Jevrejina, koji je pao na zemlju. Pre no što je stigao da se umeša, grupa Jevreja se bacila na vojnika i ubila ga; zatim su ga brzo zakopali u temelje ogromnog stuba u izgradnji.

Mojsije nije znao šta da radi, ali nekolicina Jevreja ga je videla kako se udaljava. Misleći da će ih prijaviti, Jevreji se se uspaničili i brzo proširili priču da je Mojsije ubio vojnika. Kad je stigao kući, otac ga je čekao i posavetovao ga da odmah ode od kuće, u pustinju. Biblijska priča da je otišao u zemlju Madijan je istinita, kao i navodi o njegovom braku sa kćerkom madijanskog sveštenika. Ne bih se zadržavao na tim pojedinostima. Mi smo hteli te ljude da oslobodimo ropstva u koje su pali i, što je još gore, iz kandži zlih sveštenika koji su predstavljali opasnost za njihovu psihu.

Više od milion godina ranije, spasili smo jednu drugu grupu ljudi iz šaka drugih opasnih sveštenika, ako se sećaš, a što je zanimljivo, bilo je to na skoro istom mestu . Vidiš li kako je istorija jedano neprestano počinjanje iznova?

Mojsije je izveo Jevreje iz Egipta uglavnom kao što je i opisano u Bibliji, ali, pre no što nastavim, moram da ispravim neke greške, jer znam da veliki broj ljudi na Zemlji zanima čuveni Egzodus.

Pre svega, u to vreme faraon je bio Ramzes II, koji je nasledio Setija I. Drugo, Jevreja je bilo 375.000 i, kada su stigli do Mora trske, a *ne* Crvenog mora, naši svemirski brodovi, kojih je bilo tri, razdvojili su vode, doduše sasvim plitke, pomoću polja sile. Pustili smo vode da se opet sastave, ali nijedan Egipćanin se nije utopio – prosto zato što nisu ni pošli za Jevrejima u vodu. Faraon, uprkos ogromnim pritiscima od strane sveštenika, nije povukao svoje obećanje i dozvolio je Jevrejima da odu.

Mana, koju su svakodnevno dobijali, stizala je iz našeg vasionskog broda. Moram da kažem da mana nije samo vrlo hranljiva, kao što već znaš, već može i lako da se sabije, zbog čega je mnogi svemirski brodovi nose. Međutim, ukoliko odstoji neko vreme na vazduhu, postaje meka i istrune u roku od 18 sati.

Zato smo preporučivali da Jevreji uzimaju samo onoliko koliko im treba za dnevne potrebe; a oni koji su uzeli više uskoro su se uverili da su pogrešili i da je trebalo da poslušaju savet 'Gospoda Boga', a to smo bili mi.

Jevrejima nije trebalo četrdeset godina da stignu do Kanana, već samo tri i po godine. I najzad, priča o planini Sinaju je skoro istinita.

Spustili smo se na planinu kako bi nas ljudi videli. U to vreme je za te proste ljude bilo bolje da veruju u Boga nego u vanzemaljce koji paze na njih i pomažu im.

Eto, ovo je objašnjenje koje se tiče jevrejskog naroda, ali to nije sve. U našim očima, oni su bili jedini ljudi koji su išli u pravom smeru, u pravcu duhovnosti. Među njima, a kasnije i među njihovim velikim sveštenicima, govorkalo se da će Mesija doći da ih izbavi. Nije trebalo da tako kažu ljudima, jer time su samo prepričali deo našeg razgovora sa Mojsijem na planini Sinaj. Od tada, Jevreji čekaju Mesijin dolazak – a on je, u stvari, već došao.

Da sada skočimo u prošlost. Jevreji, ponovo na zemlji koju su prvobitno naseljavali, sada su se bolje organizovali. Osnovali su civilizaciju poznatu po velikim kraljevima i zakonodavcima kao što su Solomon i David, da spomenem samo dvojicu.

Primetili smo da su ti ljudi, posle Solomonove smrti, srljali u anarhiju i dozvolili da na njih utiču zli sveštenici. Aleksandar Veliki je osvojio Egipat ali, u suštini, nije učinio ništa konstruktivno za svet. Rimljani su ga nasledili, sagradivši ogromno carstvo koje je bilo orijentisano na materijalne stvari daleko više nego na ono duhovno.

Veliki narodi, poput Rimljana, bili su, za to doba, tehnološki veoma razvijeni – naravno, relativno govoreći. Ali su sa sobom donosili i nešto svojih bogova i verovanja – tek toliko da unesu duhovnu zbunjenost i, svakako, nedovoljno da bi ljude usmerilo ka Univerzalnoj Istini.

Ovaj put smo odlučili da više pomognemo. Umesto da pomoć pružimo u duhovno sterilnoj zemlji kao što je Rim, učinili smo to u Izraelu, smatrajući Jevreje veoma inteligentnim, budući da su imali duhovno razvijene pretke. Mislili smo da su dorasli širenju Univerzalne Istine.

Jevreji su jednoglasno odabrani od strane velikih Taorija. Na Zemlji su ih nazivali ’odabranim narodom’ i taj naziv ne može biti prikladniji – zaista su bili ’odabrani’.

Naša namera je bila da osvojimo pažnju javnosti slanjem glasnika mira. Priča o Hristovom rođenju, sa Devicom Marijom kao majkom je, kao što znaš, sasvim istinita. Pojavljivanje anđela prilikom Blagovesti je tačno do najsitnije pojedinosti. Poslali smo jedan svemirski brod i jedan od nas se pojavio pred devicom, koja je *zaista* bila devica, i rekli smo joj da će da zatrudni. Embrion joj je usađen dok je bila pod hipnozom.

Vidim, Mišel, da ti je jako teško da poveruješ u ovo što govorim. Ne zaboravi da mi posedujemo ono pravo *znanje* – nisi video ni deseti deo onoga što mi možemo. Pažljivo slušaj i navešću ti nekoliko primera koji će ti pomoći da shvatiš o čemu ću da ti govorim.“

Tao zaćuta i zadubi se u misli. Dok sam je gledao, lice joj je postalo nejasno, i ja sam instinktivno protrljao oči. To naravno nije pomoglo, a ona je postepeno bivala sve providnija dok nisam mogao da vidim kroz nju. Na kraju više nije bila tu – ona je sasvim nestala.

„Tao“, pozvao sam je, pomalo zabrinut, „gde si?“

„Evo me, Mišel.“

Ja poskočih jer je glas u vidu šapata bio odmah uz moje uvo. „Ali ti si sasvim nevidljiva!“

„Sada, jesam – ali opet ćeš me videti. Gledaj!“

„Gospode, šta ti se desilo?“

Na metar-dva ispred mene, ugledao sam siluetu od Tao, sasvim zlatnu i blistavu, kao da u njoj plamti vatra, sa kratkim ali jakim plamenovima. Lice joj je bilo prepoznatljivo, ali svaki put kad bi progovorila, oči kao da su odašiljale male zrake.

Počela je da se podiže, metar-dva iznad zemlje, a da se nijedan mišić njenog „tela“ nije pomerio; onda je kružila po sobi, tako brzo da nisam mogao da je pratim pogledom.

Konačno se zaustavila, iznad svog sedišta, a zatim je i njena duholika forma sela. Izgledalo je kao da je bila sačinjena od sjajne izmaglice – i dalje je mogla da se prepozna kao Tao, ali bila je prilično providna. Sledećeg trenutka je nestala. Gledao sam oko sebe, ali već je sasvim nestala.

„Nemoj više da me tražiš, Mišel, ovde sam.“ Stvarno je bila tu, ponovo od krvi i mesa, i sedela na svojoj stolici.

„Kako to *radiš*?“

„Kao što sam ti tek objasnila, mi posedujemo *znanje*. Možemo da oživimo mrtve; da izlečimo i gluve i slepe; da učinimo da nepokretni prohodaju; možemo da izlečimo bilo koju bolest koju navedeš. Mi smo gospodari, ali ne *same* Prirode, već *u* Prirodi, i možemo da postignemo i ono što je najteže od svega – možemo spontano da stvaramo život.

Pri oslobađanju kosmičkog zraka, možemo da stvorimo bilo koju vrstu živog stvorenja, uključujući čoveka.“

„Hoćeš da kažeš da ste ovladali ’bebama iz epruvete’?“

„Nipošto, Mišel. Ti razmišljaš kao Zemljanin. Možemo da stvorimo ljudsko telo, ali to rade samo veliki Taoriji, i to krajnje obazrivo, jer ljudsko telo čini nekoliko tela, kao što znaš – fiziološko, astralno itd. Da nije tako, bio bi to samo robot. Savršeno znanje je neophodno da bi se tako nešto postiglo.“

„Pa, koliko vam vremena treba da stvorite jednu bebu?“

„Još ne shvataš šta govorim, Mišel. Ne govorim o bebi već, u ovom slučaju, o odraslom ljudskom biću. Čoveka od dvadeset-trideset godina Taoriji mogu da stvore za otprilike dvadeset četiri zemaljska sata.“

Kao što bi neko mogao da očekuje, potpuno sam zanemeo na ove reči. Putovao sam u vasionskom brodu nekoliko puta brže od brzine svetlosti i našao se milijardama kilometara daleko od kuće. Sreo sam se sa vanzemaljcima, putovao u Astralnom telu, putovao kroz vreme da bih video prizore koji su se odigrali pre više hiljada godina. Sada sam mogao da vidim Aure i da razumem jezike koje nikada ranije nisam čuo. Čak sam, nakratko, bio i u Zemljinom paralelnom svetu. Mislio sam da znam sve što jedan Zemljanin može da sazna, o ovim ljudima i njihovim sposobnostima, zahvaljujući objašnjenjima koja su mi oni sami pružili. Sada je izgledalo da mi je rečeno kako je sve što mi je predočeno bilo samo predjelo. Moji domaćini mogu da *stvore* živog čoveka za *dvadeset četiri sata*!

Tao me je gledala, čitajući me kao otvorenu knjigu.

„Sada kad shvataš o čemu govorim, Mišel, mogu da završim priču koja će da zanima tolike ljude na Zemlji, utoliko pre što ju je Biblija nešto izmenila.

Znači, naš 'anđeo' je usadio embrion, tako da je Marija, devica, postala trudna. Nadali smo se da ćemo na taj način privući pažnju naroda i naglasiti da je dolazak Isusa izuzetno važan događaj. Po rođenju deteta, prikazali smo se pastirima na način koji sam ti maločas demonstrirala. Nismo slali ona tri čuvena 'mudraca' – oni su deo legende koja je nakalemljena na stvarne događaje. Ipak, mi jesmo poveli pastire i grupu ljudi prema mestu na kome je Isus rođen. To smo postigli slanjem jedne od naših sfernih sondi i učinivši da svetli. Optički efekat koji je tako nastao zaista je ličio na zvezdu iznad Vitlejema. Kada bismo danas učinili tako nešto, ljudi bi povikali 'NLO'!

Na kraju su sveštenici, a i oni koje su sveštenici nazivali 'prorocima' saznali za to rođenje. Imajući u vidu pojavu zvezde i 'anđela', proroci najaviše narodu rođenje Mesije, označivši ga kao jevrejskog kralja. Kralj Irod je pak, svuda imao svoje uhode, kao uostalom i skoro sve vođe. Kada su ga oni izvestili o ovom izuzetnom događaju, bilo mu je prilično teško da razume i uplašio se. U to vreme životi podanika nisu mnogo značili njihovim vođama, pa ni Irod nije prezao od toga da naredi da se ubije 2.606 beba u toj oblasti.

Dok su oni izvršavali ta pogubljenja, mi smo, koristeći se hipnozom, u svom vasionskom brodu, evakuisali Mariju, Josifa i bebu Isusa, kao i dva magarca i spustili ih na jedno mesto sasvim blizu Egipta. Vidiš li koliko je cela priča iskrivljena?

Ipak, ima i detalja koji su savesno preneti, ali su netačni usled nedovoljno podataka. Da objasnim. Mala beba Isus, rođen u Vitlejemu, dokazao je, čudima koja su pratila njegovo rođenje, da je poseban i da je on Mesija. Tako smo privukli pažnju naroda, ali, kada se beba rodi, njeno Astralno telo ne može da'zna sve' u vezi sa ranijim saznanjima. Tako je bilo i sa Mojsijem, pa ipak, bio je velika ličnost.

Bio nam je potreban glasnik koji bi bio u stanju da ubedi čovečanstvo da postoji drugi život iza ovog života, putem reinkarnacije Astralnog tela itd. To više nije bilo opšteprihvaćeno jer je civilizacija na Zemlji sve više nazadovala posle nestanka Atlantide.

Znaš da, kad hoćeš da objasniš nešto što nije samo materijalno, čak i svojim najbližim prijateljima, nailaziš na sumnjičavost. Ljudi traže materijalni dokaz i ako ne vide svojim očima, neće ni da poveruju.

Da bismo preneli svoju poruku, bio nam je potreban neko ko se ponaša kao izuzetno biće – kao da je došao s 'nebesa', ko je u stanju da čini stvari koje izgledaju kao 'čuda'. Takvoj bi se osobi verovalo i njegovo učenje bi poslušali.

Kao što znaš, kada se Astralno telo reinkarnira kao mala beba, ono prolazi preko ’Reke zaborava’ čime se briše svako ranije materijalno znanje. Prema tome, ni dete rođeno u Vitlejemu ne bi moglo da ’čini čuda’ čak ni da doživi 100 godina. Ipak, bio je superiorno biće, kao i Mojsije. To je dokazao načinom na koji je zapanjio lekare u hramu kad mu je bilo dvanaest godina. Poput današnje male dece na Zemlji, koju nazivaju genijima jer u glavi mogu da obavljaju složene računske radnje, Isus je bio ljudsko biće sa visoko razvijenim Astralnim telom. Ipak, čak i da je išao u visoku zemaljsku školu, npr. među Nagama, nikada ne bi saznao kako da oživljava mrtve ili da leči bolesne.

Znam da na Zemlji ima ljudi koji veruju da je Isus, od svoje dvanaeste godine do povratka u Judeju, učio u manastirima Indije i Tibeta. Tako oni pokušavaju da objasne onu prazninu u Bibliji, kada je Isus jednostavno nestao iz Vitlejema.

Napustio je roditeljski dom kad mu je bilo četrnaest godina, zajedno sa svojim dvanaestogodišnjim bratom Ourikijem. Putovao je u Burmu, Indiju, Kinu i Japan. Isusa je svuda pratio njegov brat, sve dok ga slučajno nisu ubili u Kini. Isus je tada uzeo loknu Ourikijeve kose, jer ga je mnogo voleo.

Isusu je bilo pedeset godina kada je stigao u Japan, gde se oženio i dobio tri kćerke. Umro je u japanskom selu Šingo, u kojem je živeo 45 godina. Sahranjen je u Šingu, koji se nalazi na glavnom japanskom ostrvu Honšu, a kraj njegovog groba je još jedan, u kojem je kutijica sa loknom Ourikijeve kose.

Oni, među vama ljudima, koji vole dokaz, mogu da odu u Šingo, čiji je raniji naziv bio Herai, u oblasti Aomori[1].

Ali, da se mi vratimo našoj pravoj misiji... Jedini glasnik kojeg smo mogli da pošaljemo na Zemlju mogao je da bude samo neko od nas. ’Hrist’ koji je umro na krstu u Jerusalimu zvao se Aariok. Pošto je prihvatio da promeni svoje fizičko telo, mi smo ga doveli u Judejsku pustinju. Tako je napustio svoje hermafroditsko telo u kojem je proveo dosta vremena na Hjehuvi, i uzeo telo Hrista, koje su za njega napravili naši Taoriji. Na taj način je očuvano njegovo kompletno znanje koje je posedovao i na Hjehuvi.“

„Zar nije mogao da ostane u svom telu, samo da se smanji, kao što su to učinile Latoli i Bijastra preda mnom? Da li je mogao da ostane dovoljno dugo u ’smanjenom’ telu?“

„Bio je tu drugi problem, Mišel, morao je u svemu da izgleda kao ljudsko biće sa Zemlje, a budući da smo mi hermafroditi, nismo smeli da rizikujemo da Jevreji primete da je ovaj glasnik od Boga poluženско.

1. Izlaganje o fascinantnim dokazima iz Aomorija iziskuje mnogo prostora, pa je objavljeno online na stranici http://www.thiaoouba.com/tomb.htm (Napomena urednika)

Mi možemo svojom voljom da obnavljamo svoje telo, zbog toga si video tako malo dece na Hjehuvi. Možemo, kao što sam već objasnio, i da stvorimo novo telo, a možemo i da se smanjimo. Ne gledaj me tako, Mišel. Shvatam da ti je teško da usvojiš sve ovo i da poveruješ u sve što kažem, ali već si dovoljno toga video da bi znao da smo u stanju da savladamo skoro sve prirodne pojave.

Isusa, koji je stigao sa Hjehuve, poveli smo u pustinju i znaš šta se dalje događalo. Znao je da ga čekaju brojni problemi i da će biti razapet na krstu. Sve je to znao, jer je zajedno sa nama 'pogledao' svoj život, ali je to učinio kao Astralno telo u fizičkom telu.

Sećao ga se, baš kao što ćeš se i ti uvek sećati svog puta na Mu i onih prizora iz svojih ranijih života. Ponavljam, vizije koje Astralno telo vidi dok je u fizičkom telu ne brišu se kao vizije koje Astralna tela vide dok su sa svojim Višim Ja. Prema tome, on je sve znao i tačno je znao šta treba da radi. Naravno, imao je moć da oživi mrtve, izleči slepe i gluve, a kada su ga razapeli na krst i on umro, mi smo se tu našli da ga odvedemo i oživimo ga. Pomerili smo kamen sa njegovog groba, brzo ga odneli na svemirski brod koji se nalazio u blizini i tu ga oživeli. U pravom trenutku, on se opet pojavio, da na taj način dokaže svoju besmrtnost, da pokaže da, stvarno, postoji život posle smrti i da stvori ponovnu nadu kod ljudi time što ih je ubedio da oni pripadaju Stvoritelju, ali da *svako od nas* poseduje iskru *Njegove božanstvenosti*."

„Znači, sva ta čuda je činio kako bi se dokazala istinitost njegovog učenja?"

„Da, zato što mu Jevreji i Rimljani nikada ne bi poverovali da se nije potvrdio. Vrlo dobar primer koji govori koliko je jaka sumnjičavost ljudi na Zemlji imamo u slučaju Torinskog pokrova. Iako milioni ljudi veruju u Isusov dolazak, i više ili manje upražnjavaju svoju hrišćansku veru, jako im je bilo stalo da čuju mišljenje stručnjaka o tome da li je Pokrov prekrivao Hrista posle njegove 'smrti'. Ti sada znaš odgovor na to. Ipak, ljudi hoće dokaz, i još dokaza, pa onda još novih dokaza, jer sumnja i dalje postoji u njihovim umovima. Buda, Zemljanin koji je samouk stekao svoje razumevanje, nije, kao tvoji sunarodnici, govorio 'ja verujem', već *'ja znam'*. Vera nikada nije savršena, ali znanje jeste.

Kada se vratiš na Zemlju i sve ovo ispričaš, prvo što će ti tražiti biće dokaz. Ako bismo ti dali, na primer, komad metala kakav ne postoji na Zemlji, uvek bi se našao neko, među stručnjacima koji ga analiziraju, ko bi insistirao na tome da se dokaže da taj metal nije možda načinio neki vešt alhemičar ili neki tvoj poznanik – ili nešto slično."

„Hoćete li mi dati neki dokaz?“

„Mišel, nemoj da me razočaravaš. Nećeš imati nikakav dokaz, iz razloga koji sam ti upravo navela – *ne bi bilo svrhe*.

Vera nije ništa u poređenju sa znanjem. Buda je ’znao’ kao što ćeš i ti, kad se budeš vratio na Zemlju, moći da kažeš *’ja znam’*.“

„Dobro je poznata priča o nevernom Tomi koji je hteo da dodirne Hristove rane jer mu nije bilo dovoljno to što ih vidi; a kada ih je dodirnuo, i dalje je sumnjao. Podozrevao je da je u pitanju nekakav magijski trik. Vi ne znate ništa o Prirodi na svojoj planeti, Mišel, pa, čim se pojavi nešto što prevazilazi vaše razumevanje, svi tvrde da je u pitanju magija. Levitacija = magija; nevidljivost = magija; a mi samo primenjujemo prirodne zakone. Bolje bi bilo da kažete, npr. levitacija = znanje, nevidljivost = znanje.

Tako je Hrist poslat na Zemlju da propoveda ljubav i duhovnost. Imao je posla sa ljudima na nižem stepenu razvoja te im je govorio u parabolama. Kada je prevrnuo stolove trgovcima u hramu, po prvi i jedini put ljutit, izražavao je svoj stav protiv novca.

Zadatak mu je bio da prenese poruku ljubavi i dobrote – *’volite jedni druge’* – kao i da ljude upozna sa reinkarnacijom astralnih tela i sa besmrtnošću. Sve su to izvitoperili sveštenici u dolazećim vremenima, a brojna neslaganja dovela su do nastanka velikog broja sekti, koje sve za sebe tvrde da slede Hristova učenja.

Hrišćani su, tokom vekova, čak i ubijali u ime Božje. Inkvizicija je dobar primer, dok su se španski katolici u Meksiku ponašali gore od najprimitivnijih divljačkih plemena, sve to u ime Boga i Hrista.

Religije su pravo prokletstvo na vašoj planeti – kao što sam rekla i dokazala. Što se tiče novih sekti koje niču i cvetaju svuda po svetu, one se zasnivaju na kontroli pomoću ispiranja mozga. Zastrašujuće je videti mlade ljude, zdravog tela i duha, kako se bacaju pred noge šarlatana koji se predstavljaju kao gurui i veliki učitelji, a ovi drugi su zapravo majstori za samo dve stvari – za pričanje i za sakupljanje ogromnih suma novca. To im, naravno, daje moć i ogromni ponos, kad vide kako vladaju čitavim masama naroda koji im se predaju i telom i dušom. Ne tako davno, bio je jedan takav vođa koji je čak tražio od sledbenika da počine samoubistvo i oni su poslušali. Budući da se na Zemlji ceni ’dokaz’, eto jednog istinskog dokaza za njih: Univerzalni Zakon zabranjuje samoubistvo – da je taj ’veliki učitelj’ bio pravi, on bi to *znao*. Tražeći od njih takvu žrtvu, on je pokazao *najveći dokaz* svog neznanja.

Sekte i religije su veliko zlo na Zemlji, pa kad vidite kako papa odvaja na stranu milione franaka ili dolara za svoja putovanja, kada mu je dovoljno neuporedivo manje, a raspoloživ novac bi mogao da se upotrebi u zemljama u kojima hara glad, ne možete da me ubedite da Hristova reč nalaže takva dela.

Jedan pasus u vašoj Bibliji kaže:'Lakše je kamili da prođe kroz iglene uši nego bogatašu da uđe u raj'.

Vatikan je sigurno najbogatija crkva na vašoj planeti, pa ipak sveštenici se zavetuju na siromaštvo. Ne plaše se da će biti prokleti, (iako veruju u proklinjanje), jer, kako kažu, Crkva je ta koja je bogata, a ne oni. Ovde se radi samo o igri rečima, jer oni su ti koji čine crkvu. To je kao kad sin multimilijardera kaže da on nije bogat, već samo njegov otac.

Crkva nije izvitoperila onaj deo u Bibliji koji se odnosi na bogatstvo. Upotrebili su ga radi svoje koristi, jer, zar nije bolje da bogati postaju siromašniji u korist Crkve?

Omladina na Zemlji je u procesu samoispitivanja. Stigli su do prekretnice – događaji su ih dotle doveli, i znam da se osećaju usamljeno, usamljenije nego i jedna generacija pre njih. Svoje samoće se sigurno neće osloboditi postajući članovi sekti ili verskih grupa.

Najpre, ako hoćete da se 'uzdižete', morate da meditirate a zatim da se koncentrišete, što je različito, iako se ta dva pojma često brkaju. Ne morate ići na neko posebno mesto, jer najveći i najlepši hram čovekov je *unutar* samog sebe. Tu može da se stupiti u kontakt sa svojim Višim Ja, koncentrišući se; zamoli se svoje Više Ja da pomogne u prevazilaženju zemaljskih, materijalnih problema. Ali, određenim ljudima je neophodno da budu u kontaktu sa drugim ljudima, sličnim sebi, pa se, sa tim ciljem, mogu i sastajati. Oni iskusniji među njima će moći da daju savete, ali niko nikada ne treba da nastupa kao *veliki učitelj*.

Veliki učitelj je došao pre 2.000 godina – ili je možda bolje da kažem 'jedan od velikih učitelja', ali ljudi su ga razapeli na krst. Ipak, tokom narednih 300 vaših godina, ljudi su se držali njegove poruke. Posle toga, ona je iskrivljena i sada, na Zemlji, vratili ste se u situaciju koja je gora od one pre 2.000 godina.

Mladi ljudi koje sam spominjao, bune se i shvataju, malo pomalo, istinu o kojoj sam govorio. Ali oni moraju da nauče da odgovore traže *u sebi*. *Ne* treba da čekaju pomoć spolja, jer će inače biti *razočarani*."

12

Izuzetno putovanje na kojem srećem izuzetne „ljude“

Kad je Tao završila priču, primetio sam da joj je Aura postala manje sjajna. Napolju je prestala kiša; sunce je sijalo po ogromnim belim oblacima, dajući im plavu i rozikastu nijansu. Drveće čije su se grane njihale na blagom povetarcu, izgledalo je osveženo, dok je hiljade duga igralo u kapima vode, koje su se pribijale uz svoje listove. Slatki ptičji poj, kao dobrodošlica povratku sunca, mešao se sa tihom muzikom insekata i sa svetlom. To je bio najčarobniji trenutak koji sam do tada doživeo. Nijedno od nas dvoje nije bilo raspoloženo za razgovor pa smo priuštili dušama svojim da se napoje lepotom oko nas.

Smeh i razdragani glasovi nas izbaciše iz ovog stanja spokoja. Okrenuvši se, ugledasmo Bijastru, Latoli i Lationusija kako dolaze, svako u svojoj tari.

Sleteli su tik uz doko i ušli bez žurbe, sa osmehom na licu. Ustadosmo da ih pozdravimo, te izmenjasmo pozdrave na jeziku Hjehuve. I dalje sam mogao sve da razumem, ali nisam mogao da govorim tim jezikom. To i nije smetalo, jer sam imao malo toga da kažem, a ako bih govorio na francuskom, oni koji ga ne znaju razumeli bi me telepatskim putem.

Pošto smo se osvežili, popivši po hidromel, bili smo spremni da opet pođemo. Stavio sam masku i pošao napolje za njima, gde mi priđe Latoli i stavi mi jednu taru oko struka. U moju desnu ruku stavila je Litiolak. Bio sam jako uzbuđen pri pomisli da ću moći da letim kao ptica. Još od prvog dana kada sam sleteo na ovu planetu i gledao kako ljudi lete na taj način, sanjao sam o tome, ali toliko se stvari tolikom brzinom događalo da nisam očekivao da se uopšte ukaže prilika.

„Latoli“, upitao sam „zašto za letenje koristite Taru i Litiolak kad skoro svi vi umete da levitirate?“

„Levitacija iziskuje snažnu koncentraciju i veliki utrošak energije, Mišel, čak i za nas, a može da se putuje najviše sedam kilometara na sat. Levitacija se koristi u nekim psihičkim vežbama, ali je slabo prevozno sredstvo. Ovi aparati se zasnivaju na istom principu kao i levitacija utoliko što neutrališu ono što bismo mogli da nazovemo ’hladnom magnetskom silom’ planete. To je ista ona sila koju vi nazivate ’gravitacija’, a koja zadržava sva tela na tlu.

Čovek je, kao i neki komad stene, sačinjen od materije ali, neutralizovanjem hladne magnetske sile podizanjem nekih visokofrekventnih vibracija, postajemo ’bez težine’. Zatim, da bismo mogli da se krećemo i upravljamo svojim kretanjem, uvodimo vibracije različite frekvencije. Kao što vidiš, aparat koji sve to postiže je za nas krajnje jednostavan. Isti taj princip su koristili i graditelji piramida u Muu, Atlantidi i Egiptu. Tao ti je već govorila o tome, ali sada ćeš i sam da doživiš efekat antigravitacije.“

„Koja se brzina može postići ovim aparatom?“

„Ovim ovde možeš da putuješ oko 300 kilometara na sat, na visini koju odabereš, ali vreme je da pođemo – ostali nas čekaju.“

„Misliš li da ću umeti da ga koristim kako treba?“

„Naravno. Ja ću da te naučim, ali moraš posebno da paziš prilikom samog polaska. Mogao bi stvarno da nastradaš ako se ne budeš držao mojih uputstava do najsitnijih detalja.“

Svi su gledali u mene, ali Lationusija je moja nervoza izgleda najviše zabavljala. Čvrsto sam držao Litiolak u ruci dok je sigurnosni kaiš bio prikačen za podlakticu; ako bih i ispustio Litiolak, on bi ostao na meni.

Grlo mi se osušilo. Moram da priznam da se nisam osećao nimalo samopouzdano, ali Latoli mi priđe i stavi mi ruku oko struka, uveravajući me da me neće ostaviti samog sve dok potpuno ne ovladam aparatom.

Objasnila mi je i to da ne moram da mislim na taru, već je važno da se čvrsto drži Litiolak. Najpre je trebalo da se snažno povuče jedno veliko dugme, čime se aparat aktivira – nešto poput pokretanja motora automobila. Upalila se mala lampica kao znak da je sve spremno. Litiolak je kruškastog oblika; Drži se sa bazom nadole, dok se vrh završava pečurkastim ’šeširićem’, verovatno da prsti ne bi skliznuli. ’Kruška’ se držala oko njenog ’okovratnika’.

Latoli je objasnila da je ovaj Litiolak napravljen specijalno za mene, jer su mi ruke dvaput kraće pa ne bih mogao da se služim standardnim modelom. Osim toga, veoma je važno da veličina ’kruške’ sasvim odgovara ruci koja je drži. Bila je pomalo mekana, kao da je napravljena od gume, i ispunjena vodom.

Čim sam primio uputstva, zgrabio sam Litiolak tako čvrsto da je Latoli jedva imala vremena da me uhvati pre no što smo poleteli.

Odskočili smo puna tri metra uvis. Ostali su bili oko nas, zaustavljeni na visini od oko dva metra od zemlje i svi su se smejali Latolinom iznenađenju.

„Samo pažljivo“, reče joj Tao, „Mišel je čovek od akcije. Staviš li mu neki aparat u ruke, odmah će da ga upotrebi!“

„Ako Litiolak pritisneš ovako kao što si upravo uradio, ravnomerno, podizaćeš se vertikalno. Ako je pritisak kod prstiju nešto veći, ideš ulevo; pritisneš palcem i ideš udesno. Ako hoćeš da se spuštaš, ili otpusti pritisak, ili, ako hoćeš brže da se spustiš, pritisneš bazu levom rukom.“

Dok je govorila, Latoli me je pustila da vežbam i mi se popesmo na visinu od oko pedeset metara kad začusmo glas od Tao. „Dobro je, Mišel. Pusti ga sada samog, Latoli. Shvatio je.“

Više bih voleo da je svoje mišljenje zadržala za sebe. Nimalo nisam delio njeno mišljenje i osećao sam se mnogo sigurnije dok sam bio pod Latolinim zaštitničkim ’krilom’ – pri čemu to nije bila igra reči! Ona me je pustila ali je i dalje bila odmah uz mene i na istoj visini.

Polako sam popustio stisak na Litiolaku i zaustavio uspinjanje. I dalje sam smanjivao pritisak pa sam počeo da se spuštam; ohrabren ovim, ravnomerno sam pritisnuo ’okovratnik’ i bio munjevito, poput strele izbačen uvis – tako daleko da mi se prsti slediše dok sam nastavljao sa podizanjem.

„Opusti ruku, Mišel. Opusti ruku“, vikala je Latoli koja se za tren oka stvorila kraj mene.

Oh! Zaustavio sam se, ili skoro zaustavio, na oko 200 metara visine, iznad okeana, jer sam nesmotreno jače pritisnuo svojim ’sleđenim’ palcem. Ostali nam se pridružiše te smo imali sastanak na 200 metara visine. Mora biti da mi je izraz lica bio čudan, jer je čak i Lationusi prasnuo u smeh, a to je bio prvi put da ga vidim da to radi.

„Nežno, Mišel. Ovaj aparat je veoma osetljiv na dodir. Mislim da sad možemo da idemo. Mi ćemo da ti pokažemo put.“

Polako su se udaljili, dok je Latoli ostala kraj mene. Održavali smo istu visinu. Pritiskajući dlanom glatko sam klizio i ubrzo primetio da umem da ubrzavam po želji, prostom regulacijom pritiska na Litiolak. Pritisak prstima regulisao je visinu i pravac.

I dalje sam pravio neka neočekivana vrludanja, naročito kad su moju pažnju poremetila tri nametljiva karaktera koji su nam presekli put. Dok su prolazili, osvrnuli su se ka meni, očigledno prilično zapanjeni prizorom.

Posle nekog vremena, po mojoj proceni oko pola sata, počeo sam da ovladavam mašinom – makar utoliko da mogu uspešno da letim nad okeanom. Bez prepreka za savladavanje, postepeno smo uvećali brzinu, a ja sam čak bio u stanju da letim u formaciji pored mojih saputnika bez čestih odstupanja.

Bilo je tako uzbuđujuće – nikada ne bih mogao ni da zamislim takav osećaj. Pošto je mašinerija stvarala neko polje sile oko mene, čineći me 'beztežinskim', nisam osećao ni da lebdim, kao kod balona, niti da me nose krila; a pošto sam bio potpuno okružen poljem sile, nisam osećao čak ni vetar kako me udara po licu. Imao sam utisak da sam deo celog tog okruženja, i što sam duže upravljao tim aparatom, to sam više uživao u ovom novom prevoznom sredstvu. Poželeo sam da proverim koliko dobro vladam upravljanjem, pa sam se malo spustio, da bih se odmah ponovo podigao. Tako sam učinio nekoliko puta, birajući da budem na većoj ili manjoj visini od ostalih. Konačno sam se približio Tao i telepatski joj preneo svoje ushićenje, rekavši joj da nameravam da preletim okean koji se pružao ispod i ispred nas, dokle god pogled dopire.

Ona se složi, a zatim me je cela grupa pratila, na nivou vode.

Bilo je fantastično, leteti nad vrhovima talasa, brzinom od oko 100 kilometara na sat, kao da smo svi mi neki moćni bogovi, pokorivači gravitacije. S vremena na vreme, srebrnasti bljesak bi naznačio da letimo iznad jata riba.

U svom uzbuđenju nisam osećao vreme, ali činilo mi se da putovanje traje tri karsa.

Na koju god stranu da sam se okrenuo, svuda je bila samo linija horizonta. A onda mi, najednom, Tao telepatski prenese: „Pogledaj onamo, Mišel." U daljini, na površini vode, razaznao sam tačkicu koja je rasla i konačno se pokazala kao ostrvo planinskog reljefa srednje veličine.

Uskoro smo mogli da razaznamo i ogromno stenje, plavkastocrne boje, delom zaronjeno u plavozelene vode okeana. Povećanjem visine smo dobili ptičju perspektivu celog ostrva. Nije se videla nijedna plaža jer su ogromne crne stene sprečavale pristup okeanu. Talasi koji su se razbijali o osnove njihovih impozantnih masa, prelivali su se u svim duginim bojama pod zracima sunca, odbijajući svetlucave boje koje su bile u kontrastu prema ujednačenom crnilu bazalta.

Na pola puta duž padina koje su se uzdizale ka unutrašnjosti kopna počinjale su šume džinovskog drveća, neobičnog tamnoplavog i zlatnog lišća i krvavocrvenih stabala. Ovo drveće je prekrivalo strme kosine sve do ivice jednog smaragdnozelenog jezera. Površina jezera se na nekim mestima slabije videla od tračaka zlatne izmaglice.

Nasred jezera, kao da pluta po vodi, bio je jedan ogroman doko, sa šiljkom nagore. Kasnije su mi rekli da mu je prečnik oko 560 metara.

Njegova izuzetna veličina nije bila i jedina neobičnost; njegova boja je bila drugačija. Svi dokoi koje sam do tada video na Hjehuvi su bili belkasti – čak i oni u Gradu devet dokoa. Činilo se kao da je ovaj napravljen od čistog zlata. Stajao je tu, presijavajući se na suncu i, uprkos svom sasvim običnom jajastom obliku, zbog svoje boje i veličine bio je veličanstven. Nešto drugo me je mnogo iznenadilo: *nije bilo odraza ovog dokoa na površini jezera*.

Pratioci me povedoše ka kupoli tog zlatnog dokoa. Leteli smo polako, u nivou vode, i iz te perspektive je bio još impresivniji. Za razliku od drugih dokoa, ovaj nije imao naznaku za mesto ulaza. Išao sam za Tao i Latoli koje uskoro nestadoše unutra.

Preostalo dvoje su bili kraj mene, držeći me pod rukom da ne bih pao u vodu jer sam, zbog iznenađenja, ispustio Litiolak. Bio sam i bukvalno preneražen onim što sam video.

A evo šta sam otkrio u njegovoj unutrašnjosti:

Mogao sam da vidim oko dve stotine ljudi koji lebde u vazduhu, bez pomoći ikakvih aparata. Tela kao da su bila usnula u dubokoj meditaciji. Ono koje nam je bilo najbliže lebdelo je na visni od oko šest metara od vode, jer u ovom dokou nije bilo poda. Donji deo ’jajeta’ bio je u vodi. Kao što sam ranije objasnio, kad uđete u doko možete da gledate napolje, kao da nema ničega između vas i spoljašnjeg sveta. Tako sam i sada imao panoramski pogled na jezero, brda i šumu u pozadini, dok je kraj mene, nasred ’pejzaža’ lebdelo oko dvesta tela. Bilo je to potpuno zapanjujuće, kao što biste i očekivali.

Moji pratioci su me u tišini posmatrali i, za razliku od drugih situacija kada ih je moje čuđenje zasmejavalo, sada su ostali ozbiljni.

Kad sam pažljivije pogledao tela, primetio sam da su uglavnom niži od mojih domaćina i da neki izgledaju krajnje čudnovato, ako ne i čudovišno.

„Šta oni rade? Da li meditiraju?“ šapnuh Tao koja je bila uz mene.

„Uzmi svoj Litiolak, Mišel. Visi ti o ruci.“

Poslušao sam, a ona mi je potom odgovorila na pitanje. „Oni su mrtvi. Ovo su njihovi leševi.“

„Mrtvi? Od kada? Da li su umrli zajedno? Je li to bila neka nesreća?“

„Neki su ovde već hiljadama godina, a onaj poslednji je ovde, čini mi se, oko šezdeset godina. Mislim da, ovoliko iznenađen, nisi u stanju da uspešno upravljaš Litiolakom. Latoli i ja ćemo da te vodimo.“ Uhvatiše me ispod ruke i mi krenusmo između tela. Sva su, bez izuzetka, bila gola.

Među ostalima, ugledao sam i jednog čoveka u položaju lotosa. Kosa mu je bila duga, crvenoblond boje. Imao bi dva metra kad bi se uspravio. Koža mu je bila zlatna a crte lica izuzetno prefinjene za jednog muškarca – ali bio je, svakako muškarac a ne hermafrodit.

Malo dalje je ležala žena, kože grube poput zmije, ili kore drveta. Izgledala je mlado, mada je taj čudan izgled otežavao procenu njene starosti. Koža joj je bila narandžaste boje a kratka, kovrdžava kosa zelena.

Ono najčudnije bile su njene grudi – veoma velike, na svakoj po dve bradavice, na rastojanju od desetak centimetara. Bila bi visoka oko 180 centimetara. Bedra su joj bila uska i mišićava, a listovi na nogama jako kratki. Na svakom stopalu bila su po tri ogromna prsta, dok su joj šake bile sasvim kao naše.

Prolazili smo od jednog do drugog, nekad se zaustavljali, nekad nastavljali – kao u muzeju voštanih figura.

Oči i usta svih tih figura bile su zatvorene, i uvek su bili u jednom od dva položaja: ili su sedeli u položaju lotosa ili ležali na leđima, sa rukama pored sebe.

„Odakle su?“ prošaputah.

„Sa raznih planeta.”

Neko vreme smo stajali ispred tela jednog čoveka, naizgled u najboljim godinama svog ’života’. Kosa mu je bila svetlokestenjasta, duga i kovrdžava. Njegove šake i stopala su bile kao moje. Tip kože je bio poznat – onaj koji pripada nekome sa Zemlje. Bio bi visok oko 180 centimetara. Njegovo lice je bilo glatko, sa plemenitim crtama, a brada mu je bila obrasla kratkom, mekom bradicom.

Okrenuo sam se prema Tao koja me je netremice gledala. „Neko bi rekao da je on došao sa Zemlje“, rekoh.

„U izvesnom smislu jeste, ali u izvesnom i nije. O njemu dosta znaš jer si o njemu i mnogo toga čuo.“

Zaintrigiran, pomno sam mu zagledao lice dok mi Tao, telepatski, nije poručila „Pogledaj mu šake i stopala, kao i slabine.“

Tao i Latoli me približiše telu i ja jasno videh ožiljke na stopalima i ručnim zglobovima[1] kao i usek, dužine 20 centimetara, na slabini.

„Šta mu se desilo?“

„On je bio *razapet*, Mišel. Ovo je *telo Hrista* o kome smo jutros govorili.“

---

1. Slike i skulpture religioznog sadržaja prikazuju raspeće kao pribijanje ekserima na krst kroz **dlanove**. Anatomija čoveka, međutim, sa mekim tkivom između kostiju šake, ne može da izdrži težinu tela na krstu. Ekseri bi samo skliznuli između prstiju. Nasuprot tome, ekseri kroz ručne zglobove zadržavaju se između kostiju i pružaju mnogo čvršći oslonac. (Napomena urednika)

Srećom, moji domaćini su predvideli moje reakcije pa su me pridržali za ruke, jer zasigurno ne bih bio u stanju da upravljam mojim Litiolakom. Stajao sam tamo i zurio u telo Hrista, obožavanog i pominjanog od strane mnogih na Zemlji – čoveka koji je bio predmet tolikih rasprava i istraživanja tokom poslednjih 2.000 godina.

Posegnuh da dodirnem telo, ali me pratioci predupređuju i udaljuju me.

„Ti se ne zoveš Toma. Zašto moraš da ga dodirneš? Postoji li sumnja u tvom umu?“ reče Tao. „Vidiš, ti ovim potvrđuješ ono što sam jutros govorila – tražiš dokaz.“

Bio sam užasno posramljen zbog svog postupka i Tao shvati moje žaljenje.

„Znam, Mišel, da je to bila automatska radnja i shvatam. Ti ionako ne možeš da dodirneš ova tela – niko ne sme, sa izuzetkom jednog od sedam Taorija. U stvari, Taoriji su ti koji ova tela čuvaju i održavaju u stanju levitacije, kako i sam vidiš, i oni su jedini koji to mogu.“

„Ovo su stvarno tela koja su imali za života?“

„Naravno.“

„Ali kako su očuvana? Koliko ih ima i zašto?“

„Sećaš li se kada sam ti kazala da ćeš, pošto napustimo tvoju planetu, postaviti i neka pitanja na koja nećemo odgovoriti? Tada sam ti objasnila da ćeš uz nas naučiti sve što je potrebno da znaš, ali da neke stvari moraju da ostanu ’misterija’ jer neke stvari i ne smeš da dokumentuješ. Na ovo tvoje pitanje ne možemo da odgovorimo upravo iz tog razloga. Ipak, mogu ti reći da se u ovom dokou nalazi ukupno 147 tela.“

Znao sam da ne vredi da se dalje raspitujem, ali sam, dok smo prolazili između tela, ipak postavio novo goruće pitanje:

„Imate li i Mojsijevo telo? I zašto su svi oni u stanju levitacije u ovom dokou bez čvrstog poda?“

Sa tvoje planete imamo samo Hristovo telo. U stanju levitacije su zbog toga što treba da budu savršeno očuvani, a svojstva karakteristična za vodu ovog jezera pomažu očuvanje.“

„Ko su oni ostali?“

„Oni su sa raznih drugih planeta, gde je svako od njih odigrao veoma važnu ulogu.“

Jedno od tih tela vrlo dobro pamtim. Bilo je visoko oko 50 centimetara, po obliku istovetno nekom biću sa Zemlje, osim što je bio tamnožute boje i nije imao oči. Umesto toga, imao je neku vrstu roga na sredini čela. Pitao sam kako on vidi i dobio odgovor da su na kraju te izbočine dva oka, mnogostrana poput očiju muve. Mogao sam da vidim spušteni kapak sa nekoliko proreza.

„Priroda je tako čudna“, gunđao sam.

„Već sam kazala da svako od ovih tela dolazi sa drugačije planete, a uslovi u kojima se tamo živi određuju pojedinosti fizičkog tela tih stanovnika.“

„Ne vidim nikoga ko liči na Arkija.“

„Nećeš ni videti.“

Ne znam zašto, ali ’osetio’ sam da ne treba dalje da se bavim tom temom.

Tokom cele ove sablasne posete, video sam tela koja liče na severnoameričke Indijance, ali nisu bili oni. Video sam i neke koji su ličili na crnce iz Afrike, ali nisu bili; isto je važilo i za telo Japanca koje je plutalo u vazduhu. Kao što je Tao bila rekla, Hristovo telo je ovde bilo jedino koje je, ako se tako može reći, stiglo sa Zemlje.

Posle nekog vremena provedenog na ovom izuzetnom i očaravajućem mestu, moji vodiči su me poveli napolje. Povetarac sa blagim mirisom šume nas je milovao a meni je baš dobro došao, jer posle jedne onakve posete, iako je bila izuzetno zanimljiva, bio sam sasvim iscrpljen. Tao je, naravno, primetila to i rekla živahnim glasom: „Jesi li spreman, Mišel? Krećemo kući“.

Ove reči, namerno izgovorene na francuskom, i sa naglašeno ’zemaljskom’ intonacijom, osvežiše me još i više od večernjeg povetarca. Uzimajući svoj Litiolak podigao sam se kroz vazduh sa ostalima.

Leteli smo iznad one džinovske šume koja se uspinjala planinskom padinom. Na vrhu smo opet mogli da se divimo pogledu na okean koji se pružao svuda oko nas. Posle onako sablasnog popodneva, kao suprotnost njemu, ova planeta mi je izgledala još lepša. Na trenutak mi je opet prošlo kroz glavu da je sve to možda samo san ili iluzija ili me, možda, um vara?

Kao i obično, Tao je bila u pripravnosti i umešala se jednom oštrom naredbom koja mi je odzvanjala telepatski u glavi, kao pucanj biča, rasterujući te neodređene sumnje: „Ako ne pritisneš svoj Litiolak, Mišel, još ćeš i da se okupaš, a ako ne požurimo, ići ćemo po mraku. To ti ne bi baš odgovaralo, zar ne misliš da je tako?“

Zaista, zadubljen u misli, spustio sam se vrlo nisko i skoro dodirnuo talase. Odlučno sam pritisnuo Litiolak, jurnuo uvis poput strele i pridružio se ostalima koji su već bili visoko na nebu.

Sunce je već bilo prilično nisko, a nebo potpuno vedro. Okean je poprimio narandžastu boju, što me je iznenadilo. Nikada ne bih pomislio da voda može da dobije takvu nijansu. Kada sam se, telepatski, raspitao o tome, rečeno mi je da, ponekad, u ovo doba dana, ogromne površine narandžastog planktona isplivaju na površinu. Ove vode su, izgledalo je, imale ogromne količine tog planktona. Kakav je to samo bio prizor: nebo je bilo plavozeleno, more narandžasto, a sve je bilo obavijeno zlatnim svetlom koje, na ovoj planeti, kao da je stizalo niotkuda i bilo svuda prisutno.

Prilično iznenadno, moji pratioci su dobili na visini, a ja sam krenuo za njima. Bili smo na visini od oko hiljadu metara iznad mora i ubrzavali smo u smeru iz kojeg smo došli – mislim ka severu, postižući oko 300 kilometara na sat.

Gledajući ka suncu koje zalazi, mogao sam da razaznam jednu široku crnu traku na površini vode. Nisam morao da pitam šta je to – odgovor je brzo došao.

„To je *Nuroaka*, jedan od kontinenata. Veliki je kao cela Azija.“

„Da li ćemo da je posetimo?“ pitao sam.

Tao mi nije odgovorila, što me je iznenadilo. To je bio prvi put da mi ne odgovara na pitanje. Pomislih da moje telepatske moći nisu dovoljne, te je upitah još jednom, na francuskom, podižući glas.

„Pogledaj tamo.“ reče mi ona.

Okrenuvši glavu, ugledah pravi oblak ptica svih boja, koje se spremaju da nam prepreče put. Plašeći se sudara sa njima, spustio sam se nekoliko stotina metara. Projurile su kraj mene neverovatnom brzinom – ali, da li su one bile tako brze, ili mi? Mislio sam da su možda i njihova i naša brzina zajedno učinile da one tako brzo nestanu, kad se iznova zapanjih.

Pogledavši uvis, video sam da Tao i ostali nisu promenili visinu letenja. Kako se onda nisu sudarili sa onim krilatim odredom? Pogledavši Tao, shvatio sam da zna šta mislim – tada mi je sinulo da su se ptice pojavile u pravom momentu – upravo onda kada sam ja postavio pitanje.

Priviknut na Tao, znao sam da sigurno ima svoje razloge zbog kojih me „ignoriše“ te sam digao ruke. Umesto toga, odlučio sam da iskoristim ovu priliku da letim bez krila pa sam se prepustio opijenosti bojama oko sebe, koje su se postepeno menjale dok je sunce zalazilo prema horizontu.

Pastelni tonovi koji su preplavili nebo bili su potpuno neopisivi. Mislio sam da sam već bio video sve moguće simfonije boja na toj planeti, ali ipak sam se prevario. Sa naše visine, efekat boja na nebu, koje su čas sasvim odudarale od boje okeana, čas ih upotpunjavale, bio je spektakularan. Neverovatno je kako je Priroda mogla toliko boja da usaglasi, da se one neprestano menjaju, a da su uvek tako lepe... Opet sam osetio onu opijenost od koje sam se ranije i onesvestio, a onda primio naređenje, kratko i jasno: „Odmah zatvori oči, Mišel!“

Poslušao sam, a osećanje opijenosti se raspršilo. Ipak, nije lako pilotirati Litiolakom i ostati u formaciji zatvorenih očiju, pogotovo ako ste novajlija u toj oblasti. Neminovno sam skretao levo-desno, gore-dole.

Stigla je još jedna naredba, ovoga puta manje hitna: „Gledaj Lationusijeva leđa, Mišel. Ne skidaj pogled s njega i gledaj njegova krila."

Otvorio sam oči i ugledao Lationusija ispred sebe. Začudo, nisam bio iznenađen što vidim da su mu nikla crna krila i koncentrisao sam se na njih. Posle nekog vremena, Tao mi priđe i reče na francuskom: „Skoro smo stigli, Mišel, prati nas."

Prihvatio sam kao nešto najprirodnije i činjenicu da Lationusi sad više nema krila. Pratio sam grupu dok se spuštala prema okeanu gde se moglo nazreti, poput dragulja na šarenom stolnjaku, ostrvo na kojem se nalazi moj doko. Velikom brzinom smo mu se približavali, dok je sunce uranjalo u talase, u predivnom plamenu boja. Morao sam što pre da stignem do mog dokoa. 'Opijenost' izazvana lepotom boja pretila je da me ponovo nadvlada, te sam bio primoran da delimično zatvorim oči. Leteli smo u visini površine mora, uskoro smo prešli plažu i utonuli u zelenilo oko mog dokoa. Ipak, moje sletanje nije bilo uspešno te sam se našao unutra, naletevši na naslon fotelje.

Latoli se odmah stvorila kraj mene. Pritisnula je neko dugme na mom Litiolaku i pitala me da li mi je dobro.

„Dobro mi je, ali one boje!" promucao sam.

Niko se nije smejao ovoj mojoj maloj nezgodi i svi su izgledali pomalo tužni. Bilo je to tako neobično za njih da me je zbunilo. Svi posedasmo i poslužismo se hidromelom, kao i nekim crvenim i zelenim jelima.

Nisam bio gladan. Skinuo sam masku i počeo da dolazim sebi. Brzo je pala noć, kao što to biva na Hjehuvi, pa smo sedeli u mraku. Sećam se da sam se čudio činjenici da, dok sam ja jedva mogao da razaznam svakog od njih, oni su mogli mene da vide jasno kao da je dan.

Niko nije govorio; sedeli smo u tišini. Podigavši pogled, video sam da se zvezde pojavljuju jedna za drugom, blistajući raznim bojama, kao da je vatromet ostao 'zamrznut' na nebu. Na Hjehuvi, usled drugačijih nivoa atmosferskih gasova, zvezde izgledaju obojene i mnogo veće nego sa Zemlje.

Iznenada, ja prekidoh tišinu i komotno upitah: „Gde je Zemlja?"

Kao da su čekali upravo to pitanje, svi ustadoše. Latoli me uze u naručje kao da sam dete i mi izađosmo. Drugi su išli napred, dok smo ih mi pratili širokim putem ka plaži. Tu me je Latoli spustila, na vlažan pesak.

Iz minuta u minut, nebeski svod je obasjavala još po jedna nova zvezda, kao da neka džinovska šaka pali svetiljke na lusteru.

Tao mi je prišla i prošaputala, glasom punim tuge, pa sam ga jedva prepoznao kao njen glas: „vidiš li one četiri zvezde, Mišel, tamo odmah iznad horizonta? Skoro da čine kvadrat. Ona gore desno je zelena i sjajnija od ostalih.“

„Da, čini mi se da vidim – da, čine kvadrat – vidim i zelenu“.

„A sada pogledaj udesno od kvadrata, malo nagore.Videćeš dve crvene zvezde, jedna uz drugu“

„Da.“

„Zadrži pogled na toj desnoj, koja je neznatno podignuta. Vidiš li sada i jednu sasvim malu belu zvezdu? Jedva se vidi.“

„Mislim da je vidim... da.“

„A sa njene leve strane, malo više, je jedna mala žuta.“

„Da, tako je.“

„Ona mala bela zvezda je sunce koje osvetljava planetu Zemlju“

„A gde je onda Zemlja?“

„Ne vidi se odavde. Mi smo previše udaljeni.“

Posmatrao sam tu sićušnu zvezdu koja se činila tako nebitnom na nebu ispunjenom velikim živopisnim dragim kamenjem. Pa ipak, ta sićušna zvezda možda baš u tom trenutku greje moju porodicu i moj dom, pomažući biljkama da niknu i rastu...

„Moja porodica“ – reči su čudno zvučale. „Australija“ – iz ove perspektive bilo mi je teško da zamislim da je to najveće ostrvo na mojoj planeti, pogotovo kad se ni Zemlja ne vidi golim okom. Ipak, rekli su mi da pripadamo istoj galaksiji, a Univerzum sadrži na hiljade galaksija.

Šta smo onda mi, jadna ljudska tela? Jedva nešto više od atoma.

13

Povratak „kući“

Ploče galvanizovanog gvožđa na krovu pucketaju pod plamtećim sunčevim zracima, pa je vrućina nepodnošljiva čak i na verandi. Posmatram prelepu igru svetlosti i senke u vrtu i slušam pesmu ptica dok se jure po svetloplavom nebu – a tužan sam.

Upravo sam završio dvanaesto poglavlje knjige za koju sam zamoljen da je napišem. Zadatak nije uvek bio lak. Često su mi nedostajali detalji pa bih provodio sate pokušavajući da se setim šta je Tao kazala o nečemu i određenih stvari koje je želela da napišem. A onda, u trenucima kad bih izgubio svaku nadu, sve bi mi se vratilo – svaki detalj, kao da mi neki glas diktira preko ramena, i ja sam od tolikog pisanja dobijao grčeve u šaci. U razdobljima od po tri sata, nekad malo duže ili malo kraće, slike bi se nagomilale u mojoj glavi.

Dok sam pisao knjigu, a reči se sudarale u glavi, često bih poželeo da znam stenografiju – a sada se taj čudan osećaj ponovo javlja.

„Tao, jesi li tu?“ pitao bih, uvek ostajući bez odgovora. „Da li je to neko od vas? Tao? Bijastra? Latoli? Lationusi? Preklinjem vas, da mi date neki znak, naki zvuk. Molim vas odgovorite!“

„Jesi li me zvao?“ Govorio sam naglas pa je moja supruga dotrčala. Stala je ispred mene i pomno me gledala.

„Ne.“

„Povremeno to radiš, zar ne – pričaš sam sa sobom. Laknuće mi kad završiš knjigu i ’vratiš se na Zemlju’, mislim bukvalno!“

Izašla je. Sirota Lina. Sigurno joj nije bilo nimalo lako, svih ovih meseci. Kako li joj je bilo? Jednog jutra me je našla ispruženog na trosedu, samrtno bledog, sa teškoćama u disanju i očajnički željnog spavanja. Pitao sam je da li je bila našla moju poruku.

„Da“, reče ona, „ali gde si ti bio?“

„Znam da će ti biti teško da u to poveruješ, ali vanzemaljci su me pokupili i odveli na svoju planetu. Sve ću da ti ispričam, ali sad me samo pusti da se naspavam koliko god mogu. Sada idem u krevet – ovde sam se ispružio da te ne bih probudio.“

„Tvoj umor nije, pretpostavljam, iz nekog drugog razloga?“ Osetio sam zabrnutost u njenom gorko-slatkom obraćanju. Ipak, pustila me je da spavam i potrajalo je trideset šest sati pre nego sam otvorio oči. Lina je bila nagnuta nada mnom, i izgledala je kao medicinska sestra koja neguje nekog ko je smrtno bolestan.

„Kako ti je?“, upitala me je. Malo mi je trebalo da pozovem lekara. Ne znam da si ikad spavao tako dugo, a da se nijednom ne okreneš – a sanjao si i dozivao u snu. Ko je Arki ili Aki kojeg si pomenuo? A Tao? Hoćeš li da mi kažeš?

Nasmešio sam se i poljubio je. „Sve ću da ti ispričam.“ U tom momentu mi je palo napamet da hiljade muževa i žena izgovaraju upravo tu rečenicu, nemajući bilo kakvu nameru da objasne ’sve’. Voleo bih da sam rekao nešto što je malo manje prosto i uobičajeno.

„U redu, slušam te.“

„Dobro i moraš da me slušaš veoma pažljivo, jer ono što imam da kažem je *vrlo* ozbiljno. Ali ne bih da istu priču pričam dvaput. Pozovi ovamo našeg sina, pa da vam oboma ispričam.“

Tri sata kasnije, uglavnom sam bio završio prikaz svojih neverovatnih doživljaja. Lina, koja je najmanje lakoverna u čitavoj porodici kad su takve stvari u pitanju, osetila je, po nekim ispoljavanjima i intonacijama u mom glasu, da mi se bilo dogodilo nešto istinski ozbiljno. Kada neko proživi dvadeset sedam godina sa drugom osobom, neke stvari jednostavno ne mogu da budu pogrešno shvaćene.

Bio sam zasut pitanjima, pogotovo od mog sina, koji je oduvek verovao u postojanje inteligentnih bića na drugim planetama.

„Imaš li dokaz?“, pitala je Lina. Setio sam se šta je Tao rekla – „Oni traže dokaz, Mišel, i uvek još dokaza.“ Osećao sam se malo razočaranim što je to pitanje postavila moja žena.

„Nemam nikakav dokaz, ali kad budeš pročitala knjigu koju treba da napišem, znaćeš da govorim istinu. Neće biti potrebno da ’veruješ’ – *znaćeš*.“

„Možeš li da zamisliš kako govorim prijateljicama: ’Moj muž se upravo vratio sa planete Hjehuve’?“

Zamolio sam je da o tome nikome ne govori, jer mi je naređeno da o tome ne pričam, već najpre da napišem. Osećao sam da je tako mnogo bolje, jer izgovorene reči ionako odnese vetar, dok ono što je napisano ostaje.

Prošli su dani i meseci i knjiga je sada završena. Samo još da je izdam. Tao me je već ranije uverila da oko toga neće biti mnogo problema; bio je to deo njenog odgovora na neko moje pitanje koje sam postavio u svemirskom brodu, dok smo se vraćali na Zemlju.

„Svemirski brod“ – na koliko stvari asociraju te dve reči...

Te poslednje večeri, na obali, Tao mi je pokazala onu sićušnu zvezdu na nebu koja je sunce zbog kojeg se trenutno preznojavam. Zatim smo se letećom platformom uputili ka svemirskoj bazi – brzo i bez i jedne izgovorene reči. Vasionski brod, spreman za trenutno poletanje, već nas je čekao. Tokom našeg kratkog putovanja do baze, primetio sam, onako u mraku, da Aure mojih pratilaca ne svetle onako jasno kao obično. Boje su bile prigušene i ostajale uz samo telo. To me je iznenadilo, ali ništa nisam rekao.

Kad smo ušli u svemirski brod, pretpostavio sam da idemo na izlet, verovatno sa određenim ciljem, do neke obližnje planete. Tao mi ništa nije rekla.

Naše uzletanje je teklo uobičajeno i ništa se nije događalo. Gledao sam kako se zlatna planeta ubrzano smanjuje, misleći da ću se vratiti kroz nekoliko sati – ili sutradan. Prošlo je nekoliko sati pre nego mi se Tao konačno ponovo obratila.

„Mišel, znam da si primetio kako smo tužni. To je stvarna tuga, jer su neki rastanci tužniji od drugih. Moji pratioci i ja smo ti postali veoma privrženi i ako smo tužni, to je zbog toga što na kraju ovog putovanja moramo da se rastanemo. Vodimo te nazad na tvoju planetu. Opet sam osetio probadanje u želucu.

„Nadam se da nam nećeš zameriti što smo krenuli na brzinu. Tako smo postupili da bismo te poštedeli žalosti koju neko uvek ima kad napušta mesto koje mu se dopada – a znam da si jako zavoleo našu planetu, kao i naše društvo. Teško se može izbeći pomisao ’ovo mi je poslednja noć’ ili ’poslednji put ću da vidim ovo ili ono’.“

Pogledao sam dole i nisam imao baš ništa da kažem. Neko vreme smo zajedno sedeli u tišini. Osećao sam se kao da su mi svi udovi i organi otežali. Polako sam okrenu glavu prema Tao, gledajući je ispod oka. Izgledala je još tužnija i nešto kao da je nedostajalo. Najednom sam znao – radilo se o njenoj Auri.

„Tao, šta mi se dešava? Više ne mogu da vidim tvoju Auru.“

„To je normalno, Mišel. Veliki Taoriji su ti dali dva dara – sposobnost da vidiš Aure i da razumeš jezike, kako bi ti poslužili kao oruđe prilikom učenja, ali samo na ograničeno vreme.

To vreme je upravo isteklo, ali nemoj da te to rastuži; ipak, te sposobnosti nisi imao ni pre nego što si došao kod nas. Ono što nosiš sa sobom je znanje koje može tebi i milionima drugih ljudi da bude od koristi.

Zar to nije važnije nego da razumeš jezike ili da si u stanju da vidiš Aure, a ne umeš da ih pročitaš? Na kraju krajeva, važno je čitanje Aura, a ne činjenica da možeš da ih zapaziš.“

Složio sam se sa ovakvim načinom razmišljanja ali sam bio i razočaran jer sam se brzo bio navikao na isijavanja oko tih ljudi.

„Ne budi tužan, Mišel“, reče Tao, čitajući mi misli, „Na tvojoj planeti najveći broj ljudi i nema blistave Aure – daleko od toga. Misli i brige miliona Zemljana su toliko vezane za materijalne stvari, da su im Aure sasvim neugledne; samo bi bio razočaran.“

Pažljivo sam je pogledao, svestan da je uskoro više neću videti. I pored svoje veličine, bila je tako skladno građena; na tom prijatnom lepom licu nije bilo nijedne jedine bore; njena usta, nos, obrve – sve je bilo savršeno. Najednom, skoro nevoljno, palo mi je na pamet pitanje koje je tako dugo tinjalo u mojoj podsvesti.

„Tao, postoji li razlog zbog kojeg ste vi svi hermafroditi?“

„Postoji, Mišel, i to veoma važan razlog. Čudi me da to nisi ranije pitao.

Vidiš, budući da živimo na superiornoj planeti, sve što spada u domen materijalnog je takođe superiorno, kao što si i sam video. Sva naša tela, uključujući i fizičko telo, takođe moraju da budu superiorna, a mi smo na tom polju dostigli najviši mogući stepen razvoja. Sami možemo da regenerišemo svoja tela, predupredimo njihovu smrt, oživimo ih, a ponekad ih čak i stvorimo. Ali u samom fizičkom telu postoje druga tela, kao što je astralno – ima ih ukupno čak devet. Nas trenutno interesuju fluidno telo i fiziološko telo. Fluidno telo utiče na fiziološko koje, sa svoje strane, utiče na fizičko telo.

U fluidnom telu posedujete šest osnovnih tačaka koje mi nazivamo ’karole’ a jogini na vašoj planeti ih nazivaju čakrama. Prva čakra je ona smeštena između očiju, tačno jedan i po centimetar iznad nosa. To je ’mozak’ tvog fluidnog tela; on korespondira sa epifizom koja je smeštena sa zadnje strane fizičkog mozga ali na potpuno istom nivou. Stavivši prst na tu čakru jedan od Taorija je u tebi oslobodio dar razumevanja različitih jezika.

A u dnu fluidnog tela, odmah iznad polnih organa, nalazi se jedna vrlo važna čakra, koju nazivamo Muladara[1], a vaši jogini je zovu svetom čakrom. Iznad te čakre, ukrštajući se sa kičmenim stubom, je Palancijus[2].

---

1. Ili Sakralna (Napomena urednika)
2. Nije sigurno da se tako piše (Napomena urednika)

Ona je u obliku spiralne opruge i doseže do osnove kičmenog stuba samo kada je u opuštenom stanju.

Da bi postala opuštena, neophodno je da se ostvari seksualni odnos između dvoje partnera koji moraju, ne samo da se vole, već i da među njima postoji duhovna bliskost. Tek tada i samo pod tim uslovima, Palancijus se isteže do kičmenog stuba i prenosi energiju i naročite darove na fiziološko telo koje zatim utiče na fizičko telo. Ta osoba zatim, prilikom seksualnog zadovoljstva, doživljava osećaj sreće koji daleko prevazilazi onaj uobičajeni.

Kada, na vašoj planeti, od zaljubljenih osoba čuješ izraze poput ’bili smo na sedmom nebu’, ’osetili smo lakoću’, ili ’lebdeli smo u vazduhu’, budi uveren da su ti parovi u fizičkom i duhovnom saglasju i prosto ’stvoreni jedno za drugo’ – makar na neko vreme.

Određeni tantristi na Zemlji dosegli su ovu tačku, ali i među njima to nije uobičajena pojava, jer još uvek njihove religije sa besmislenim ritualima i zabranama stvaraju prave prepreke ostvarenju ovog cilja. Kad gledaju šumu, oni ne vide drveće.

Da se vratimo našem zaljubljenom paru: Muškarac je doživeo veliko zadovoljstvo koje se transformiše u vibracije blagotvorne za Palancijus, zahvaljujući iskrenoj, pravoj ljubavi i potpunoj kompatibilnosti. Sve ove senzacije sreće oslobađaju se ostvarenjem seksualnog čina. Ovakav doživljaj sreće je drugačiji kod žene, ali je sam proces isti.

A sada da odgovorim na tvoje pitanje. Na našoj planeti, gde su tela istovremeno i muška i ženska, možemo po svojoj želji da doživimo i muška i ženska osećanja. Naravno, to nam donosi i daleko veći raspon seksualnog zadovoljstva nego kada bismo bili jednoseksualni. Osim toga, naše fluidno telo je onda u svom najboljem izdanju. Naša pojava, očigledno, ima više ženskih nego muških odlika – bar kad su u pitanju lice i grudi. Zar se ne slažeš, Mišel, da je žensko lice, uglavnom, lepše od muškog? Naravno, radije bi da imamo lepo lice nego neprivlačno.“

„Šta misliš o homoseksualnosti?“

„Homoseksualac, kako muškarac tako i žena, je neurotičar (kada to nije posledica hormonske neravnoteže), a neurotičari ne treba da budu osuđivani, već kao i svi neurotičari, trebalo bi da zatraže lečenje. Šta god da je u pitanju, Mišel, ravnaj se prema tome šta Priroda nalaže i imaćeš odgovore na svoja pitanja.

Priroda je svakom živom biću podarila mogućnost reprodukcije, radi produženja vrste. U skladu sa voljom Stvoritelja, kod svih vrsta postoje muške i ženske jedinke. Međutim, ljudskim jedinkama je, iz razloga koje smo već naveli, dodao neke odlike koje druge vrste nemaju. Na primer, žena može da procveta tokom seksualnog zadovoljstva, doživljavajući više senzacija koje mogu da oslobode Palancijus, čime se znatno poboljšava stanje u fizičkom telu, a preko fluidnog tela.

To može da se desi tokom većeg broja dana u mesecu, a da ona ne ostane u drugom stanju. S druge strane, jedna krava može da primi bika samo tokom nekoliko sati u mesecu, a i onda je motivisana samo nagonom za razmnožavanje. Dok očekuje tele, ona ne može da prihvati ’udvaranje’ bika. Tu imaš poređenje između dve tvorevine Prirode. Prva je jedno sasvim posebno biće koje poseduje devet tela, dok drugo ima samo tri tela.

Očigledno je da se Stvoritelj naročito postarao da stavi, unutar nas, mnogo više od fizičkog tela. Ponekad se nešto tako posebno na tvojoj planeti naziva ’božanskom iskrom’ i to je sasvim prikladno poređenje.“

„Šta ti misliš o namernom prekidu trudnoće?“

„Da li je to prirodan čin?“

„Ne, naravno da nije.“

„Zašto onda pitaš, ti već znaš odgovor?“

Sećam se da je izgledalo kao da se Tao tu poduže zadržala zadubljena u misli – gledajući u mene bez reči; potom je nastavila:

„Tokom nekih 140 godina, čovek je ubrzano razarao Prirodu i zagađivao životnu sredinu na tvojoj planeti. To se dešavalo od pronalaska parnog pogona i motora na principu unutrašnjeg sagorevanja. Imate na raspolaganju samo još nekoliko godina da zaustavite zagađivanje, pre nego što situacija postane potpuno nepovratna. Jedan od glavnih zagađivača na Zemlji su mašine koje koriste benzin, a one mogu gotovo momentalno da se zamene motorima na vodonik koji praktično uopšte ne bi zagađivali. Na nekim planetema, to se naziva ’čist motor’. Razni inženjeri su već konstruisali prototip takvog motora na vašoj planeti, ali on *mora* da se proizvodi industrijski kako bi zamenio motore koji koriste benzin. Na taj način, ne samo da bi se zagađenje izazvano sagorevanjem smanjilo za sedamdeset odsto, već bi to i za potrošače bilo daleko ekonomičnije.

Velike naftne kompanije su prestrašene mogućnošću popularizacije takvog motora jer bi to značilo daleko slabiju prodaju nafte, što bi dovelo do njihove finansijske propasti.

Vlade koje su nametnule ogromne poreze na naftne proizvode, takođe bi trpele posledice. Vidiš, Mišel, uvek se vraća na novac. Zbog svega toga, čitav jedan ekonomsko-finansijski aparat suprotstavljen je napretku ka radikalnim promenama koje su u interesu čitavog čovečanstva na Zemlji.

„Ljudi na Zemlji sebi dozvoljavaju da ih gaze, maltretiraju, izrabljuju i vode na pokolj politički i finansijski karteli, koji su ponekad direktno povezani sa poznatim sektama i religijama.

Kada ovi karteli ne uspeju da pridobiju ljude lukavim reklamnim kampanjama koje imaju za cilj ispiranje mozga, oni traže put do uspeha političkim kanalima, a zatim kroz religiju ili pametnom mešavinom svega toga.

Veliki ljudi koji stvarno žele nešto da učine za čovečanstvo jednostavno bivaju uklonjeni. Martin Luter King je jedan takav primer; drugi primer je Gandi.

Ali, ljudi na Zemlji ne mogu više sebi da dozvole da se sa njima postupa kao sa budalama i da ih vode u klanice kao stada ovaca – upravo one vođe koje su oni sami, demokratskim putem, izabrali. Narod čini veliku većinu. U jednom narodu koji broji sto miliona stanovnika, apsurdno je da grupa bogatih finansijera – možda njih hiljadu – odlučuje o sudbini svih ostalih, poput kasapina u klanici.

Upravo takva grupica je u toj meri uspela da uguši posao oko vodoničnog motora da se on nigde više i ne pominje.

Ti ljudi uopšte ne brinu o tome šta bi moglo da se desi vašoj planeti u dolazećim godinama. Oni, sebično, misle samo na svoju dobit i veruju da će umreti mnogo pre nego što se desi 'šta god da se desi'. Ako Zemlja nestane, kao rezultat strašnih kataklizmi, po njihovim pretpostavkama – oni će uveliko da budu pokojni.

Tu se grdno varaju, jer uzrok predstojećih katastrofa je upravo u zagađenju koje na vašoj planeti raste iz dana u dan, pa će i njegove posledice veoma brzo da se osete– mnogo pre nego što možete da zamislite. Ljudi na Zemlji ne smeju da se ponašaju kao dete kome je zabranjeno da se igra vatrom; dete nema iskustva pa, i pored zabrane, ne posluša i opeče se. Tek pošto se opeče, ono 'zna' da su odrasli bili u pravu. Ono se više neće igrati vatrom, ali će svoju neposlušnost da plati jer će danima posle toga da bude u bolovima.

Nažalost, u slučaju o kojem govorimo, posledice su mnogo ozbiljnije od dečjih opekotina. U pitanju je opasnost[1] od razaranja cele vaše planete – *bez druge prilike* za ispravku, ukoliko ne ukažete poverenje onima koji hoće da vam pomognu.

Zanima nas da vidimo kako nedavno osnovani ekološki pokreti postaju sve jači i uticajniji; kako mladi na Zemlji za sobom 'povlače' i ostale razumne ljude u svojoj borbi protiv zagađenja.

Postoji samo jedno rešenje, kao što ti je Arki rekao – grupisanje pojedinaca. Jedna grupa je moćna samo onoliko koliko je velika. Oni koje nazivate konzervacionistima postaju sve jači i to će da se nastavi. Ali, od *suštinske* je važnosti da ljudi zaborave na svoja neslaganja i nezadovoljstva, pogotovo u odnosu na političke i rasne razlike. Ta grupa mora da bude ujedinjena na međunarodnom nivou – samo nemoj da mi kažeš kako je to teško – jer na Zemlji već postoji jedna velika nenasilna međunarodna organizacija – Međunarodni crveni krst, koji već dosta dugo efikasno funkcioniše.

Od suštinske je važnosti da ova konzervacionistička grupa u svoj program uključi ne samo očuvanje životne sredine od direktnog zagađenja, već i indirektno, na primer od dima svih vrsta: od izduvnih gasova iz vozila, fabričkog dima itd.

---

1. Glavna opasnost dolazi od pregrevanja Zemljine nuklearne unutrašnjosti kao ishod efekta „staklene bašte". Ako Zemljino središte eksplodira, zaista neće biti druge prilike. Za podatke o najnovijim otkrićima pogledaj www.nujournal.net (Napomena urednika)

Otpadne vode iz velikih gradova i fabrika, koje se hemijski prerađuju, takođe su štetne, a ulivaju se u *rečne slivove* i *okeane*. Dim iz SAD je do sada učinio sterilnim više od 40 jezera u Kanadi, time što je izazvao kisele kiše. To isto se dešava u severnoj Evropi usled zagađenja koje potiče iz fabrika u Francuskoj i iz Rurske oblasti u Nemačkoj.

Sad dolazimo do drugog vida zagađenja koje nije mala briga, iako bi ljudi mogli olako da ga odbace. Kao što ti je rekao veliki Taora, *buka* spada u najotrovnije zagađivače, jer unosi nered među elektrone i remeti tvoju fizičku ravnotežu. Još ti nisam spominjala ove elektrone i vidim da me ne pratiš baš najbolje.

Normalno Astralno telo čoveka sadrži oko četiri milijarde triliona elektrona[1]. Životni vek ovih elektrona iznosi oko deset milijardi triliona vaših godina[2]. Nastali su u trenutku stvaranja. Tvoje Astralno telo ih sadrži i 19% njih se, prilikom tvoje smrti, ponovo pridružuje elektronima Univerzuma, sve dok Priroda od njih ne zatraži da uđu u sastav novog tela, ili drveta, ili životinje, dok se 81% vraća tvom Višem Ja.“

„Ne mogu baš da te pratim“, prekinuo sam je.

„Znam, ali nameravam da ti pomognem da shvatiš. Jedno Astralno telo ne sastoji se samo iz onoga što nazivamo čistim duhom. Na Zemlji postoji verovanje da se duh sastoji ni iz čega. To je pogrešno. Astralno telo se sastoji iz milijardi elektrona, koji se u potpunosti spajaju sa tvojim fizičkim obličjem. Svaki od ovih elektrona ima ’memoriju’i u stanju je da sačuva onoliko podataka koliko može da stane u sve knjige koje ispunjavaju jednu prosečnu gradsku biblioteku.

Vidim da me gledaš razrogačenih očiju, ali zaista je kako kažem. Ti podaci su kodirani, poput mikrofilma koji sadrži sve planove nekog industrijskog postrojenja, a koje bi jedan špijun mogao da smesti u dugme manžetne, samo što su oni daleko više minijaturizovani. Neki fizičari na Zemlji su sad svesni ove činjenice[3], ali javnost u celini nije o tome obaveštena. Tvoje Astralno telo prenosi i prima poruke, preko ovih elektrona, putem mozga kao kanala, prema tvom Višem Ja i od njega. Podaci se prenose bez tvog znanja, zahvaljujući slaboj električnoj struji mozga koja je u saglasnosti sa tvojim elektronima.

Budući da je Više Ja i poslalo ovo Astralno telo u tvoje fizičko telo, sasvim je prirodno da tvoje Više Ja i prima informacije od tvog Astralnog tela.

Kao i sve drugo što se sastoji od elektrona, i tvoje Asrtalno telo – oruđe Višeg Ja – je veoma osetljivo oruđe. Tokom tvog budnog stanja, ono je sposobno da odašilje hitne informacije ka Višem Ja, ali Višem Ja je potrebno mnogo više od toga.

---

1. 4.0×10^{21} = 4 000 000 000 000 000 000 000 elektrona (Napomena urednika)
2. 10^{22} = 10 000 000 000 000 000 000 000 godina (Napomena urednika)
3. Pogledaj http://nujournal.net/choice.html za više informacija o skorašnjim otkrićima o fizici Svesti (Napomena urednika)

Dok spavaš, tvoje Astralno telo napušta tvoje fizičko telo da bi se pridružilo Višem Ja, bilo u cilju prenošenja potrebnih informacija, bilo da bi primilo potrebne informacije ili naredbe. Ima jedna stara francuska izreka: ’noć donosi savet’. Ova izreka je posledica iskustva. Tokom godina, ljudi su primetili da, ujutru kada se probude, često imaju rešenje za svoje probleme.

Katkad je tako, a katkad i nije. Ako je ’rešenje’ korisno za Više Ja, ono će ti sigurno biti dato, a ako nije, uzalud ćeš da čekaš.

E sad, oni ljudi koji, zahvaljujući vrlo složenim, posebnim vežbama, mogu da odvoje svoja astralna tela od svojih fizičkih tela, moći će da vide tananu, srebrno-plavu nit, poput one koju si i sam video, kako spaja njihova fizička i astralna tela. Njihova Astralna tela su, isto tako, vidljiva dok traje ova odvojenost. Isti oni elektroni koji čine tvoje Astralno telo, čine vidljivom i tu nit.

Vidim da pratiš o čemu pričam i da si to shvatio. A sada da zaokružim svoje objašnjenje o izuzetnoj štetnosti buke. Buka direktno napada elektrone tvog Astralnog tela tako što stvara ’parazite’, da se poslužim radio-televizijskim izrazom. Ako gledaš tv-ekran i vidiš nekoliko belih tačaka, to je pokazatelj da je mali ’parazit’ na delu. Slično tome, ako neko koristi električnu opremu u tvom neposrednom susedstvu, na ekranu će da se pojavi tako veliki ’parazit’ da će slika potpuno da se izobliči.

Isto se događa i sa Astralnim telom, ali, nažalost, nećeš biti svestan toga kao kod tv-ekrana; i biće mnogo gore, jer buka *oštećuje* tvoje elektrone. A ljudi umeju da kažu: ’Ništa zato, navikne se čovek’. Mozak ti postaje napet, da tako kažem, a tvoja psiha pokreće mehanizme samoodbrane, dok Astralno telo nema tu mogućnost – parazit napada njegove elektrone, što ima katastrofalne posledice za tvoje Više Ja.

Zvuci koji dopiru do tvojih ušiju su, sasvim jasno, veoma važni. Neko muzičko delo može da te uzdigne do stanja euforije, dok neko drugo delo, iako lepo, možda neće imati nikakav efekat ili će možda čak i da te razdraži. Izvedi sledeći eksperiment: odaberi neki violinski ili klavirski komad ili komad za flautu i pusti ga što glasnije možeš. Ono što tom prilikom pretrpe tvoje bubne opne nije ni prineti unutrašnjoj nelagodnosti. Većina ljudi na Zemlji misli da je zagađenje bukom zanemarljivo, iako je buka koju pravi motorcikl tri do četiri puta štetnija od otrovnih gasova koje on ispušta. Dok dim i gasovi utiču na tvoje grlo i pluća, buka utiče na tvoje Astralno telo.

Međutim, niko još nije načinio fotografiju Astralnog tela, pa ljudi nisu zabrinuti zbog toga!

Pošto Zemljanima uvek treba neki dokaz, neka razmisle o ovome: na Zemlji ima i čestitih, iskrenih ljudi koji kažu da su videli duhove – pri tom ne mislim na šarlatane.

To što su oni videli je onih devetnaest odsto elektrona koji ne ulaze u sastav Astralnog tela. Ti elektroni se odvajaju od fizičkog tela tri dana posle smrti. Istina je, kao posledica nekih efekata statičkog elektriciteta, može da se vidi da ti elektroni poprimaju oblik fizičkog tela. Ponekad, pre nego što ih Priroda ponovo upotrebi, oni su ’slobodni’, ali i oni imaju svoje pamćenje i vraćaju se da ’posećuju’ mesta koja su im poznata – mesta koja su voleli ili mrzeli“

„Ili *mrzeli*?“

„Tako je, ali ako bismo se bavili i ovom temom, trebalo bi da napišeš ne jednu nego dve knjige.“

„Možeš li da vidiš moju budućnost? Sigurno možeš, jer možeš da uradiš i mnogo teže stvari.“

„U pravu si. ’Odgledali’ smo ceo tvoj život – sve do smrti tvog sadašnjeg fizičkog tela.“

„Kada ću da umrem?“

„Vrlo dobro znaš da ti neću reći, pa zašto pitaš? Vrlo je loše da se zna budućnost i oni kojima se proriče sudbina čine dvostruku grešku. Prvo, osoba koja proriče bi mogla da bude šarlatan, a drugo, u suprotnosti je sa Prirodom da se zna šta nosi budućnost, jer se inače to znanje ne bi ni brisalo u ’reci zaborava’.“

„Veliki broj ljudi veruje u uticaj zvezda, pa prate znake Zodijaka. Šta ti o tome misliš?“

Tao na ovo ništa ne odogovori već se samo nasmeši...

Celo putovanje nazad je bilo slično onom prvom. Nigde se nismo zaustavljali, a ja sam ponovo mogao da se divim suncima, kometama, planetama i bojama.

Kada sam pitao Tao da li će opet da me vodi kroz paralelni svemir, odgovorila je potvrdno. Pitao sam se zašto, a ona je objasnila da je to najbolji način jer tako ne moraju da misle na reakcije raznih svedoka.

Ostavili su me u mojoj bašti tačno *devet dana* pošto sam iz nje izašao i opet, usred noći.

Postskriptum[1]

Ovaj pogovor dodajem svom rukopisu tri godine posle završetka pisanja. Tokom te tri godine, bez uspeha sam pokušavao da je objavim, sve dok nisam naišao na izdavača Arafura, koji je imao dovoljno hrabrosti da objavi jednu ovako izuzetnu, jedinstvenu priču.

Bilo je to za mene veoma teško vreme, jer, uprkos mojim očekivanjima, od Tao nisam primio nikakav znak. Nisam imao nikakvog kontakta, ni telepatskog ni fizičkog, izuzev jedne neobične prikaze jednog dana u Kernu, koja je nesumnjivo imala za cilj da mi stavi do znanja da se na mene motri, ali nije bilo nikakve poruke. Sada shvatam da je kašnjenje sa pronalaženjem izdavača bilo planirano. Prema tome, prirodnim tokom događaja, trebalo je samo dva meseca da Tao privuče pažnju izdavača koji bi najviše odgovarao.

Oni – Tao i njeni ljudi – su upravo to i nameravali, jer pre tri godine svet nije ni bio spreman da primi takvu poruku, dok *sada* jeste. Ovo nekome može da izgleda čudno na prvi pogled, ali meni nije. Budući da ih poznajem, znam da su u stanju da programiraju događaje *tačno u sekund*, ako misle da će nekoliko sekundi kasnije da se postigne najbolji efekat.

Tokom te tri godine, dozvolio sam nekim prijateljima i poznanicima da pročitaju rukopis, i tek *tada* sam zaista shvatio zašto oni hoće da ja napišem ovu knjigu i zašto su me „fizički“ preneli na svoju planetu. Insistiram na reči „fizički“ jer njihova najčešća primedba je bila „mora da si sanjao, mora da si imao čitav niz snova“.

Bez obzira na njihovu reakciju, svi koji su bili pročitali rukopis, bili su fascinirani njegovim sadržajem. Postoje tri vrste čitalaca:

1. U ovoj knjizi autoru nije bilo dozvoljeno da iznosi svoje mišljenje. On je napisao ovaj pogovor upravo da ostavi i svoj pečat. (Objašnjenje urednika koji je u kontaktu sa autorom)

- Prva, koja čini većinu, je govorila da oni i dalje ne veruju da sam bio na nekoj drugoj planeti, uz priznanje da je knjiga na njih ostavila utisak. U svakom slučaju, govorili su da nije ni važno da li se to stvarno desilo ili ne, važna je *snažna prateća poruka*.
- Druga, koju čine bivši skeptici koji su, pošto su knjigu pročitali po tri puta zaredom, uvereni da je moja priča zasnovana na istinitom događaju i ovi su čitaoci *u pravu*.
- Treću čine oni koji su i pre samog čitanja bili na višem nivou, a *znaju* od početka da je ovo istinita priča.

Ipak, prinuđen sam da čitaocu dam jedan savet. Ova knjiga mora da se pročita najmanje *tri* puta. Od petnaestak ljudi koji su je pročitali, svako je imao po jedno pitanje koje je za njega bilo najznačajnije, i podrobno me je o tome ispitivao. Jedan moj prijatelj je profesor psihologije na jednom francuskom fakultetu. Ona je pročitala knjigu već tri puta, a drži je na stočiću kraj kreveta. To mi je blisko!

Pa ipak, imao sam jednu reakciju prijatelja (na sreću samo jednu), koja me je uznemirila. Pitao me je, na primer, da li je svemirski brod sastavljen pomoću šrafova ili zakivaka i da li na Hjehuvi ima telegrafskih stubova. Toplo sam mu preporučio da ponovo pročita rukopis. Jedna druga od njegovih „napomena“ je bila da bi knjiga trebalo da sadrži više opisa borbi između svemirskih brodova ili planeta, da se spominju projektili i smrtonosna oružja. „To je ono što ljudi stvarno vole“, rekao je. Morao sam da ga podsetim da ovo *nije* naučno-fantastični roman. Mislim da taj moj prijatelj nije *sposoban* da shvati ovu knjigu, pa bi mu bilo bolje da čita nešto drugo: on još nije spreman za nju, ali na nesreću, nije usamljen. Ako si ti, čitaoče, očekivao da ovde nađeš uzbuđenje čitajući o svemirskim bitkama, krvi, seksu i nasilju, o eksplozijama planeta i čudovištima, žao mi je, izgubio si svoje vreme i novac; trebalo je da kupiš naučno-fantastični roman. Bio si upozoren u predgovoru.

Molim te, sad kad znaš da ovo *nije* naučno-fantastična priča, da je ponovo pročitaš ali sa drugačijim nastrojenjem uma, to jest, objektivno i pozitivno, u kom slučaju nećeš da protraćiš svoje vreme. Baš naprotiv, za novac koji si utrošio dobićeš najveću moguću nagradu u životu – duhovnu a ne materijalnu nagradu – a zar to nije ona najvažnija?

Od ljudi koji su pročitali moju knjigu, imao sam najrazličitije povratne informacije koje se tiču religije, posebno hrišćanstva. Osećam se obaveznim da na to odgovorim. Ako ste religiozni, pogotovo ako ste hrišćanin, i ako ste šokirani „korigovanjem Biblije“, naročito u odeljku o pravom identitetu Hrista koji je umro na krstu, žao mi je; međutim, moram da naglasim da ova knjiga nije pisana sa namerom da kritikuje *bilo koju religiju*, i da ovo *nisu* moja lična zapažanja već reči glavnog Taore, koje mi je „diktirala“ Tao.

Oni su mi i preporučili da zabeležim *doslovno* stvari koje su mi objašnjene i da ne menjam *ništa*. Rukovodio sam se njihovim uputstvima.

Bio sam imao mnogo drugih razgovora sa Tao, koje nisam izložio u ovoj knjizi. Verujte mi, ta su Bića u svom razvoju superiorna u odnosu na nas, u *svakom* pogledu. Saznao sam još neke stvari, još neverovatnije od onih koje sam otkrio u ovoj knjizi, ali nije mi dozvoljeno da o tome govorim, jer smo još uvek jako daleko od toga da ih razumemo. Ja ću, međutim, da iskoristim priliku u ovom pogovoru da iznesem svoje lično mišljenje.

Moram da upozorim čitaoca na neke izuzetno važne tačke.

Već sam čuo komentare nekih ljudi, a u vezi sa knjigom: „On misli da je novi Hrist“, „On je veliki Guru. Mi bi trebali da sledimo njegovu doktrinu“, ili „Treba da podigneš neki ašram, to bi se dobro uklopilo“, ili „Treba da osnuješ novu religiju“ itd.

Moram da kažem u njihovu odbranu, da su samo *čuli* o mojoj avanturi. Nisu zapravo pročitali knjigu. Ne mogu dovoljno da naglasim da ona mora da se pročita *nekoliko* puta. Zašto je ljudima toliko stalo da samo *čuju* o tako važnim stvarima kao što je Bog ili stvaranje Univerzuma, kada mogu tiho sami da čitaju o tome, dalje od bučnih skupova? Zapamtite, „izgovorena reč nestaje, ali zapisana ostaje“.

Zašto im je stalo do toga da osnuju *novu* sektu ili religiju zasnovanu na ovoj knjizi?

Na stotine religija koje već imamo na ovoj planeti nisu nam donele mnogo dobra zar ne?

Muslimani su ratovali protiv rimo-katolika tokom Krstaških ratova, u ime Boga i religije.

Španski katolici su pljačkali, otimali, silovali Asteke (čija je civilizacija za to vreme bila vrlo napredna) jer Asteci nisu praktikovali katoličanstvo. U stvari, Asteci su imali svoju religiju koja nije bila ništa bolja, budući da su svojim bogovima prineli na hiljade ljudskih žrtava, kao što su činili i Bakaratinjani za vreme odvajanja u severnoj Africi pre više od milion godina.

Ove su religije pažljivo pripremili sveštenici koji su želeli da drže ljude pod svojom vlašću, kako bi mogli da zadrže moć i bogatstvo.

Sve su religije kao i politika – slična je arogancija njihovih vođa i glad za moći. Hrist je jahao magarca, umro je na krstu, jedna religija je stvorena, a magarca je zamenio Rols-Rojs... Vatikan je jedan od najbogatijih moćnika na ovoj planeti.

U politici, onaj neiskreni političar, a ima ih mnogo, naduje se od ponosa. Hoće da mu se drugi dive, kao i njegovom bogatstvu i njegovoj moći, i tek je tada zadovoljan.

A šta je sa hiljadama i milionima onih koje je on prevario, da li su i oni zadovoljni...?

Tao mi je kazala da ova knjiga nije namenjena tome da samo informiše stanovnike ove planete, već i da im otvori oči – da ih osvesti u odnosu na ono što se oko njih dešava. Tao i njeni sunarodnici su vrlo zabrinuti zbog toga što dozvoljavamo da nas vodi šačica pokvarenih političara, koji vešto uspevaju da nas ubede da smo slobodni i živimo u demokratiji, dok, u odnosu na Univerzalni Zakon, nismo ništa slobodniji od stada ovaca. Možda tu i tamo i skrenemo sa tog puta i *pomislimo* kako smo slobodni, ali sve je to jedan privid, jer se na kraju svi nađemo u fabrici mesnih prerađevina a da toga nismo ni svesni.

Političarima sama reč demokratija služi kao dimna zavesa. Najveći broj političara ima tri boga: moć, slavu i *novac*. Ipak, oni se plaše narodnih masa jer, kao što je to Arki pokazao (vidi glavu 10), grupe složnih ljudi *mogu* da postignu upravo ono što hoće. Raspala se čak i Komunistička partija u Rusiji, a svet zna da je KGB bila opaka i moćna organizacija, ali ja moram da priznam da su moji – ili bolje reći *naši* prijatelji – izbegli ogromno krvoproliće time što su dali „odobrenje“. Ja sam za to znao odavno, a oni su možda i namerno odlagali izdavanje ove knjige kako bih to mogao da uključim u pogovor.

Ne zaboravite da čovečanstvo, otkako je stvoreno, ima slobodu izbora. Svi totalitarni režimi to negiraju, a oni će da se raspadnu jednog dana. Predlažem da sada usmeriš svoju pažnju na Kinu...

Predsednici velikog broja država, izabrani na nazovi demokratski način, jednostavno sprovode svoju volju, čim dođu na vlast. Tipičan primer je vlada Francuske, koja još uvek izvodi nuklearne probe u Pacifiku i zagađuje radijacijom i ono poslednje prirodno bogatstvo koje nam je još preostalo – *okean*. Od ranije znam iz pouzdanih izvora da su francuski naučnici u Mururoa jako zabrinuti zbog „gigantizma“ koji pogađa neke vrste riba, posebno ribu-papagaj, koja je izložena atomskoj radijaciji u oblasti Mururoa. Ove ribe su *tri puta* veće od svoje prirodne veličine. Nadajmo se da to neće da se desi i velikoj beloj ajkuli, koja se nalazi u našim vodama!

Uz to, ako pažljivije pogledate datume podvodnih eksplozija u oblasti Mururoa, primetićete da se u dolazećim satima (ali obično dva do četiri dana nakon događaja), *uvek* javi jak zemljotres negde na planeti, kao pratnja eksploziji, naravno...

Na taj način, francuski političari čine zločin planetarnih razmera već nekoliko decenija. Žao mi je i sramota me je što sam rođeni Francuz...

I Sadam Husein je počinio zločin prema planeti kada je zapalio stotine naftnih izvora. Trebalo bi da mu se sudi, takođe, i zbog zverstava koje je počinio u Kuvajtu. Šta povodom toga rade Ujedinjene nacije?

U Brazilu, vlade koje sistematski uništavaju kišne šume duž Amazona, i njihovu sopstvenu sledeću generaciju, takođe čine zločin na planetarnom nivou.

Ljudi koji govore kako *sistem* mora da se promeni ne čine ništa u vezi s tim. Svi nešto negoduju oko lošeg kaznenog sistema. Naravno da je loš, izgleda kao da su zakoni doneti kako bi štitili prestupnike. Zato *učinite* nešto tim povodom!

Sećate li se kaznenog sistema Bakaratinjana? Bio je sličan astečkom, koji je bio odličan zbog svoje efikasnosti.

Nije dovoljno da se kaže „loš je sistem, oni bi trebali da ga promene". *Oni* – na koga mi to mislimo? Parlamentarci, državnici, svi oni koje je narod izabrao, koje ste *vi* izabrali. Da bi se sistem promenio, moraju da se promene zakoni, zajedno sa svojim vođama. *Vi* morate da prisilite političare koji *vas* predstavljaju da promene neefikasne zakone, taj neefikasni *sistem*, jednom za svagda. Političari su uglavnom previše zaludni da bi se sami prihvatili takvog zadatka. Svaki zakon zahteva mnogo rada i odgovornosti, a to je često previše da se traži od političara jer, kao što sam već rekao, većina njih se tu nalazi radi sticanja prestiža i velike plate. Kad već govorimo o tome, ako želite da privučete dobre političare, najpre im smanjite platu na visinu plate direktora banke iz predgrađa, i primetićete da će da se javi daleko manji broj kandidata, ali oni koji ostanu biće prava ljudska bića koja *istinski* hoće da učine nešto za narod.

Vi ste oni ljudi koji su glasali za ove političare i većini vas je dosta svega – oni *nisu* učinili za državu ono što ste od njih očekivali. Jednog dana će doći i vreme kada će građani morati da ih nateraju da obavljaju svoj posao: da ispune svoja predizborna obećanja koja su dali onoj većini koja je za njih glasala.

Kada ne postoji nijedno drugo rešenje, obični građani mogu da nateraju političare da obavljaju svoju dužnost – oni to *moraju*.

Samo pažljivo – ovde *ne* govorimo o anarhiji, već samo o disciplini. Jednoj državi je potrebna disciplina, ne ona kakva postoji u totalitarnim režimima, već ona demokratska, gde se *obećanja ispunjavaju*. Ako se obećanja ne ispune, na vama je da delate, jer je gnusno da političari razočaraju milione ljudi dok su na vlasti i da obmanjuju ljude do *narednih* izbora.

Ovim uvaženim političarima bilo bi mnogo bolje kad bi radili svoj posao, nego da troše 80 odsto svog vremena na međusobne prepirke oko politike unutar stranaka.

Ljudi ti kažu, „Šta da radimo? Tu nema ništa što *mi* možemo da učinimo", i *upravo* tu oni greše!

Obični ljudi mogu i *moraju* da nateraju vladu koju je narod izglasao na izaborima ili referendumom, da obavlja zadatke za koje je izabrana.

Običan narod poseduje ogromnu snagu. Kao što je Arki rekao (*vidi* glavu 10) jedno od najjačih oružja koje ljudi imaju – zahvaljujući svojoj inteligenciji – je moć inercije. To je *nenasilna* sila i to je ono što je kod nje najbolje, jer nasilje rađa novo nasilje. Hrist je rekao, „Onaj ko živi od mača, od mača će i da umre".

U Pekingu, u Kini, samo jedan čovek, *i* to nenaoružan, bio je u stanju da zaustavi tenk samim svojim prisustvom. Kako mu je to uspelo? Tako što se vojnici u tenku nisu USUDILI da ga pregaze – bili su zadivljeni samopožrtvovanošću tog nenaoružanog čoveka.

Milioni su to videli preko televizije.

Gandi je uspeo, potpuno sam, da spreči strašno krvoproliće. Sam lord Mauntbaten je shvatio da bi, ako pošalje 50.000 vojnika u Kalkutu, svi oni bili masakrirani, a ipak, Gandi, *jedan čovek*, sprečio je masakr na nenasilan način.

Jednom, na Arkijevoj planeti, blokirali su puteve takozvanim „neispravnim" vozilima: bilo ih je 10.000. Policija je znala da je to namerno učinjeno, ali ništa nisu mogli da urade. Kada je trebalo da prođu vatrogasna kola ili kola hitne pomoći, propuštali su ih sklanjanjem svojih vozila; a zatim bi ih vraćali nazad. *To je* moć inercije. Nisu se sklanjali; nisu jeli; nisu vrištali. U tišini su se suprotstavili snagama zakona i reda. Naravno, rekli su, da bi rado da raščiste put – ali kako, bez automehaničara...? Država je bila paralisana. Nisu imali ni transparente ni parole, nije bilo ni vikanja ni dranja; samo tiho suprotstavljanje.

Čekali su da im se javi njihov protivnik, koji je tonuo sve dublje u svoje laži i prevare. Svojoj vladi su već bili poslali jedno pismo, te je ona *znala* koji su njihovi zahtevi i zbog čega su oni tu. Ime osobe koja je poslala pismo je bilo Gospodin Građanin...

Kao što je Arki rekao, kada 100.000 ljudi u miru legne na asfalt, železničku prugu ili na ulicu i svi oni kažu policajcima: „Hteo bih da idem kući, molim vas, povedite me kući, bolestan sam, molim vas da me povedete kući", policija sigurno ne bi mogla tek tako da baci suzavac na gomilu bolesnih ljudi, zar ne?

Snagom inercije, ljudi su čitavu naciju doveli do mrtve tačke, *bez nasilja*.

Rezultati su bili brzi. Najveći finansijeri, koji su upravljali najvećim delom finansija u poslovnom svetu (slom berze, uspon i pad cena zlata) i u dosluhu su sa korumpiranim političarima, bili su prestravljeni, jer je trebalo da izgube milione dolara na tržištu.

Na svaki novčić koji su radnici gubili zbog toga što nisu na poslu, oni su gubili stotine hiljada. Zbog toga, a radi svog svetog novca, morali su nešto da preduzmu – i *narod* je pobedio.

Malo pomalo, postajete uslovljeni. Zbog toga su naši prijatelji vanzemaljci zabrinuti. Ti si ljudsko biće, a ne robot. PROBUDI SE SADA.

Primera radi, da li ste se ikada zapitali šta bi se desilo kada bi nestalo struje u samoposluzi gde je na kasi novi bar-kod sistem? Kasirke nikako ne bi mogle da obračunaju iznos – kodovi na većini artikala bi taj zadatak učinili nemogućim. Da li vam je ikada palo na pamet da sistem kodiranja onemogućava tebe, *potrošača,* da znaš cenu jedne konzerve pasulja, osim ako proveriš spisak sa računa? Ali to je naporan posao. Tako ste sve manje i manje svesni svoje sopstvene potrošnje i, *neprimetno,* finansijeri preuzimaju kontrolu nad *vašim* vlastitim novcem.

Poznavao sam jednog simpatičnog vlasnika radnje koji je imao problema sa kasom. Jednom sam ušao dok su je popravljali. Naplatio mi je dva artikla, svaki po dolar i trideset osam centi. Trebalo mu je oko tri minuta da obavi sabiranje na parčetu hartije, a na kraju mi je dao dva dolara trideset četiri centa kao kusur od pet dolara koje sam mu pružio, samo zato što dugo nije obavljao tako jednostavno sabiranje, čak ni na papiru. On ima poverenja u mašinu, kao i hiljade drugih poput njega. Ljudi se uzdaju u kreditne kartice i kompjutere i, naravno, nisu u pravu jer, neprimetno, sve manje misle oni sami, a sve više finansijeri sabiraju za njih. Neprimetno oni više nemaju „kontrolu“.

Hajde da zajedno obavimo jedan eksperiment, i videćete o čemu pričam.

Jeste li spremni? E pa dobro, nekoliko redova ranije sam rekao kako sam kupio robe u iznosu od dva dolara sedamdeset šest i da mi je prodavac vratio kusur od dva dolara trideset četiri centa. Srećom, niste vi taj prodavac pa da izgubite deset centi. To sam učinio namerno, kako bih vas testirao. Ipak, ako ste od onih koji su zastali pri čitanju kako bi sami izračunali kusur, to znači da vas nije lako zavesti. Ako pripadate onoj drugoj grupi čitalaca, koji nisu proverili, bilo bi bolje da *sada* promenite stav. Vi ste ljudsko biće, koje u sebi sadrži i delić božanskog, budite na to ponosni, i prestanite da se ponašate kao ovca.

Već ste pročitali ovu knjigu do kraja, to je predivno samo po sebi. Predivno? Naravno, jer to pokazuje da vas zanima i nešto više od šnicle i prženih krompirića, pljeskavice, sarme ili čaše piva. Eto, sad vidite gde ste!

Ono što ću sledeće da kažem odnosi se pre svega na milione mladih ljudi širom sveta. Sve što me je Tao zamolila da zapišem, kao i sve što sam ovde dodao, jednako se odnosi i na omladinu, ali ovde bih dodao poruku koja se posebno na njih odnosi.

Prijatelji moji, među kojima ste mnogi izgubili nadu, koji ste nezaposleni, dosadno vam je ili se gurate u gradovima, zašto ne biste izmenili iz korena svoj način života? Umesto što tavorite u nezdravoj sredini, možete da se organizujete među sobom i krenete sasvim drugačijim putem.

Imam na umu pre svega prilike u Australiji, jer ne znam tačno koje vrste resursa postoje u drugim zemljama, ali ono osnovno se nesumnjivo odnosi na sve države.

Udružite se, organizujte se i tražite od vaše vlade da vam da u zakup neko plodno zemljište na 99 godina (verujte mi, *ima* takve zemlje na raspolaganju). Na taj način možete da osnujete zadružno gazdinstvo, na kojem ćete biti nezavisni. Imaćete to zadovoljstvo da s ponosom pokažete svima oko sebe da niste „vucibatine“, već da vam ide i bolje nego naciji. Mogli biste čak i da osnujete ’oblast’ sa svojim posebnim pravilima i internom disciplinom, a da *i dalje poštujete* pravila zemlje u kojoj živite.

Ubeđen sam da bi vam jedna dobra vlada rado dala pravi podstrek. (Oni ionako rasipaju toliko novca, pa će makar ovako imati priliku da finansiraju nešto što vredi.)

Naravno, moraćete da budete krajnje odgovorni, jer će mnogi samo čekati priliku da se okome na vas, jer su ubeđeni da ste „beznadežan slučaj“. Ja lično verujem u vas, verujem da ćete *vi*, mlada generacija, da izgradite jedan *bolji svet*, čistiji i duhovniji. Zar poruka Taorija nije upućena upravo vama?

Prema tome, morate da dokažete da ste odgovorni i da usvojite svoja sopstvena pravila. Bez ikakvih droga, za početak, jer one remete vaše astralno telo koje predstavlja vaše pravo ja, a nisu vam ni potrebne. Ako su neki vaši prijatelji već upali u tu zamku, pomozite im da iz nje izađu – ako oni to žele. Pred vama je ogroman posao, ne samo da pomognete svojim vršnjacima, već i da svoj život potpuno reorganizujete, na novom putu. Na tom putu ćete da otkrijete neopisiva zadovoljstva. Sa materijalne strane gledano, biće to „povratak prirodi“ i vi ćete biti prvi koji će to stvarno da učine. Šta vam je uopšte potrebno za opstanak? Vazduh, voda, hleb, povrće i meso.

Sve to možete i sami sebi da obezbedite, i to bez korišćenja hemikalija. Izraelski kibuci savršeno fukcionišu. Možda ćete vi da budete još uspešniji, budući da je Australija multikulturno društvo. Ali, ovde se i ne radi o tome da budemo bolji od drugih; radi se o tome da se dobro živi, uz samopoštovanje. A sa duhovne strane i radi zabave, možete imati svoje vlastite diskoteke. Znajte da je diskoteka isto tako zabavna na selu kao i u gradu. Vlastite biblioteke, vaša pozorišta gde ćete moći da stvarate i izvodite svoje sopstvene predstave.

Biće tu i šah, stoni tenis, tenis, kuglanje, bilijar, fudbal, odbojka, streljaštvo, mačevanje, jedrenje na dasci, jahanje, surfovanje, ribolov, spisak se nastavlja... Neki možda više vole klasičan ples, neki borilačke veštine. Izbegavaćete nasilne igre koje podstiču neprijateljstvo.

Kao što vidite, veliki je broj stvari koje možete da radite u prirodi, *mnogo veći nego po uglovima ulica, bilo kog grada*.

Vaša fizička i duhovna dobrobit će imati veliku korist od joge. Hteo bih da naglasim značaj te discipline, a naročito disanja kroz čakre. Po pola sata joge svakog jutra i večeri bilo bi savršeno.

Vi ste ta nova generacija i sigurno ste uglavnom shvatili da morate ići SA prirodom, a ne PROTIV nje.

Većina idiota koji rade protiv prirode kritikovaće vas kada budete demonstrirali, i to s razlogom, za očuvanje drveća. Nazivaće vas pogrdnim imenima, kao „zelenko“ ili „hipi“. Dokažite celom svetu, ali ponajviše vama samima, da vi primenjujete ono što drugima govorite, jer čim budete započeli rad oko zadružnih imanja, moći ćete da učinite mnogo više za očuvanje životne sredine; moći ćete čak i šume da stvarate. U okviru svojih grupa odaberite nekolicinu posebno odgovornih, ali da to ne budu ni *vođe* ni *gospodari*, već odgovorni ljudi, *savetnici*, koji će da budu izabrani demokratskim putem. Uveren sam da ćete celom svetu moći da pokažete da radite uspešnije od naroda kojima rukovode političari sumnjivog karaktera; i u ime UNIVERZUMA, zahvaljujem vam.

Tao vam je kazala (*vidi* glavu 9) da religija i politika spadaju u najgore uzroke propasti jednog društva.

Stoga, ako želite mog izdavača da preplavite pismima na koja želite da vam odgovorim, ili predlažete da vam postanem guru, ili osnujem novu religiju, razmislite ponovo. Išli biste protiv moje želje, kao i suprotno željama Taorija i Tao, i to vas nigde ne bi odvelo.

Tao vam je već kazala, „Najveći čovekov hram je *u njemu* samom; upravo tu on može da komunicira u bilo koje doba sa Stvoriteljem, svojim Stvoriteljem, koristeći meditaciju i koncentraciju, uz posrednika svog Višeg Ja“.

Ne govorite mi o podizanju hramova, crkvi, katedrala, ašrama ili bilo čega drugog.

Pogledajte *unutar* sebe i primetićete da imate sve što vam je potrebno da komunicirate sa Njim, prosto zato što je ON taj koji je to smestio tamo.

Najzad, da kažem i ovo: kao ponizni sluga Tao i Taorija, koji su tražili da napišem ovo delo, hoću da vas podsetim, po poslednji put, da bez obzira na postojeće religije, da li verujete u jedno ili drugo, to *ni na koji način* neće da promeni ono što je uspostavio veliki DUH, BOG STVORITELJ – možete NJEGA da zovete kako vam drago.

Nijedna religija, nijedno verovanje i nijedna knjiga, čak ni ova, neće uticati na istinu i poredak koji je ON uspostavio u Univerzumu.

Reke će *uvek* teći od svog izvorišta ka okeanu, čak i ako neka religija, sekta ili milijarde ljudi žele da *veruju* u suprotno.

Jedina ISTINSKA, NEPROMENLJIVA stvar je zakon STVORITELJA, onaj koji je On HTEO u početku, UNIVERZALNI Zakon, NJEGOV ZAKON, i apsolutno NIKO IKADA to neće moći da promeni.

M. Ž. P. Demarke,

Keirns, Australija, aprila 1993.

Redakcijske izmene od izdavanja e-knjige 2000.

[0] Originalni naslov ovog poglavlja je bio „Otmica“. Izmenu je odobrio autor za sve prevode ove knjige

[1] „oslobodimo“ – prvobitno „izbavimo“

[2] „kad je neko na njima ako postoji i najmanja mogućnost opasnosti“ – prvobitno „ako je neko na njima, čim se ukaže i najmanja mogućnost opasnosti

[3] ~~u antigravitaciono zakrivljenje~~ urednik uklonio tekst da poveća razumljivost – uz saglasnost autora

[4] „bio bi potreban samo jedan deseti deo sekunde da mozak izda naredbu da predupredi da se tvoja šaka opeče.“ – prvobitno „jedan deseti deo sekunde bi bio potreban mozgu da izda naredbu da predupredi da se tvoja šaka opeče“

[5] ~~nego~~ urednik uklonio tekst da poveća razumljivost – uz saglasnost autora

[6] „Tao sede na jedno ovalno sedište na toj platformi“ – prvobitno „Tao sede na jedno od ovalnih sedišta“ – urednikova izmena uz saglasnost autora

[7] „jer je njihova“ – izmenjeno „čija je“, kao autorov odgovor na urednikov upit

[8] Prvobitno „Svaka je imala po pet prstiju, kao naše, ali peti je uključivao još jedan palac – jedan na istom mestu kao kod nas, a drugi na mestu gde je naš mali prst“ – rečenicu je razjasnio urednik uz saglasnost autora

[9] Dve rečenice su pomešane greškom kompjutera. Prvobitno „Do ove evolucije dolazi zahvaljujući fizičkom telu. Već si naučio da ima devet kategorija planeta – naše su na dnu lestvice koja se uzdiže razvojem čak do ove planete.“ Ovo bi sugerisalo da se „lestvica“ poboljšava, što je besmisleno. Urednikova izmena na osnovu autorovog razjašnjenja

[10] „proživelo te živote“ – prvobitno „i to“ – urednikova izmena na osnovu autorovog razjašnjenja

[11] Prvobitno „osvećenja“. Reč „osvećenje“ postoji u francuskom i u engleskom ali ima različito značenje u svakom jeziku. Mišel nije to znao i otuda nije mogao da ispravi engleski prevod. (Urednikova izmena uz saglasnost autora)

[12] „muškije“ – prvobitno „više muške“

[13] „okrutnija“ – prvobitno „više okrutna“

[14] „najjednostavnijim“ – prvobitno „najviše jednostavnim“